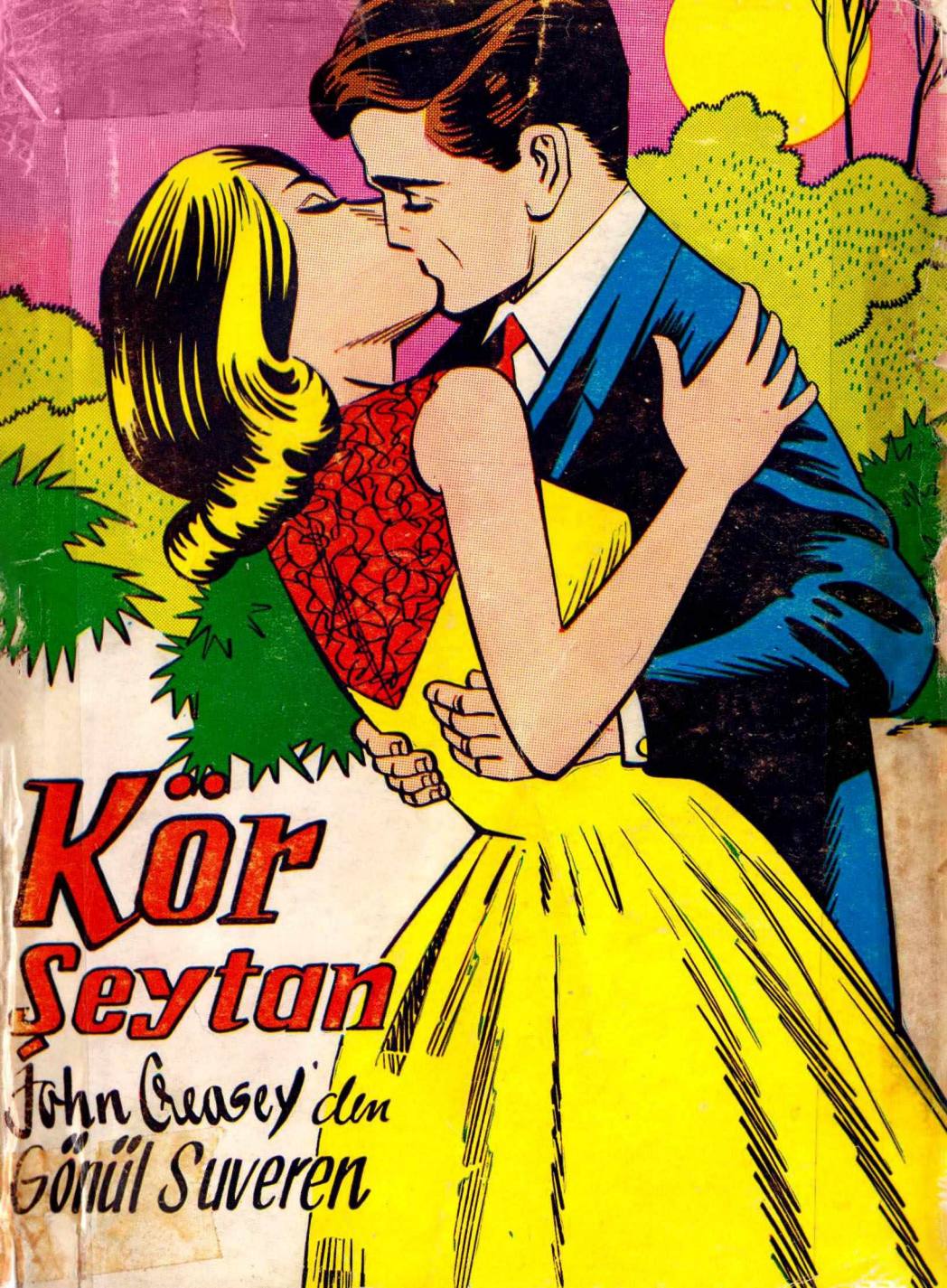
Kör
Şeytan
John Creasey'den
Gönül Suveren

Kör Şeytan

Janet'in bulduğu pusulada:

«BU SADECE BAŞLANGIÇ!»

yazılıydı.

Genç kadının kocası Müfettiş West, hastahanede yatıyordu. Daha o gün yüzüne kezzap atmışlardı.

* * *

İkinci pusulada:

«NE DEMEK İSTEDİĞİMİZİ ANLIYORSUN YA?»

yazılıydı.

Bunu Müfettiş «Yakışıklı» West, oğluna koskocaman bir köpek hücum ettiği gün buldu.

* * *

Üçüncü pusulada:

«ARTIK YAPABİLECEĞİN BİR ŞEY YOK!»

yazılıydı.

Ondan sonra cinayetler başladı.

* * *

AKBABA, DÜNYA ROMANLARI : 1

Kör Şeytan

Yazan :
John Creasey

Çeviren :
Gönül Suveren

Akbaba Matbaası
İstanbul 1964

KÖR ŞEYTAN

1. ASİT

Şehir güneşin altında cayır cayır yanıyordu.

Scotland Yard'ın Baş Enspektörü Roger West kaldırımın kenarında duraklıyarak, alnını kurulamak için şapkasını çıkardı. Sıcak müthişti doğrusu. Mendiliyle kaşlarına doğru süzülen ter taneciklerini silmeğe başladı. Sonra... Ani bir ıstırapla hafifçe inledi... Sağ elinin üstü alev almıştı sanki. Yüzünün bazı yerleri de kavruluyordu. Istıraptan gözleri bulandı.

Roger West elindeki mendili düşürdü.

Yanından geçen genç bir kız acı acı haykırarak ellerini yüzüne kapadı. Etraftakiler hayret ve telâşla döndüler... Gözleri sulanmağa başlayan Roger West hiçbir şey göremiyordu. Birinin sol kolunu tuttuğunu hissetti. Dişlerinin arasından, «Yanıyorum», diyebildi.

Dudağını ısırdı, ağlayıp inlememek için kendisini güç tutuyordu. Yanı başında genç kız hâlâ ıstırapla haykırmaktaydı. Etraftakilerin mırıltıları, trafik uğultusuna, gazete satan çocuğun sesine ve ayak gürültülerine karışıyordu. Roger West'in eli sanki üstünden lâvlar kaynıyor, fışkırıyormuş gibi yanıyordu. Yüzündeki bazı yerler de öyle.

Birdenbire sert bir ses duydu. «Ne var? Ne oluyor?»

Polisti bu.

Bu sert sese heyecanlı haykırışmalar cevap verdi. Yanı başındaki kızın feryatlarının yerini kalbi burkan, tüyleri di-

ken diken eden iniltiler almıştı şimdi. Etraftakiler akıl veri yor, bazıları dehşetle bağırıyor ve birkaç cümle arka arkaya tekrarlanıp duruyordu.

— «Adamın eline bak!»

— «Kızın yüzüne bak!»

— «Adamın eline bak!»

— «Kızın yüzüne bak!»

Scotland Yard'ın Baş Enspektörü inlememek için dişlerini sıktı. Istırabı gitgide artıyordu. Birdenbire biri eline dokundu. Roger boğuk bir inilti çıkararak geriledi. O anda yalnız eli değil bütün vücudü alev almıştı sanki. Nefesini tuttu. Etrafındakiler bu defa ona daha dikkat ve şefkatle dokundular. Biraz sonra Roger West sırtını bir mağazanın vitrinine dayamış duruyordu. Genç adam paniğe kapılmamağa çalışmaktaydı. Neyseki elinin acısı da daha fazlalaşmamıştı. Gözlerini açtı. Etrafı gayet bulanık görüyordu. Kalabalığın arasında bir iki polis de vardı. Kulağına çarpan uğultu arasında birkaç kelimeyi seçebildi. «Doktor...» «Can kurtaran arabası...» Ve sonra kafasında uğuldayan, beyninde çın çın öten bir kelime daha: «Vitriol.»

— «Vitriol!»

Evet... Biri Vitriol atmış ve bu eline isabet etmişti. Vitriol veya başka bir asit... İşte şimdi bu asit elini korkunç bir şekilde kemirmekteydi. Asitle yanmış çok kimse görmüştü Roger West. Şu anda onların neler hissettiğini daha da iyi anlıyordu. Korkunç, dayanılmaz bir şeydi bu. Sanki etlerini kızgın bir demirle durmadan dağlıyorlardı.

Yüzü bembeyaz kesilmiş bir polis memuru önünde durdu.

— «Şimdi acınız geçer efendim. Lütfen benimle gelin.»

Roger, «Yıkamak lâzım», diye başladı.

— «Evet efendim. Şurada...»

Roger'i küçük bir pastahaneye sokarark, elini musluğun altına tuttular. Memur da bir taraftan masalardan birinden aldığı sürahideki suyla genç adamın yüzünü yıkıyordu. Asit suyla yıkanır yıkanmaz Roger biraz ferahladı.

— «Şimdi de bununla yıkarız efendim.»

Roger, «Alkali mi?» diye sordu.

— «Su ve soda efendim.»

— «Fazla sert değil ya?»

— «Hayır efendim.»

Polis işini iyi biliyordu anlaşılan. Roger'in elini ve yüzünü dikkatle yıkadı. Sonra birdenbire hayretle bir adım geriledi.

— «Siz... Siz Mr. Roger West değil misiniz?»

Adamın sesi hayretinden tizleşmişti.

— «Evet.» Roger'in ıstırabı biraz azalmıştı. «Asidi atanı gören olmuş mu?»

— «Çavuş soruşturuyor, efendim.»

Roger, «Ya kız?» diye sordu. Zavallının çığlıkları hâlâ kulağından gitmiyordu.

Polis, «Bayıldı, efendim», dedi. «Onu da bir kahveye soktular. Yüzünüzde fazla bir şey yok, efendim. Asidin çoğu elinize gelmiş. Merak etmeyin.» Yanına yaklaşan diğer bir memura dönerek, «Meşhur Yakışıklı West», diye fısıldadı.

O anda bir Peygamberin ismini söylermiş gibi bir ifade vardı yüzünde.

Yeni gelen, «Sizi rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın», dedi. «Asiti atanı gördünüz mü?»

Roger kendini zorlayarak düşünmeğe çalıştı. Ona doğru yürüyen, soluk benizli bir genç; gencin biraz gerisindeki orta yaşlı adam. Kaldırımın hemen kenarında olduğu için ona çarpacakmış gibi gelen bisikletli bir çocuk. Göz ucuyla gördüğü gayet şık bir kadın... Ufak dükkânlar, parlak renkli tabelâlar, sokaktaki kalabalık. Bunların hepsini görmüştü. Ancak üç kişinin ona asit atacak kadar yaklaştığını da biliyordu.

Kuruyan dudaklarının arasından, «Bisikletli çocuk», dedi. «Kısa boylu, sarı çehreli genç... Bir de siyah ceketli, gri pantalonlu elli yaşlarında bir adam. Başında da şapkası vardı.»

Sonra kulağına can kurtaran arabasının sesi geldi. Kendi kendine, «Vakit kaybetmediler» diye düşündü.

* * *

Bell sokağındaki evde Janet West telefonun çaldığını

duydu fakat fazla aldırmadı. Son zamanlarda günleri büyük bir sükûnet içinde geçmekteydi. Zaman zaman tahayyül ettiği sükûnetin de fevkinde bir şeydi bu. Genç kadın mutfakta küçük pasta kalıplarını yağlamakla meşguldü. Henüz Nisanda olmalarına rağmen güneş sanki yazın ortalarındaymışlar gibi etrafı kavuruyordu. Genç kadın sırtına çiçekli bir basma entari giymişti, siyah perçemleri terden nemlenerek alnına yapışmıştı. Telefonun zili çalarken o da ellerini kurulayarak küçük evin koridoruna çıktı. Dışardan sesler geliyordu: Çocuk sesleri. Scoopy ile Richard kapıda durmuş arkadaşları Jonathan ile konuşuyorlardı. Çocukların kendilerince pek mühim bir meseleyi münakaşa ettikleri belliydi. Yaşına göre daha büyük duran Scoopy'nin yüzü sıcaktan kıpkırmızı kesilmişti. İnce fakat sağlam bir çocuk olan Richard da ter içindeydi.

Janet telefona gitti.

— «Allo! Ben Janet West.»

Bir kız, «Bir dakika Mrs. West», dedi. «Sir Guy Chatworth sizinle konuşmak istiyor.»

O anda Janet'e güneş bulutların arkasında kaybolmuş, kutuplardan buz gibi dondurucu bir rüzgâr esmeğe başlamış gibi geldi. Genç kadın titredi. Sir Guy Chatworth Scotland Yard'ın Umum Müdür Muaviniydi. Adamın sırf ahbaplık etmek için ona telefon etmeyeceğini biliyordu Janet. Bacaklarının kendisini taşıyacak kuvveti kalmamıştı, bir koltuğa çöktü. Roger'in koltuğuydu bu. Muhakkak Roger'e bir şey olmuştu. Feci bir şey. Aksi takdirde Chatworth ona telefon etmezdi.

— «Anne!» Richard'di bu. Çocuk neşeyle bağırıp duruyordu. «Bir kurabiye alabilir miyim, anneciğim?» Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra, çocuk telâşla ilâve etti. «Lütfen!»

Janet cevap vermedi.

— «Anne!» Richard odanın kapısının önünden geçerek mutfağa doğru koştu. Scoopy ile Jonathan hâlâ dışarıda konuşuyorlardı. Richard ısrarla ve biraz da sukutu hayale uğramış gibi bir ifadeyle, «Neredesin anne?» diye seslendi.

Janet haykırdı. «Evet, evet, kurabiye alabilirsin. Ondan sonra da dışarıya çıkıp oyna.»

— «Scoopy için de kurabiye alayım mı?»

— «Evet.»

Chatworth telefona hâlâ neden gelmemişti?

— «Ya Jonathan için?» Richard kapıda belirmiş, uzun kıvırcık kirpikli, insanı şaşırtacak derecede mavi gözleriyle annesine bakıyordu. «Sonra...»

— «Herkes için birer kurabiye al, sonra da bahçeye çıkıp oynayın.»

Richard hayretten mahcup bir tavır takınıvermişti. «Peki anneciğim.» Sonra dışarıya çıkarak kendi kendine bir şarkı mırıldanmağa başladı.

Telefonda hafif bir uğultu vardı, işte o kadar. Sonra birdenbire aynı kız konuşmağa başladı. «Sizi beklettiğim için özür dilerim, Sir Guy...»

— «Kiminle konuşuyorum?»

Janet, Chatworth'un sesini tanımıştı.

Santral, «Konuşabilirsiniz, efendim.» dedi.

Sir Guy Chatworth, «Hele şükür, diye homurdandı.» «Allo! Mrs. West?»

— «Buyurun efendim.» Janet'in korktuğunu sesinden anlamak kabildi. Genç kadının sesi bir hayli yüksek çıkmıştı. «Sir Guy, siz misiniz?»

— «Evet Janet.» Genç kadını vereceği fena habere alıştırmak istediği belliydi. «Sakın üzüleyim deme. Sana Roger'in ölümün eşiğinde olduğunu filân söyleyecek değilim. Roger bir kaza geçirdi ama tehlikeli bir şey değil.»

Janet mırıldandı. «Oh... Ne..» Sonra birdenbire sustu, bayılmak üzereydi.

— «Sağ elini fena halde yakmış. Şimdi St. Giles hastahanesinde. Üzülecek, endişelenecek bir şey yok. Bu akşam eve gelmeyecek, orada kalması daha doğru tabiî. Fakat istersen sen gidip onu görebilirsin. Ama saat yediden önce gitme. Ben hastahaneye gerekli talimatı da verdim. Seni hemen onun yanına götürecekler.»

Janet boğuk bir sesle, «Teşek... Teşekkür ederim», dedi.

— «Hizmetçin var mı? Çocuklara bakacak biri?» Chatworth gayet aksi bir adamdı fakat bazan insanı şaşırtacak kadar da müşfik olurdu. «İstersen ben birini göndereyim.»

— «Hayır, hayır, buna lüzum yok.» Janet alev alev yanan alnını kurulamağa çalıştı. «Kaza nasıl oldu?»

— «Çılgının biri asit atmış. Hem de bir geç kızın yüzüne. Zavallı! Roger de tam kızın yanındaymış. Üzülecek bir şey yok, anlıyor musun?»

Janet, «Anlıyorum», diye mırıldandı. Tekrar titremeğe başlamıştı. «Maksatları...»

Chatworth, «Muhakkak ki kızı kör etmek istiyorlardı», dedi. «Muvaffak da oldular. Bir gözü tamamiyle kör olmuş zavallının. Öbür gözünden de pek hayır yok. Roger'inki sadece şanssızlık. Hoş bir iki haftalık izin de pek şanssızlık addedilemez ya.»

— «Bir iki hafta mı? Bir iki ay olsun, daha iyi.»

Chatworth hafifçe bir kahkaha attı. «Kendine gelmeğe başladığın belli Janet. Ama ciddî söylüyorum üzülecek bir şey yok. Istırabı vardı ama doktorlar bunun çaresine baktılar. Tabiî yara izi kalacak. Fakat bu da pek büyük değil. Ben her şeyi sordum. Orada bir polis memuru varmış. Adamın işini iyi bildiği anlaşılıyor. Roger'in elini filân iyice yıkamış. Çocuklar ne âlemde? Onlardan birinin vaftiz babası olduğumu unutma. Hoş o işe ben de Roger'e kanıp girdim ya, o da başka...»

Janet, «İkisi de iyi», dedi. «İyi... Bana söylediğiniz için teşekkür ederim. Allah... Allahaısmarladık.»

Chatworth, «Güle güle», dedi.

Janet telefonu kapayarak arkasına yaslandı, gözlerini kapadı. Titremesi geçmişti artık. Fakat bu defa da vücudü alev alev yanıyordu. Gözlerinin önünde korkunç sahneler belirmişti. Yüzüne doğru asit atılan Roger! Istırapla kıvranan Roger! Ya o korkunç, iğrenç mayi suratına gelseydi ne olacaktı? Biran gözlerinin önünde yüzü asitle yanmış Roger beliri-

verdi. Genç kadın yerinden kalkıp çay yapmak için mutfağa gittiği zaman da bu hayali kafasından uzaklaştıramadı.

Gündelikçi kadın bugün izindeydi. Zaten izin günlerinde muhakkak bir şey olurdu. Çocuklar çay isteyeceklerdi tabii. Olduğu yerde külçe gibi yığılıp kalmaktansa iş yapmak daha iyiydi. Fakat genç kadın böyle zamanlarda kendine güvenemezdi. Zira en ufak bir meseleden dolayı itidalini kaybedip, çocukları haşlardı. Bugünki darbe çok ani olmuş bu yüzden de Janet'i iyice sarsmıştı. Zira Roger aylardanberi tehlikeli bir caninin peşine takılmamıştı.

İzin...

Evet, Roger biraz olsun dinlenebilecekti. Neticede her şerde bir hayır vardı. Bu sayede Roger de izin alabilecekti işte. Evet meseleye bu nazarla bakmak daha doğru olacaktı. Genç kadın çaydanlığı havagazına koyarken kendi kendine tebessüm etmeğe başlamıştı bile. Hamuru pasta kalıplarına dökerek, fırına koydu. Sonra hararet derecesine baktı. Bir hayli yüksekti bu. Hafifçe omzunu silkerek, «Biraz fazla kızarmasının zararı yok», diye düşündü.

Aynı anda telefon tekrar çalmağa başladı.

Janet ağır ağır oturma odasına doğru gitti, nefesi kesilmişti âdeta. Telefondan nefret etmeğe başlamıştı, aylarca da devam edecekti bu his. Titreyen eliyle ahizeyi kaldırdı.

— «Janet? Ben Norah.» Oğullarının arkadaşı Jonathan'ın annesiydi bu. «Scoopy ile Richard çayı bizde içebilirler mi? Jonathan bana onları çaya dâvet etme zamanının geldiğini söyledi de.»

— «Aman, bu çok iyi işte.»

— «Ne? Janet'in sevinci Norah'ı şaşırtmıştı.

Janet, «Affedersiniz», dedi. «Yani... Norah onları sizin evde biraz tut sonra da fırsat bulunca bize kadar geliver. Roger bir kaza geçirmiş. Mühim değil ama...»

— «Ya? Vah Janetçiğim, vah. Ben hemen gelirim. Bizim hizmetçi kız onlara çay verir.»

Norah telefonu kapadı.

Çaydanlıktaki su iyice kaynamıştı. Janet çay yaptı. Başı

çatlayacak gibi ağrımağa başlamıştı. Gözlerini açamıyordu âdeta. Saat henüz dört buçuktu. Janet hastahaneye yarım saatte gidebileceğini hesapladı. Çok vakti vardı daha. Çay takımlarını oturma odasına götürdü. Sigarasını yakarken ince, uzun, esmer bir kadın olan Norah da telâşla kapıdan giriyordu.

Janet ona olanları anlattı.

Norah donmuş kalmıştı âdeta. «Ne feci şey bu! Bu akşam için hiç endişelenme. Çocukları ben doyurur, sonra da buraya getirir, yatırırım. Sen sakın üzülme.»

Birdenbire Janet hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı.

* * *

Genç kadın büyük bir itinayla giyindi, makyajını yaptı. Telefon ederek saat altı buçukta bir taksi göndermelerini istedi. Bu sayede tam yedide hastahanede olabilecekti. Zaten bu sıcak havada otobüse binmek de akıl kârı değildi. Çocuklar komşu bahçede neşeli çığlıklar atarak oynamaktaydılar. Saat altıda hazırdı. giyinmeğe erken başladığına bayağı sıkıldı. Kendi kendine de «Roger nasıl acaba? Roger nasıl acaba?» diye sorup duruyordu. «Ya Chatworth benden her şeyi sakladıysa? Ya yarası daha ağırsa? Asit kimbilir nasıl yaktı? Ya o kızcağız? Kör olan o zavallı? Yüzü de feciymiş...»

Kapının acı acı çalınmasıyla daldığı korkunç düşüncelerden uyandı.

Yatak odasındaki aynanın önünden kalkarak dışarıya merdivenin başına gitti. Eğilerek aşağıya baktı. Sokak kapısı açıktı, paspasın üstünde de bir mektup duruyordu. Görünürde kimsecikler yoktu. Janet ağır ağır merdivenlerden indi. Paspasın üstündeki mektubu aldı. Zarfa daktiloyla Roger'in ismi yazılmıştı. Kocasına Scotland Yard'dan sık sık gizli haberler geldiği için Roger'in mektuplarını katiyen açmazdı. Fakat bu seferki onu biraz şaşırtmıştı. Mektup Yard'dan olsa muhakkak haberi getiren memur onu teslim etmek için beklerdi. Janet zarfı evirdi çevirdi. Bu kalın, iyi cinsten krem rengi bir zarftı. «Ya mühim bir şeyse», diye düşündü. «Ya Yard'a haber vermek lâzımsa.»

Genç kadın mutfağa geçerek bıçakla zarfı açtı. İçinde ikiye katlanmış, krem rengi bir kâğıt vardı. Bunun tam ortasına daktiloyla bir tek cümle yazılmıştı:

«Daha yeni başladık.»

2. MARK LESSİNG

Taksi hastahanenin önünde durdu. Janet şoföre parasını verdikten sonra telâşla indi ve çabucak merdivenlerden çıkmağa başladı. Mektup çantasındaydı. Bu hususta henüz bir şey yapmamıştı, doğrusunu söylemek lâzımsa ne yapacağını da pek bilmiyordu. Meseleyi düşünmeğe başlar başlamaz dehşetle irkiliyordu. Zira mektubun mânası sarihti. Evet, asidi kıza değil Roger'e atmışlardı. Roger'e...

— «Derhal Chatworth'e telefon etmeliydim», diye düşündü. «Veya ona burdan telefon edeyim. Telefon etmem lâzım.»

Müracaattaki kızın yanına sokuldu. Bir hastabakıcıyla konuşmakta olan kız, genç kadını görünce döndü.

— «Buyurun efendim.»

— «Zannedersem kocam bu hastahanede... Ben Mrs. West'im.»

Kalın sesli, fazla boyalı sarışın kız, «A, evet», dedi. «Bize saat yedide geleceğinizi bildirdiler. Bu hastabakıcı sizi Mr. West'in yanına götürür.»

— «Teşekkür ederim.»

— «Şöyle buyurun efendim.» Düşük omuzlu, ak saçlı hastabakıcının buruşuk, dertli yüzünde dostane bir tebessüm belirmişti. «Ne kadar sıcak değil mi, efendim? Ama bunun acısını çekeceğiz. Nisan'da havalar böyle güzel olduğu zaman yaz muhakkak soğuk geçer. Muhakkak.»

Hastabakıcı nefes almadan konuşuyordu âdeta. Taş merdivenlerden çıkıp, bir okridora saptılar, yere döşenmiş olan kauçuk, ayak seslerini boğuyordu. Çıt yoktu koridorda. Köşelerde ve bazı kapıların üstünde kırmızı veya yeşil ışıklar vardı. Bunlar hususî odalardı. Bir odadan bir hemşire çıktı,

içerideki hastanın kahkahalarla güldüğü duyuluyordu. Bir başka kapıda kaşları çatık bir doktor belirdi. Roger'in odası mıydı orası acaba? Hastabakıcı koridorun en ucundaki kapıya gitti. Kapının tokmağına küçük bir levha asılmıştı. Üzerinde, «İçeriye girmeyiniz», yazılıydı.

Hastabakıcı, «İçeride doktor var herhalde», diye izah etti. «Akşam muayenesi... Bir iki dakika sonra çıkar.»

Hastabakıcı fazla iyimserdi anlaşılan. Zira tam on dakika beklediler. Nihayet doktor dışarıya çıktı. Genç bir adamdı bu. Janet korkuyla, «Haddinden fazla genç», diye düşündü. «Roger'e başka doktor bakamaz mıydı?»

Doktor sarı saçlı bir Iskoçyalıydı.

— «Siz Mrs. West'misiniz?» Tatlı İskoçyalı aksanı, dostane, müşfik mavi gözleri insana itimad telkin ediyordu. «Kocanız sizi bekliyor. Fakat yanında fazla kalmayın. Ona bir müsekkin verdim. Bu gece güzelce uyursa, yarına kendini daha iyi hisseder.»

— «Emin misiniz?»

— «Tabii. Üzülecek hiçbir şey yok.»

Küçük, yeşile boyalı odada, Roger yastıklara yaslanmış karısını bekliyordu. Rengi uçuktu. Yanağına ve çenesine ufak plasterler yapıştırılmıştı. Sağ eli ise bileğine kadar sıkı sıkı sarılıydı. Genç adam diğer kolunu kaldırarak gülümsedi. Fakat karısı gözlerinden onun ne müthiş ıstırap çektiğini anlamıştı.

— «Hoş geldin sevgilim.» Roger'in sesi bir hayli boğuk çıkıyordu. «Kusura bakma. Seni korkutmadılar ya?»

Genç kadın yatağa yaklaşarak Roger'in alnından hafifçe öptü.

— «Hayır. Chatworth gayet nazik davrandı.»

— «Kendisi telefon etti demek.»

— «Öyle.» Janet bir sandalye çekerek karyolanın yanına oturdu. «Çok acıyor mu?»

— «Artık acımıyor. Bunları unut sevgilim, daha iyi. Sen bana bir sigara yak bakalım.»

Janet bir sigara yaktı. Roger bunu öyle zevkle içmeğe

başladı ki, genç kadın bir müddet sessiz sedasız onu seyretti. Hoş, zaten ona ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Yarası ağır değildi, bunu anlamıştı Janet. Fakat bu geçici birşey de değildi, üstelik Roger'in müthiş bir ıstırap çekmiş olduğunu da bir bakışta anlamak kabildi. Gözleri cam gibiydi âdeta. Janet onun iki hattâ üç gün uyumadığı zamanlar bu hale girdiğini görmüştü. Tabiî o vakit kocasına kendisini işine bu kadar delicesine verdiği için bir hayli de söylenmişti.

Roger, «Çocukların haberi var mı?» diye sordu.

— «Hayır. Henüz söylemedim. Onlar Norah'ın yanında. Tabiî yarın sabah onlara vaziyeti anlatacağım. Norah bu akşam onlara seninle buluşmak için Yard'a gittiğimi söyleyecek.»

Roger ciddî bir tavırla, «Böyle anlarda komşuların yardımı çok olur», dedi. Yüzündeki müstehzi ifadeden halleriyle alay edecek kadar kendine geldiği anlaşılıyordu. Fakat sonra birdenbire ciddileşerek ilâve etti. «Kendime değil o zavallı kızcağıza acıyorum. Asidi atan melunu bulduğum takdirde...»

Birdenbire sustu.

Janet çantasına sıkı sıkı sarılmıştı. «Sen şimdi adama ne yapacağını düşünmekten vazgeç de, çabuk iyileşmene bak şekerim.»

— «Emredersiniz efendim... Fakat Janet, senden bir ricam var. O zavallıya yardım etmeğe çalış. Ailesini filân gör.» Roger evvelâ başkalarını düşünmekten hiç vazgeçmiyecek miydi? En son daima kendisini mi düşünecektir? «Bill Sloan'a bütün gördüklerimi anlattım. Ama oradakilerle yüz yüze gelmedikçe...»

Susarak esnedi.

Janet müşfik bir tavırla, «Richard'ın kahvaltıda ne söylediğini sana anlatmış mıydım?» dedi. «Hepimiz masanın başındaydık, sonra...»

Beş dakika sonra Janet sustu, zira Roger uykuya dalmıştı bile. Genç kadın ayaklarının ucuna basarak kapıya gitti. Orada biran dönerek kocasına baktı, sonra dışarıya çıkarak kapıyı yavaşça kapadı. Koridorda birdenbire durakladı. Göz-

leri elindeki çantaya takılmıştı. Mektup içindeydi bunun. Kocasına mektuptan bahsedebieceğini zannetmişti. «Ne budalayım», diye düşündü. «Ne budalayım.» Merdivenlere doğru yürüdü. Yolunu kaybetmişti. Sonra birdenbire olduğu yerde donmuş gibi kaldı.

İsteyen hastahaneye girip, Roger'in odasını bulabilirdi...

«Daha yeni başladık.»

Nihayet merdivenleri bularak sendeliye sendeliye hole indi. Zoraki bir tavırla müracaattaki kıza ve yaşlı hastabakıcıya gülümsedikten sonra kendini dışarı attı. Hava kararmış, ortalık iyice de serinlemişti. Janet'in sırtında ince bir pardösü vardı. Bunu giydiğine bayağı sevindi.

Mermer basamaklardan ağır ağır inerken, kenarda bekleyen bir otomobilin kapısı açıldı ve bir erkek dışarıya atladı. Etrafta kimsecikler oyktu, Janet'in kaçması da imkânsızdı artık. Yüzünde dehşet ifadesiyle olduğu yerde kalakaldı. Fakat adam dostane bir tavırla sesleniyordu.

— «Janet! Janet!»

— «Mark!»

Genç adam yaklaşarak, «Merhaba,» dedi. «Seni korkuttum galiba. Affedersiniz. Roger nasıl?»

— «Fe... Fena değil. Mark, sen nereden haber aldın?»

Mark Lessing, «Akşam gazetelerinde okudum», dedi. «Hepsi de kazayı yazmışlar. Bugün şehirde değildim, biraz evvel döndüm. Bir gazete aldım. Bir de ne göreyim?... Onun üzerine Yard'a telefon ettim, bana burada olduğunu söylediler. Roger'i görmeme müsaade etmezler herhalde?»

— «Roger uyuyor Mark... Vaktin var mı?»

— «Tabii. İstediğin kadar.»

— «Beni o zavallı kızın evine götürür müsün?»

— «Kızın nerede oturduğunu biliyor musun?»

— «Hayır, fakat Yard'dan öğrenebiliriz.»

— «Peki, öyle yapalım.»

Mark Lessing'in otomobiline doğru yürüdüler. Hastahaneden süzülen ışıkta pırıl pırıl parlayan yeşil bir Jaquar'dı bu. Hastahanede beyazlar giymiş bir adam sırtını pencereye

çevirmiş duruyordu. Bir hemşire telâşla merdivenlerden çıkmaktaydı. Mark Lessing arabanın kapısını açtı, Janet bindi. Genç kadın Mark'a herşeyi açabilir, onunla rahatça konuşabilirdi. Genç adam Roger'in en yakın arkadaşıydı. Mark Lessing motoru çalıştırdı, Janet yorgun bir tavırla arkasına yaslanmıştı. Otomobil Covent Garden'e giden dar sokağa saptı, sonra Strand'e çıktılar. Kapanmış dükkânların vitrinleri ışık içerisindeydi. Kaldırımlardan bir insan nehri, caddeden de bir otomobil seli akmaktaydı. Mark sağa, Trafalgar meydanına doğru döndü, projektörlerle aydınlatılmış Nelson âbidesini geçtiler ve Whitehall'a saptılar. İleride büyük, kurşunî binalar belirmişti.

Chelsea güney batıda kalmıştı artık. Mark'ın arabası sür'atle ilerliyordu. Parlemento sokağını ve Scotland Yard'a giden ince yolu geçtiler. Parlemento meydanına yaklaşırlarken Janet birdenbire, «Bir yerde dur Mark», dedi. «Seninle konuşmam lâzım.»

— «Peki.» Mark sola, sonra tekrar sola saptı ve nihayet Thames nehrinin karşısında, Yard'ın yakınında Westminster köprüsünü kateden ışıkların aydınlattığı bir yerde durdu. Sonra sakin, haddinden fazla sakin bir tavırla, «Ne var?» diye sordu.

— «Ne yapacağımı bilemiyorum Mark. Polis bunu bir kaza, zannediyor. Onlar asidin kıza atıldığından eminler. Halbuki...»

— «Janet, sen ne söylediğini bilmiyorsun!»

Genç kadın, «Öyle mi zannediyorsun», diyerek çantasını açtı. Titreyen parmaklarıyla zarfı çıkararak, hiç sesini çıkarmadan Mark'a uzattı. Sonra birdenbire telâşla, «Mektuba fazla dokunma», diye ilâve etti. «Belki parmak izlerini almak isterler.»

Genç adam kâğıdı ucundan tutup çeker ve dikkatle açarken Janet de onu seyrediyordu. Mark ciddî, hattâ soğuk bir şekilde yakışıklıydı. Renksiz çehresi, kahverengi saçları, sivri çenesi, iri siyah gözleri, ince fakat biçimli dudaklariyle hakikaten nazarı dikkati çekecek bir erkekti. Üstelik tam mâna-

sıyla itimad edilecek bir insandı da. Saçları Roger'inki kadar olmamakla beraber biraz dalgalıydı. Bunlar Roger'inki gibi altın rengi de değillerdi. Fakat o anda Janet'e yanında Mark değil de kocası oturuyormuş gibi geldi.

Mark Lessing, hafifçe, «Vay, vay, vay», dedi. Genç kadın mektubun nasıl geldiğini anlatınca da ona doğru dönerek, «Bunu Chatworth'e göstermedin mi?» diye sordu. «Veya Bill Sloan'a.»

— «Hayır... Aptal... Aptal gibi Roger'i görünceye kadar beklemeğe karar verdim... Fakat Mark, bunun mânası... Zannettiğim gibi değil... Öyle değil mi?»

— «Belli olmaz.» Mark kendini zorlayarak gülümsemeğe çalıştı. «Belki de bu mektubun mânası tamamiyle başkadır. Maamafih ihtiyatlı davranmalı. Şuraya uğrasak mı? Ne dersin?»

Yandaki duvarı, onun arkasında yükselen ve Cinayet Şubesi'nin bulunduğu büyük beyaz binayı işaret ediyordu. Pencerelerden dışarıya ışık süzülmekteydi, kapıda da bir polis nöbet bekliyordu.

Janet, «Ben gelmiyorum», dedi. «Sen onlara meseleyi anlatır mısın?»

Mark başını salladı. «Olur. İçeri girelim bakalım.»

Arabayı hareket ettirdi. Kapıdaki nöbetçi onları durdurdu, sonra Janet'i tanıyarak geçmelerine müsaade etti. Binanın önündeki geniş meydanda bir sürü araba vardı. Janet hiç kımıldamadan yerinde oturuyordu. Mark arabadan inerek, telâşla merdivenlerden çıktı. Uzun boylu bir adamdı Mark, hareketlerinde de bir atlet zarafeti vardı. Arkasına bakmadı bile. Kapıdan girerek gözden kayboldu.

Mektuptaki o tek satırın fecî mânasını bir bakışta anlamıştı tabiî.

* * *

Roger West'in arkadaşı ve mütehassısların bile takdirini kazanan Kriminoloji eserlerinin muharriri olduğu için Scotland Yard'da Mark Lessing'i tanımayan yoktu. Oraya her gelişinde onu memnuniyet hattâ sevinçle de karşılarlardı.

Tabiî teorilerden vazgeçip pratik detektifliğe başladığı zamanlar hariç. O zaman Chatworth nezaketi filân bir tarafa bırakıverirdi. Holde çıplak kafalı bir Çavuş onu neşeyle karşıladı. West'in başına gelen kazaya çok üzüldüğünü, Bill Sloan'un ise yarım saat evvel geldiğini söyledi.

—«Evvelâ Kantine bakın efendim, belki oradadır.»

— «Teşekkür ederim.»

Mark duvarları beyaza boyalı bir koridora saptı fakat kantine gitmekten vazgeçerek ikinci kata çıktı. Roger West'in ve diğer Detektif Enspektörler'in odaları bu kattaydı. Bir kapıya hafifçe vurdu. Birinin içeriden, «Buyurunuz», demesi üzerine kapıyı açtı. İçeride iki kişi bir masanın başında çalışmaktaydı. Masanın üstü fotograflarla doluydu. Yanlarındaki tekerlekli, küçük çelik masaya ise dosyalar yığılmıştı. Odadaki adamların her ikisi de iri yarı, sarı saçlı, pembe yüzlüydü. İlk bakışta insanda kardeş hissi uyandırıyorlardı. Halbuki aslında birbirlerine hiç benzemezlerdi. Yüzü kapıya dönük olarak oturan Sloan diğerinden daha da iriydi. Mark'ı görünce ayağa kalktı.

— «Merhaba Mark. Seni gördüğüme doğrusu şaşmadım.»

— «Merhaba Bill.» Dostça el sıkıştılar. «İşittiğime göre Roger'in vaziyeti fena değilmiş.»

Sloan, «Pek de iyi değil», diye homurdandı. «Detektif - Çavuş Peel'i tanıyorsun değil mi?»

Masanın başında oturan diğer adam da ayağa kalktı. Peel, Sloan'dan daha gençti, yüzünde de daha hevesli bir ifade vardı. Gözleri parlak, bakışları da son derecede zekiydi.

Mark, «Tabiî tanışıyoruz», dedi. «Peel benim eski ahbaplarımdan. Ne o siz daha çalışıyor musunuz?»

— «Roger hâdise esnasında yakınında olanları tarif etti. Biz de tanınmış vitriol meraklılarının listesini çıkardık. Belki şansımız yaver gider de... Hoş daha işi bitiremedik.» Sloan eliyle masanın üstündeki fotoğraf yığınını işaret etti. «Hâdiseyi görenlerin hepsini çağırttık. Anlıyacağın yarın burası bir hayli kalabalık olacak. İşin garibi nedir biliyor musun? O zavallı kızcağızın bir tek düşmanının olmaması. Annesiyle ba-

bası ve nişanlısı biraz evvel buradaydı. Kızcağız gayet memnun ve mesutmuş. Yüz bulmayan sevgilisi filân da yokmuş. Bilirsin bazan reddedilen sevgililer kızların yüzüne vitriol atarlar. Ama kızın mazisinde öyle bir kimse yok.» Sloan elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde dolaştırdı. «Tabii vitriolu kızın yakınlarında bulunan birine atmış olabilirler. O zaman da işimiz var demektir. Vitriol'un kendilerine atıldığını bilenler katiyen gelip bize bunu açıklamazlar.»

Mark, «Yazık», diye mırıldandı. Sigara paketini çıkararak uzattı. Fakat Peel piposunu içmeği tercih ediyordu. Mark mektubu yavaşça masanın üstüne bıraktı. «Buna ne dersin? Bu akşam Bell sokağına bırakmışlar.» Bill Sloan telâşla uzanınca, «Dikkatli ol», diye ilâve etti. «Üzerinde parmak izleri olabilir.»

Sloan kaşlarını çatmıştı. «Nedir bu?»

— «Oku da gör.»

Bil Sloan ağır ağır okudu, sonra, «Ne zaman geldi?» diye haykırdı.

— «Saat altıda. Biri getirmiş. Gelen kimse, Janet'i beklememiş. Zili çaldıktan sonra mektubu hole fırlatıp ortadan kaybolmuş. Janet'in ne vaziyette olduğunu herhalde tahmin edebilirsin.»

Sloan, «Hem de nasıl», dedi. «Janet nerede şimdi?»

— «Dışarıda, arabamda.»

— «Ya çocuklar?»

— «Evde. Yanlarında da komşu var. Onlar...»

Bill Sloan telâşla dönerek telefonu açtı. «B2 şubesini verin», diye kükredi. «Çabuk olun!» Biran telefon elinde Mark'a baktı, fakat hiçbir şey söylemedi. Peel masanın öbür tarafına geçerek dikkatle pusulayı okudu. Sloan telefona, «Chelsea'mı?» diye sordu. ««Ben Yard'dan Bill Sloan. West'in evine derhal memur gönderin. Evi muhafazaya alsınlar... Çocuklar orada, karısı değil... Evet, yanlarında bir komşu var.. Bilmiyorum, fakat ihtiyatlı davranmak lâzım.» Biran sustu. «Teşekkür ederim.» Telefonu kapadı.

Mark, «Demek sen de benim gibi düşünüyorsun», dedi.

— «Ona bunu yapanlar, hiçbir şeyden çekinmezler. Her şey umulur onlardan!» Başını salladı. «Şimdi gidip parmak izlerine bakalım.»

3. ELDİVENLER

Bill Sloan ile Mark Lessing ikinci kata çıktılar, altlarından ışık sızan kapıların önünden süratle geçtiler. Yanlarından geçen birkaç memur Lessing'i tanıyordu. Parmak izlerinin tetkik edildiği küçük odaya yaklaşırken iri yarı bir adam yanlarına gelerek gülümsedi.

— «Nihayet akıllandın galiba Bill. Meşhur mütehassısımızdan biraz ders alacaksın.»

Sloan, «Öyle», dedi.

— «Roger nasılmış?»

— «İyice.»

Şişman adam, «Caniler arasında en aşağılıkları asit atanlardır», diye homurdanarak yanlarından uzaklaştı. «Onlardan daha soysuzu yoktur.»

Sloan Parmak İzi Bürosu'nun kapısını açtı. Pencerenin önünde uzun bir sıra vardı. Bunun üzerine gayet kuvvetli iki lâmba asılmış, bankın bir ucuna da eşyalar yığılmıştı. Neler yoktu ki orada: sigara tabakaları, şişeler, bıçaklar, tabancalar. Bit pazarını andırıyordu burası. Bir köşede ise daha da büyük bir yığın vardı. Tam ortada, gömleğinin kollarını sıvamış, ince yüzlü, gözlüğü burnunun ucuna kaymış bir adam çalışıyordu. Sağ elinde, bir çocuğun boya takımından aşırıldığı hissini uyandıran küçük, deve tüyünden bir fırça tutmaktaydı. Bununla kirli bir beyaz çantanın üzerine dikkatle gri bir toz sürmekteydi. Bu işi bitirinceye kadar yeni gelenlerin yüzüne bakmadı bile.

Sloan, «İşin çok mu Percy?» diye sordu.

— «Kimin? Benim mi?» Percy döndü. Çöküк yanaklı, kemikli çehresinde garip bir ifade belirmişti. «Benim işim çok olur mu hiç? Şu yığının bu akşam bitirilmesi lâzım. İki

kişi bunu ancak bir haftada bitirebilir, halbuki bizim muavin bu akşam izinli. Ama doğrusu işim hiç de çok değil.» Burnunu çekti. «Bütün mesele bu Allahın belâsı şeylerin üstüne gri tozu sürmek, sonra da üflemek. Gayet basit. Bunu uyurken bile yapabilirim. Senin istediğin nedir?»

— «Şuna bir bakar mısın Percy?» Bill Sloan mektupla zarfı uzattı.

— «İltimas yok. Sırası gelince onlara da bakarım.» Percy Mark'a şöyle bir göz attı, fakat genç adamı tanımamıştı. «Bunu gece yarısından önce yapmağa çalışırım, fakat...»

— «West meselesiyle alâkalı bu.»

— «Ya? Öyle mi?» Percy burnunu çekti, sonra somurtkan bir edayla zarfı bir ucundan tuttu. «Tabiî bunun her tarafına dokundun. Başkaları da elledi. İşimiz bittiği zaman bu Hayvanat Bahçesinin Maymunlar kısmından alınan bir nümuneye benzeyecek. Ondan sonra gel de işin içinden çık.»

İlerleyerek lâmbaların altında durdu. Zarfı ışığa tutarak, evirdi çevirdi. Sonra burnunu çekerek zarfın üstüne gri tozdan sürmeğe başladı.

Sonra, «Garip», dedi.

— «Garip olan nedir?»

— «Üstte fazla bir şey yok. Halbuki oraya bir hayli dokunulmuş olması lâzım. Şurada burada bir kadın parmağının izleri var. Köşede de erkek parmakları. İki erkek...» Sonra, «Kâğıt daktilo makinesine konulduğu zaman fazla tutulmamış», diye ilâve etti. Burnundan derin derin soluyarak, «Zarf da öyle», dedi. «Bunu yazanın elinde eldiven varmış zannederim.»

Sloan, «Şimdi gelirim», dedi. «Haydi Mark. A, unuttum. Bu bizim parmak izi mütehassısımız Percy Law. Bu da Roger'in arkadaşı Mark Lessing.»

Law gözlüklerinin tepesinden Mark'a bakarak gözlerini kırpıştırdı.

— «Demek Lessing sizsiniz ha?» diye mırıldandı. «Geçenlerde bir kitabınızı okudum. Daha doğrusu geçen hafta.

Kitabın ismi: «İpnotizma ve Cinayet»ti. Kitabı tahmin ettiğim kadar fena bulmadım.»

Mark güldü. «Teşekkür ederim.»

Genç adam Sloan'la birlikte ayni katta bulunan dosya kısmına gitti. Kapının yanındaki masada uçuk çehreli, iri yarı bir adam oturmaktaydı. Bu kısım daha çok bir kütüphaneyi andırıyordu. Fakat raflara kitap yerine dosyalar yerleştirilmişti. Masanın yanındaki küçük dolaplarda harf sırasıyla dizilmiş kartlar vardı.

Renksiz çehreli adam başını kaldırdı.

— «Merhaba Bill. Hoş geldiniz Mr. Lessing.»

— «Sam, bana Mrs. West'in, benim ve Mr. Lessing'in parmak izlerini verir misin?»

Sam gülmeğe başladı. «Demek bir haltlar karıştırdınız?»

— «Öyle. Söylesem inanmazsın.»

Sam müstehzi bir tavırla, «İnanmaz mıyım?» dedi. «Öyle bir inanırım ki.» Dolabın çekmelerinden birini açıp, kartları karıştırdı. Bir taraftan da esnememeğe çalışıyordu. Sonra ayağa kalkarak raflardan birine gitti. Bir iki dakika sonra döndüğü zaman elinde üç kâğıt vardı. Bunların bir köşesine isim ve adresler yazılmıştı, altları gayet bariz, siyah parmak izleriyle doluydu. «Bunlar hususî kısımdaydı», diye izah etti. Sonra, «Sakın bir şeyler yapmayın Mr. Lessing», dedi. «Sizin için de iyi olmaz.»

Sloan, «Mark hiçbir şey yapmaz», diye cevap verdi. «Mersi Sam.»

Tekrar Percy Law'un yanına dönerek zarf ve kâğıdın üstünde bulunan parmak izleriyle, dosyadan çıkarılanları karşılaştırdılar. Janet mektubu yanlarından tutmuştu, Mark'ın parmak izleri köşedeydi. Sloan'unkiyse belli belirsizdi.

Percy, «İşte bu kadar», dedi. «Bunları yazan ya eldiven giymiş veya parmaklarının ucuna plâster yapıştırmıştı. Size yardım edemiyeceğim. Ne oldu?»

Sloan, «Biz de bunu öğrenmeğe çalışıyoruz ya», diye cevap verdi.

Odasına dönerlerken Bill Sloan hiç konuşmadı. Kaşla-

rını çatmış, derin düşüncelere dalmıştı. İçeride Peel, ayakta bekliyordu. Masanın üstündeki fotografları da, işi bitirdiği için tersine çevirip koymuştu. Ümitle Sloan'a baktı.

— «Bir şey çıktı mı?»

— «Maalesef. Mektubu yazan adam parmak izlerinden tanınmağı arzu etmemiş.»

— «Adam mı?»

— «Kadın da olabilir tabiî.»

— «Daktiloyla mektup geldi mi, Fransızların da dediği gibi «Kadını aramalıdır.» Zira böyle şeyleri kadınlar daha çok yapar. Bu iş feci bir şekilde sona erebilir Bill. Mektuptan anlaşıldığına göre, asidi bilhassa ona atmışlar. Roger şanslıymış, ucuz kurtuldu. Ama bu seferlik... Bu mektuptan bizim «Yakışıklı»nın gizli düşmanlarının ona tekrar hücum edecekleri anlaşılıyor. Mrs. West bunu biliyor mu?»

Mark, «Tahmin ediyor, tabiî,» diye cevap verdi.

— «Orası muhakkak.»

Sloan, «Onu fazla korkutmamalıyız» dedi. «Yazık, Roger'le hemen konuşsaydık, çok iyi olurdu. Belki o kendisinden intikam almak isteyen bazı kimseler olduğunu biliyordur.»

— «Ondan belki üçyüz yetmiş kişi nefret ediyor. Bunların üç yüzü hapiste» Peel kaşlarını çatarak çenesini uğuşturdu. «Bütün dosyaları tetkik edip, Roger'in hapse attırdığı suçluların bir listesini çıkarmak doğru olur. Eğer bu iş intikam alınmak için yapıldıysa, o zaman asiti atan muhakkak uzun müddet hapis yatan ve yeni çıkan biri olacak.»

Sloan, «Sen eve git de biraz uyu», dedi. «Dün gece yarısından beri çalışıyorsun. Roger'in yakaladığı suçluların listesini başkasına çıkarttırırım. Bunları yarın seninle beraber tetkik ederiz.»

Peel, «Pekâlâ», diye içini çekti.

— «Bu meseleyi Roger'e açmadan evvel de Chatworth'le konuşmak istiyorum. Bizim «Yakışıklı»nın kapısının önüne bir nöbetçi koyar, onu emniyete alırız. Chelsea'de de ev polis himayesi altında. Sen de bu gece Bell sokağında mı kalacaksın Mark?»

— «Janet isterse kalırım tabiî. Fakat bunu ona ben teklif edersem o zaman vaziyetin korktuğundan da fecî olduğunu anlar.»

— «Orası doğru. Sen bildiğin gibi hareket et Mark. Fakat biz evin önüne ve arkasına nöbetçi diktik.» Sloan bir sigara yakarak, dumanını tavana doğru üfledi. «Tabiî bu bir göz dağı da olabilir.»

Mark, «Nasıl?» diye sordu.

Sloan düşünceli düşünceli, «Bütün akşam gazeteleri kazayı yazdılar» dedi. «Bunu herkes okudu tabiî. Roger'den nefret eden biri de bu kazadan istifade ederek bu mektupla onu ve karısını korkutmağa kalkışmış olabilir. Mektubu yazanla, vitriolu atan şahsın aynı olduğuna karar vermek için vakit henüz pek erken.»

Peel, «Yüzde doksan dokuz, mektubu yazanla asiti atan ayni şahıs» diye cevap verdi. «İddiaya girer misin?»

Sloan başını salladı. «İddiaya girmem. Fakat Chatworth'e de elimde fazla malûmat olmadan gitmek istemiyorum.» Mark Lessing'e döndü. «Sen istersen artık Janet'in yanına git. Bir şey olursa, bize hemen haber verirsin.»

Mark, «Olur», dedi. «Teşekkür ederim. Ha, sahi, kazaya uğrayan kızın adresini verir misin?»

* * *

Janet, otomobilde hiç kımıldamadan, gözleri bir noktaya dikili oturuyordu. Daha ileride, ağaçların arkasındaki binaların pencereleri aydınlıktı. Caddede trafik iyice azalmıştı artık. Mark direksiyona geçti, araba büyük bir süratle Charing Cross istasyonuna doğru ilerlemeğe başladı.

Janet, «Ne söylediler?» diye sordu. Sinirlerinin iyice gerilmiş olduğu belliydi.

— «Biri akşam gazetelerinde kazayı okudu ve mektup yazmağa karar verdi diye düşünüyorlar. Her ihtimal üzerinde duruyorlar. Gözlerinden bir şey kaçmayacağı da belli.»

— «Yani mektuba ehemmiyet veriyorlar.»

— «Tabiî. Evde vaziyet nasıl? İstersen evvelâ yemek yi-

yelim, ondan sonra kızın evine gidelim. O zavallının ailesiyle konuşman lâzım mı?»

— «Bunu Roger istedi.»

Mark, «O zaman bunu yapmaktan başka çare yok», dedi. «O halde evvelâ oraya gidelim.»

Yaralı kız nehrin hemen ötesinde, Lambeth'de oturuyordu. Yaşlı annesiyle babası için feci bir darbe olmuştu bu. Janet'le Mark'ın ziyaretinden memnun kaldıkları, hattâ onlara minnettar oldukları belliydi. Öyle acınacak haldelerdi ki zavallılar.

Mark'la Janet yarım saat sonra onları ıstıraplarıyla başbaşa bırakarak Soho da küçük bir lokantaya gittiler. Yemeklerin ve şarabın hakikaten harikulâde olduğu bu küçük restoranın metrdoteli Mark'ı çok mühim bir müşteri addederdi. Mark hiç acele etmedi. Janet'in arkasına yaslanarak etrafına bakmaktan, bu küçük, eski tarz eşyalarla süslenmiş salonu tetkikten müşterilere hizmet etmek için birbirleriyle âdeta yarış eden garsonları seyretmekten hoşlandığı belliydi. Genç kadın ne lokantada, ne de saat ona doğru evin önüne geldikleri zaman Mark'a o geceyi Bell sokağında geçirmesini teklif etti.

Ön odada ışık yanıyordu.

Janet, «İçeri gelip bir içki içer misin?» diye sordu.

— «A, bak, işte bunu yaparım.»

Norah Thomas, koltuğa oturmuş, radyoda bir Fransız istasyonunu dinliyordu. Hep birlikte birer kadeh içki içtiler. Norah on buçukta evine döndü. Roger'in koltuğunda oturan Mark ise rahat bir tavırla arkasına dayanmış, sigara içiyordu. Janet'in rengi yerine gelmiş, gözleri eski parlaklığını bulmuştu.

Buna rağmen saat onbirde Janet'den ayrılırken, genç adamın içi hiç de rahat değildi.

* * *

Bell sokağında bir devriye ağır ağır yürümekteydi. Pencerelerden süzülen ışıkta küçük bahçeleri olanca güzelliği ile gözüken iki katlı evlerin önünden kendinden emin tavırlar-

la geçen adam Mark'ı görünce hemen selâm verdi. Mark Lessing, «Allahaısmarladık», dedi. Endişesi biraz azalmıştı. Otomobiline binerek, Victoria'daki apartmanının yolunu tuttu. Apartman dairesi küçüktü, fakat fevkalâde döşenmişti. Üç merakı vardı genç adamın: Kriminoloji, Çiniler ve Müzik. Maamafih otomobilini civardaki bir garaja bırakarak, Candor sokağındaki apartmanına doğru ilerlerken ne müziği ve ne de çinilerini düşünüyordu.

Ön kapıyı açarken, yüzünde düşünceli, hattâ somurtkan bir ifade vardı. İçerisi kapkaranlıktı. Mark Lessing elektriği yakarak, halı kaplı merdivenlerden ağır ağır yukarıya çıkmağa başladı. Dairesi dördüncü kattaydı... Biri Roger West'in yüzüne vitriol atmıştı. İşte bu korkunç düşünceyi kafasından atamıyordu genç adam. Janet'in yanında kalmadığı için kendi kendine küfretti. Zavallı Janet kimbilir neler hissediyordu.

Dairesinin kapısını açarak, elektiriği yaktı. Sonra ağır ağır kapıyı kapayarak, kitledi. Gayet yavaş, hattâ ihtiyatlı denilebilecek bir şekilde hareket ediyordu. Zira hareketlerinin farkında değildi, bunları düşünmüyordu bile. Zira Mark Lessing birdenbire sinirlerinin iyice gerilmiş olduğunu farketmişti. Çoktanberi başına böyle bir şey gelmemiş, kendini hiç böyle hissetmemişti. Bir kâğıt parçasına yazılmış, bir tek cümle onu bu hale sokmuştu. Mark, işin, bu haliyle alay edemiyeceği kadar ciddi olduğunu da gayet iyi biliyordu.

Oturma odasının kapısını açarak, elektriği yaktı. Bir iki adım attı ve sonra donmuş gibi olduğu yerde kaldı.

Köşedeki kuyruklu piyanonun üstüne bir takım kitaplar konmuştu. Kendi eserleriydi bunlar. Bu beş kitabın da deri ciltleri kopartılmış, sahifeleri de tam ortalarından yırtılmıştı. Bu yırtık, yarım sahifeler kitapların yanına dikkatle de dizilmişti.

Mark Lessing titredi.

Bu kitapların onun için çok büyük kıymeti vardı. Hepsini de bu eserlerin yazılmasında kendisine yardım eden mütehassıslara imzalatmıştı. Ciltler ise hakikaten son derecede nadir ve ele geçirilmesi güç şeylerdi. Şöminenin iki tarafın-

daki raflarda yüzlerce cilt vardı: Eski kitaplar, nadir bulunur eserler. Fakat bunların hiçbirine dokunulmamıştı. Meçhul şahıs, Mark Lessing'in en çok sevdiği bu beş kitabı seçmiş, bunları en üstteki raftan indirmişti.

Genç adam ilerleyerek elini uzattı. Sonra birdenbire geriledi. «Üzerlerinde parmak izi olabilir», diye düşündü. Dönerek, köşedeki koltuğun yanındaki taburenin üstünde duran telefona gitti. Whitehall 1212'yi açtı ve Bill Sloan'u istedi.

Sloan henüz Yard'dan ayrılmamıştı.

Mark'ın anlattıklarını hiç sesini çıkarmadan dinledi.

Sonra, «Hemen geliyorum», dedi. «Hiçbir şeye dokunma.»

Mark ahizeyi yerine koyarak, yırtık kitaplara şöyle bir baktı. Maamafih eski sinirli hali geçmişti. Kitapları belki yerine koyabilecekti. Fakat kindarca, menfur bir hareketti bu. Meçhul bir şahıs apartmanına girmişti. Adam istese ona daha da zarar verebilirdi. Fakat bunu yapmamış, sanki ona bir ihtarda bulunmak istermiş gibi sadece en sevdiği beş kiyabı parçalamıştı. Bir ihtar?

Mark yatak odasına geçti.

Hizmetçisi yatağını yapalıdan beri hiçbir şeye dokunulmamış gibiydi. Mark Lessing'in gözü bir tek şeye takıldı. Yastığının yanında krem rengi, kalın bir zarf duruyordu. Üzerine daktiloyla, «Mr. Mark Lessing» yazılmıştı. Genç adam bir an tereddüt etti. Sonra mendilini eline sararak, çakısıyla zarfı açtı. İçinde ikiye katlanmış krem rengi bir kâğıt vardı. Mektubu okumasına lüzum yoktu, zira ne yazılı olduğunu gayet iyi tahmin edebiliyordu. Kâğıdı ağır ağır açtı. Bunun tam ortasına bir tek cümle yazılmıştı:

«Daha yeni başladık!»

4. CHATWORTH

Bill Sloan, «Şerefine», diyerek Mark'ın ikram ettiği viski sodadan bir yudum aldı. Mark'ın karşısındaki, büyük koltukta oturuyordu. Bir saattenberi genç adamın apartmanında-

dı zaten. Onunla birlikte gelen diğer iki memur biraz evvel Yard'a dönmüşlerdi. Bir üçüncüsü ise aşağıda hâlâ çalışıyordu.

Gece yarısını çoktan geçmişti.

Sloan, «Ne kitaplarda, ne de tokmaklarda bir parmak izi var», dedi. «Bir tek iz bile yok. Diğer apartmanlarda oturanlar da hiçbir şeyin farkına varmamışlar. Hiçbir şeyin! Fakat keşke seninle uğraşmağa da başlamasaydı, Allah bilir artık daha kimlere de bulaşacak.»

Mark omzunu silkti.

— «Bu bizim için bir ipucu olabilir.»

— «Yani adam intikam peşindeyse, o zaman bu senin bizim yakışıklıya yardım ettiğin vakalardan birinin kahramanıdır mı demek istiyorsun?»

— «Tabiî. Bu gayet bariz bir şey.»

Sloan, «Evet, böyle olabilir», diye cevap verdi. «Herkes senin Roger'e ne zamanlar yardım ettiğini biliyor. Onunla ancak on-oniki vaka üzerinde çalıştın. Maamafih adamın senden nefret ettiğine hemen karar vermemiz de doğru değil. Zira, eğer akıllı bir insansa, sana bu mektuptan göndererek, bizleri şaşırtamğa, sanki senin yardım ettiğin vakalardan birinin kahramanıymış tesirini uyandırmağa da çalışabilir.»

Mark, «Belki», dedi.

Sloan içkisinden bir yudum aldı. «Maamafih bu ihtimal üzerinde de duracağız tabiî.» Derin derin düşünüyor, bu sözleri de daha ziyade lâf olsun diye söylüyordu. «Her ihtimal üzerinde durmamız lâzım tabiî. Bu işi Roger'in mahkûm ettirdiği bir suçlunun yaptığını düşünmekle hatâya da düşebiliriz. Neticede bu meçhul şahıs Roger'den başka bir mesele dolayısiyle nefret ediyor da olabilir. Hattâ belki de bizim «Yakışıklı» yeni bir tahkikata başladı, biri de onun buna devam etmesini istemiyor. Biliyorsun Roger'in âdetidir, bazı hâdiseleri tahkika daha Yard işe karıştırılmadan başlayıverir. Ona kısa bir zaman sonra her şeyi açıkça anlatmamız lâzım.»

Bill Sloan gözlerini kapadı, uzun bir sessizlikten sonra gayet lâkayt bir tavırla, «Senin bu hususta hiçbir fikrin yok mu?» diye sordu.

— «Budalalık etme.»

— «Affedersiniz.» Sloan gözlerini açarak tebessüm etti. Viskisini bitirdikten sonra ağır ağır ayağa kalkarak, «Apartmanda yalnız kalmaktan çekinmiyor musun?» dedi.

— «Neden çekineyim?»

Sloan düşünceli düşünceli başını salladı. «Onun apartmandaki işini bu akşamlık bitirdiğine kanisin. Öyle değil mi? Belki haklısın. Fakat adamın işinin ehli olduğunu da unutma. Hem aşağıdaki kapının, hem de senin dairenin kilidini, sanki bu işi bütün hayatınca yapmış gibi, kolaylıkla açıvermiş. Hayatımda gördüğüm en mükemmel işlerden biri. Maymuncuğu vardı herhalde. Bunun bize faydası dokunabilir. Kapıları böyle ustalıkla açanların listesi bizde var. Fakat kitaplarına üzüldüm. Senin için ağır bir darbe bu.»

— «Roger'e indirilen daha da ağır.»

Sloan omzunu silkerek kapıya doğru gitti. Mark onu geçirdi, sonra dönerek tekrar salona girdi. Fakat rahat koltuğuna oturacağı yerde piyanosunun başına geçti. Hafif, okşayıcı bir melodi çalmağa başlamıştı. Kısa bir müddet sonra kendini tamamiyle müziğin cazibesine kaptırmıştı. Siyah saçları alnına düşmüştü, bunları dalgın bir tavırla arkaya itip duruyordu. Yüzündeki gergin, sinirli ifade kayboluverdi. Müzik cinayet ve şeytanet düşüncelerini kafasından silivermişti. Yarım saat kadar piyano çaldı. Sonra başını kaldırarak, dalgın bir tebessümle tuşlara baktı. Kalkıp yatak odasına geçti.

Sabahleyin uyandığı zaman saat yediydi.

Saat sekizde Yard'a telefon etti. Roger geceyi rahat geçirmiş, Bell sokağında da endişe verecek hiçbir hâdise olmamıştı.

* * *

Saat onda Bill Sloan canlı hareketlerle saçlarını düzeltti, hazırlamış olduğu raporu da yanına alarak odasından çıktı. Onunla aynı odada çalışan beş Detektif Enspektörden hiç

biri daha gözükmemişti. Bunlardan ikisi bir caninin peşindelerdi. Bill Sloan o sabah bir saat kadar asidin atılmasına şahit olan Londralılarla konuşmuş, ve yirmi kişiden ancak ikisinin etrafında cereyan eden şeyleri iyice farkedebildiğine bir kere daha inanmıştı.

Scotland Yard'ın Müdür Muavinini görmek Bill Sloan için mühim bir hâdiseydi... Genç adam nedense Sir Guy Chatworth'un karşısında kendisini bir mektep çocuğu kadar küçük ve beceriksiz hissederdi. Chatworth hakikaten işinin ehli bir adamdı; fakat, onun ne yapacağını, insana nasıl muamele edeceğini önceden kestirmek katiyen kabil değildi. Yard'da Chatworth'u hakikaten iyi idare etmesini bilen bir tek kişi mevcuttu: Roger West. Roger iş başındayken Sloan Sir Guy'i hemen hemen hiç görmezdi. Bundan memnundu da tabii.

Chatworth'ın odası ikinci kattaydı.

Sloan, Sir Guy'in kapısına hafifçe vurdu.

— «Buyurunuz!» Chatworth'un sesi nasıl olduysa pek nazik çıkmıştı.

Scotland Yard'ın Müdür Muavini oldukça şişman, iri yarı bir adamdı. İri, yuvarlak çehresi kızılımsı kahverengiydi. Zira Sir Guy fırsat buldukça kendini kırlara atar, yürüyüş yapardı. İyi bir sporcuydu da. Beyaz saçların çevrelediği çıplak kafası da yüzü gibi güneşten iyice yanmıştı. Kalın beyaz kaşları, grimsi mavi, parlak gözleri vardı. Sırtındaki açık kahve rengi twid elbise onu olduğundan daha da iri gösteriyor, Sir Guy'a çiftliğinden zorla çıkarılarak Yard'a getirilmiş bir köylü hali veriyordu. Adam her nedense odasının modern eşyalarla döşenmesini de istemişti. İdare Âmirliği de, zayıf bir anında Sir Guy için cam kaplı bir masa, yuvarlak çelik sandalyeler ve siyah bir halı satın almıştı. Chatworth'le bu eşyalar birbirlerine o kadar uymuyorlardı ki...

Âmiri, Bill Sloan'ı görünce somurtkan bir tavırla, «Sen miydin?» dedi. «Otur bakalım.»

— «Günaydın efendim.»

— «West meselesini anlat bakalım.»

— «Hiç de hoş bir şey değil bu efendim zira...»

Chatworth tehditkâr bir homurtuyla Sloan'ın sözünü kesti. «Beni dinle. West'in yüzüne vitriol atıldı. Şansı varmış ki kör olmadı. Raporlardan anlaşıldığına göre kurtulmasının yegâne sebebi o anda elini yüzüne doğru kaldırmış olması. Artık bu işin hiç de hoş olmadığını söylemenin lûzumu var mı?»

Sloan fena halde bozulmuştu. «Affedersiniz», diye mırıldandı.

— «Bana ne yaptığını ve ne düşündüğünü anlat.»

Bill Sloan sandalyesinde dimdik otururak sanki mahkemede şahitlik ediyormuş gibi bir tavırla şefine malûmat verdi. Chatworth başını sallıyor veya homurdanıyordu, fakat bir defa olsun Enspektörün lâfını kesmedi. Sloan ondan hiç bir şey saklamadı. Zira Chatworth kendisinden bir şeyler saklandığını anladığı zaman ne yapar yapar bu sırrı çabucak öğreniverirdi.

Maamafih Sir Guy'un, Mark Lessing'in apartmanında olanları duymadığı belliydi. Sloan bu meseleden bahsetmeğe başlayınca hayretle gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sloan sözlerini bitirdi.

Chatworth masanın üstündeki siyah bir kutuyu ona doğru iterek, «Bir sigara yak bakalım», dedi.

— «Teşekkür ederim efendim.»

Chatworth ise küçük siyah bir sigara yaktı. Leş gibi kokuyordu bu.

Chatworth, ««Şimdi elimizde ne gibi bir malûmat var?» diye mırıldandı. «İntikam hırsıyla kavrulan bir kadın veya erkek... Daktiloyla yazılmış iki pusula... Parmak izi yok... Kapıları kolaylıkla açabilen meçhul bir şahıs... Kimse onu Mark Lessing'in dairesine girerken görmemiş değil mi?»

— «Herkesi sorguya çektik. Bir tek ipucu bile yok.»

— «Hımm. Mark Lessing'i bu işe sırf bizi şaşırtmak için sokmuş olabileceklerini söyledin. Ne demek istediğini anlıyorum. Bu olabilir. Fakat diğer taraftan Mark Lessing birçok vakalarda Roger'e yardım etti. Dosyaları açıp, Mark Les-

sing'le Roger'in birlikte çalıştıkları vakaların bir listesini çıkar..»

— «Bunu yaptım bile efendim.»

— «İyi. İşe yarayacak bir şeyler bulabildin mi bari?»

— «Üç kişi var. Bunları yakından takip etmek doğru olur.» Sloan elindeki notlara şöyle bir baktı. «Jacob Kennedy: Altı ay önce hapisten çıktı. On sene hapse mahkûm olmuştu. Sonradan mahkûmiyet müddeti indirildi. Suçu: şantaj, kara borsa ve dolandırıcılık. Üstelik kendisi de gayet sert, lânet herifin biridir. Mahkûm olduğu zaman, mahkemede kendini kaybederek Roger'den intikam alacağına dair yemin etmişti. Kendisi şimdi Londrada. Bir yere de muazzam bir servet saklamış olacak. Zira bir milyoner gibi lüks içinde yaşıyor... İkincisi Doktor Gorley: Şu beyaz zehir meselesinde yakalandı. O da on seneye mahkûm olmuştu. Fakat hapishanede iki defa gardiyanlara hücum ettiği için mahkûmiyeti kısaltılmadı. O da Londrada west End'de, mahkûm edilmeden evvel tanıdığı bir sokak kadını ile yaşıyor. Açıkçası benim Doktora fazla itimadım yok... Üçüncüsü ise Paul Wiseman. O da yedi seneye mahkûm olmuştu. Onun suçu da dolandırıcılık. O gayet kibar bir adamdı fakat tevkif edileceği zaman memurlarımızdan birini vurdu... İşte böyle. Bu üçü de hapishanedeki seneler boyunca Roger'den intikam almağı kurmuş olabilirler. Her üçü de bu şekilde hareket edecek tipte insanlar.»

Chatworth mânidar bir tavırla, «E, peki sen ne yapıyorsun?» diye sordu.

— «Peel bu üç sabıkalıyı tahkike başladı.»

— «İyi. Peel bu işin adamı. Fakat West hastahaneden çıkıncaya kadar tahkikatı sen idare edeceksin. West'e o iki mektuptan bahsettin mi?»

— «Hayır.»

— «Bahsetmemiz lâzım mı?»

Sloan, «Bahsetmek mecburiyetindeyiz», dedi. «Belki o bizim bilmediğimiz bir şeylerden haberdardır. O böyle darbelere de alışıktır. Roger'in sadece karısı ve çocukları için endişeleneceğini biliyorum. Fakat onları muhafaza altına aldığı-

mız takdirde her şey yoluna girer. Başım dertte diye endişelenip, üzülecek tiplerden değildir o. Ona vitriol atıldığı zaman civarında olanları teşhis etmesi için bazı fotograflar göstereceğim. Roger uçuk benizli bir gençten bahsetmişti. Elimizde vaktiyle asit atmak suçundan mahkûm olmuş, bu tarife uygun birkaç gencin resmi var. Belki bunlardan biri odur. Hastahaneye gittiğim zaman ona her şeyi olduğu gibi anlatayım mı?»

— «Evvelâ doktoruyla konuş da.»

Sloan, «Öyle yaparım», diye söz verdi.

* * *

Hastahanedekiler Roger'e hakikatin söylenmemesi için hiçbir sebep olmadığını bildirdiler.

Roger yatakta oturmuş sabah gazetelerini okuyordu. Eli artık sancımamakla beraber, kaskatı kesilmiş, üstelik uyuşmuştu da. Yüzündeki noktalar biraz yanıyordu ama artık bunlar da o kadar mühim değildi. Bir gecelik mükemmel uyku sinirlerini düzeltmişti. Bu yüzden kendini gayet iyi hissediyor, işinin başına dönemediği için de bayağı kızıyordu. Yard'dan daha evvel geleceklerini ummuştu. Halbuki saat on biri geçiyordu. Roger, Janet'in de kendisini yoklayacağını zannetmişti. Karısı da gözükürlerde yoktu. Bu yüzden bir hayli hiddetliydi. Kendi kendine bunları kurup dururken kapı açıldı ve Bill Sloan içeriye girdi.

— «Merhaba Yakışıklı.» Sloan'ın neşesi yerindeydi.

Roger hiddetle, «Ne o, yeni kalktın galiba?» diye homurdandı.

Sloan gülümsedi ve Roger'in yüzündeki plâsterlere şöyle bir baktıktan sonra bir sandalye çekerek oturdu.

— «Sen burada istirahat ediyorsun diye âdetimi değiştirecek değilim ya. Söylediklerine göre gayet iyiymişin.»

— «Bu yataktan kalkar kalkmaz hemen...»

Sloan, «O kadar acele etme», dedi. «Hastahaneden çıkınca bir sürü işin olacak. Senin aklını başına iyice toplamanı

istiyoruz. Böyle somurtmuş otururken neler düşünüyordun bakalım?»

— «Virtiol atanları.»

— «Senden kimler nefret ediyor acaba?»

Yine lâkayt bir tavırla konuşan Sloan, Roger'in yüzünde anide beliren ifadeyi görerek, genç adamın meseleyi bu cihetten o zamana kadar hiç mütalâa etmediğini anladı.

Hakikaten de öyleydi. Bu yeni ihtimal Roger'i biran titretti. Dikkatle Sloan'un yüzüne bakarak kendi kendine, «Sloan şaka etmiyor», dedi. «O gayet samimî ve ciddî.» Asidin kendisine atılmış olması tüylerini diken diken etmişti. Yatakta vaziyetini değiştirdi. Yüzünde ciddî ve müteyakkız bir ifade vardı şimdi.

— «Anlat bakalım.»

Sloan hiçbir şeyi saklamağa çalışmadan, vaziyeti olduğu gibi hikâye etti. Roger West'e Janet ve çocukların korunması için yapılanları, Mark Lessing'in apartmanında olanları da anlattı.

Bütün bunlar o anda Roger'e bir rüyamış gibi geliyordu. Kafası neden neden sonra işlemeğe başladı. Birdenbire rahatlaşarak yastığına dayandı ve düşünmeğe başladı. Sözlerini bitirmiş olan Sloan cebinden sigara paketini çıkardı, sonra bunu tekrar geri koymağa kalktı.

Roger, «Bir sigara da ben içerim», dedi. İki arkadaş karşılıklı sigaralarını yaktılar. Sonra Roger «Jacob Kennedy», diye mırıldandı. «Doktor Gorley... Wiseman. Evet, eğer bütün bunlar intikam almak içinse bu üçünden biri bu işleri yapabilir. Mark bu üç vakada da bana yardım etti. Maamafih Mark'a yapılan hareketin sadece bir şaşırtma olduğunu da unutmamalı. Chatworth ne diyor?»

— «Bütün bunları çok ciddiye alıyor.»

Roger sigarasından bir nefes çekti. ««O öyledir. Vitriol atan çocuğun izini bulabildiniz mi?»

Sloan, «Yanımda birkaç resim var», diyerek ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. «Beş tane bulabildik. Bunların hepsi de vitriol atmaktan sabıkalı. Hepsi de hapse girip çıkmış.

Fakat çok genç değiller. En küçükleri yirmi üçünde. Senin bahsettiğin genç o kadar mıydı?»

Roger sol elini uzatarak, «Belki», diye cevap verdi. «O orta yaşlı adamla bisikletteki çocuk ne oldu?»

— «Onların bu işle alâkası olmadığını zannediyorum. Vakaya şahit olan on beş kişi Yard'da beni bekliyor. Gidip, sözlerini enteresan bulduklarımla tekrar konuşacağım. Bunlardan ikisi sana doğru yürüyen gencin birşey fırlattığını zannettiklerini söylediler. Fakat her ikisi de genci başka başka tarif ediyor. Biri onun sarışın, diğeri ise esmer olduğunu iddia ediyor.»

Roger, «Kumraldı o», dedi. Zarfı açmakta güçlük çekiyordu, fakat Sloan ona yardım etmedi. «Beni Janet endişelendiriyor. En iyisi onunla çocukları başka bir yere göndermek.»

— «Eğer giderse.»

Roger «İş ciddîleşirse gider tabiî.» diyerek ilk fotoğrafa baktı ve sonra bunu bir tarafa koydu. «Çocukları tehlikeye sokak istemez. Onlardan ayrılmağı göze alacağını da zannetmiyorum. Tabiî şimdiye kadar yapılanlar da onu tatmin etmeyecektir.» İkinci resmi de tetkik ettikten sonra bunu da bir kenara bıraktı. Sonra Sloan'un gözlerinin içine bakarak, «Bu bayağı bir şaka olabilir mi?» diye sordu.

— «Zannetmiyorum.»

— «Haklısın.»

Roger üçüncü fotografa da baktı ve birdenbire irkildi. Sloan hemen ileri atıldı.

— «Bu mu?»

Roger yumuşak hattâ tatlı bir sesle, «Evet, o», dedi. «Bana doğru geliyordu. Yüzünü istesem de unutamam. İpucu elimize geçti artık.»

5. BERTİE

Roger başını kaldırıp kapıya baktı, Sloan merakla döndü. Kapıda yakasında karanfil, elinde baston ve eldiveniyle Mark Lessing belirmişti. Tebessüm ediyordu.

— «Ben de sana acıyıp duruyorum», dedi. «Senin hastanenin bir köşesine çekilip, korkunç şeyler plânladığını tahmin etmeliydim. Merhaba Bill.»

Roger, «Tam zamanında geldin Mark», diye cevap verdi. «Şu sandalyeyi de sen çek bakalım. Janet nasıl?»

— «Biraz evvel sizin eve uğradım. Janet rahat uyumuş, halinden de belli bu. Richard hafif bir astım nöbeti geçirdiği için buraya erkenden gelememiş. Fakat öğle yemeğinden hemen sonra gelip seni görecek.»

Roger çabucak sordu. «Hafif bir nöbet mi?»

— «Evet, evet. Küçüğü gördüm bir şeyi yoktu Astımı olması fena ama, galiba yavaş yavaş onu da tamamiyle atlatacak.» Mark oturdu. «İpucu filân buldunuz mu?»

Sloan, «O köpeğin kim olduğunu öğrendik zannederim», dedi. «Yani Roger onu resminden tanıdı.» Fotoğrafı Mark'a doğru fırlattı. «Bertram Downs. Arkadaşları kendisini «Bertie» diye çağırırlar. Yirmi üç yaşında. On sekizindeyken dört sene kendisini bir daha görmek istemeyen sevgilisinin yüzüne vitriol attığı için hapiste dört sene yattı. Çıkalı epey oldu, şimdiye kadar da bir vakası görülmedi. Fakat Roger kendisini tanıdı.»

Mark, «Bu Bertie ile ben de konuşmak isterdim doğrusu», dedi.

Roger elini tutarak, «Sen bu işe burnunu sokma», diye mırıldandı. «Hapse atılmasına yardım ettiğin canilerden biri intikam almağa kalktıysa, halin yamandır. En iyisi sen bu işlere karışma.»

Mark itiraz etti. «Ben öyle düşünmüyorum.»

Sloan ayağa kalktı. «Gideyim de işin icabına bakayım. Bertie'yi ne kadar çabuk yakalarsak o kadar iyi olur. Senin

onunla hiç alâkan oldu mu? Onu mahkûm filân ettirmiş miydin?»

Roger, «Hayır», diye cevap verdi.

Sloan, «O halde bu işte onun şahsî bir garazı yok», dedi. «Adresini öğrenir öğrenmez, ya ben giderim veya birini gönderirim. Dua et. Belki bu akşam bu işi yapanı yakalarız.»

Roger başını salladı. «Belki de yakalıyamayız.»

Sloan omzunu silkerek odadan çıktı. Mark ellerini cebine sokarak dimdik sandalyede rahatsız bir tavırla arkasına dayandı. Roger'le onun müşterek noktaları, her ikisinin de son derecede yakışıklı oluşuydu.

Yirmi senedenberi arkadaştılar, uzun seneler dostluklarını iyice kuvvetlendirmiş, âdeta perçinlemişti.

Derin sessizliği Mark bozdu. «Ne tahmin ediyorsun?»

Roger hafifçe tebessüm ederek, «Jacob Kennedy, Doktor Gorley veya Paul Wisseman», dedi.

— «Ben de ihtimalleri gözönüne getirdim ve bu üçü üzerinde karar kıldım. Hepsi de birbirinden ahlâksız, üstelik hepsi de son derecede kinci. Fakat bir tek nokta beni tereddüde düşürüyor.» Mark içini çekerek sözlerine devam etti. «Bunların hiçbiri de aptal değil. Ancak bir budala Scotland Yard'dan bir Baş Enspektör aleyhine böyle bir harekete girişir.»

Roger, «Belki bunlardan birinin bir kör tarafı var», diyerek yatakta vaziyetini değiştirdi. «Henüz fazla gürültü patırdı yok. Sen Janet'le çocukları sık sık yokla. Bu arada onu tatile gitmesi için de kandırmağa çalış. Gelecek hafta Paskalya tatili başlıyor. Gitmemeleri için bir sebep yok.»

Mark, «Janet var», dedi. «O ancak seninle beraber gider. Hoş belki senin de istirahat etmen lâzım gelecek.»

Roger, «Yağma yok», diyerek sigara paketine uzandı. Mark sigarasını yaktıktan sonra, «Sloan, Bertie ile konuşsun da bakalım», diye sözlerine devam etti. «Belki bazı mühim şeyler öğreniriz.» Fotoğrafı alarak tekrar baktı. Alelâde, yusyuvarlak bir çehreydi bu. Bertie Downs'un gayet küçücük gözleri, kalın dudaklı da bir ağzı vardı. Zekî bir surat değil-

di onunki. Roger, «O bu işi kendi başına plânlamadı», dedi. «İnşallah bunu kimin için yaptığını biliyordur.»

* * *

Dünya, ailesi, polis, komşuları ve hattâ tanımadığı kimseler bile Bertie Downs'un düşmanıydı. Daha doğrusu o böyle düşünüyordu işte. Dünya onun düşmanıydı; bir tek arkadaşı bile yoktu. Bertie kendisine o kadar çok acırdı ki, kendisini tanıyanlar bile ona fazla tahammül edemezlerdi.

Bertie'nin ilk vitriol kurbanı Doris tamamiyle iyileşmiş, ve gencin o zamanki rakibi Jim Stubbs'la evlenmişti. Şimdi de Bertie'nin evinden iki sokak yukarıda bir apartmanda oturuyordu. Genç çocuk zaman zaman ona rastlardı. Eğer bir arkadaşı varsa o da Doris'di. Sokakta gördüğü zaman onunla bir iki kelime konuşmaktan hiç kaçınmazdı. Maamafih Bertie'ye itimad etmiyordu. Ona kimse itimad etmezdi zaten.

Kendisine sorulsaydı, Bertie polisin yakasını bırakmadığını söylerdi. Bir mağazanın vitrinine bakmağa daldığı zaman polis ona oradan hemen uzaklaşmasını emrederdi. Bir evin önünde dolaşmağa başladı mı, hemen kendisinden şüpheleniverirdi. Bir işe girmeğe kalktığı zaman muhakkak mazisindeki o kapkara lekeyi yüzüne vurur, iş filân da vermezlerdi. Hayali geniş olmayan bu çocuk East End'in ötesindeki dünyayı, âlemi katiyen tahayyül edemezdi. Onun için bütün kâinat East End'de yaşadığı kısımdı.

Hoş bir yer de değildi burası.

O, doklar civarında Bethel sokağında oturuyordu. Bir köşede hâlâ bir kilise vardı. Bu mahalledeki yegâne iyi bina da buydu zaten. Geri kalanlar inleri andırır betondan yapılmış yerlerdi. Evlerin ön kapıları daima açık durardu. Arkada ise küçücük bahçeleri vardı. Bazı evler tertemiz, bazı evler ise son derecede pisti. Bazı bahçeler pırıl pırıldı. Bazılarının bahçeleri ise bir mezbelelikti. Bazı perdeler simsiyah ve parça-parçaydı. Bazıları ise sık sık yıkanıp, ütülenir ve tamir görürdü.

Bertie 67 numaralı evde oturuyordu. Yolun tam ortası-

na rastlayan yerdeydi bu. Binanın tam karşısında bir elektrik feneri vardı. Bu direğe az sarılmamıştı Bertie. 67 numaranın perdeleri bulaşık bezi gibiydi âdeta. Ön kapı açıldığı zaman intişar eden feci kokuya inanabilmek için bunu gidip yerinde koklamak gerekir. Duvar kâğıtları parça parça sarkıyordu. Döşeme tahtaları kir ve yağdan vıcık vıcıktı. Burası Ma Digget adlı bir kocakarınındı. Kadın mutfakta yatar kalkar, diğer odaları da gayet ucuza verirdi. Her kiracı yemeğini filân kendisi yapmak mecburiyetindeydi.

Bertie'nin odası en üst kattaydı.

O, ara sıra bazı işler yaparak biraz para kazanırdı. Habercilik, dükkânlar adına ilân dağıtmak. Bu arada tazı yarışmalarında da para kazanmağa çalışırdı. İki elbisesi vardı Bertie'nin. Bunlardan biri lime limeydi. Diğeri ise oldukça yeni ve şıktı. Bertie haftada bir traş olurdu. Zira sakalı az ve ipek gibi de yumuşaktı. Bu yüzden traş olmadığı zaman yüzü kirli gibi dururdu. Küçücük gözleri ise uçuk maviydi.

Evet, Bertie yaşıyor ve nefret ediyordu.

O kimden nefret ettiğini de pek bilmiyordu. Belki de herkese karşı kini vardı. Ona sandviç ve çay veren Yardım Cemiyetine mensup kıza; ona arada sırada iş bulan memura; sözüm ona yakasını bırakmayan polise karşı... Psikoloji bilen biri Bertie'de nefret kompleksi olduğunu bir bakışta anlardı tabiî. Onda minnet vesaire gibi sıcak hislerden eser yoktu. Bertie, kendi kendisini cemiyet harici bir insan haline sokmuştu.

Sefalet içinde yüzen East End'de Bertie gibi birçok genç de vardı. Onlar gibi Bertie de zorla geçinir, zaman zaman da aç kalırdı. Sık sık elbise satan mağazalara ve lokantara bakar, bu güzel elbiselerden almağı, beyaz kolalı örtü örtülmüş bir masada tıka basa yemek yemeği düşünürdü.

Fakat içten içe hiçbir zaman bu gayelerine ulaşamıyacağını da biliyordu. Bu yüzden de nefreti gün geçtikçe artmaktaydı.

Sonra karşısına ümid edilmedik bir fırsat çıktı.

Buna Ben Marino sebep oldu. İtalyan aslındandı Ben.

Zaman zaman Bertie için işler de bulurdu. Ben Marino ılık bir Nisan akşamı insanların böcek gibi kaynaştığı 67 numaralı eve geldi. Elinde on İngiliz lirası ve bir şişe de vitriol vardı. İstediği işi yaptığı takdirde Bertie'ye onbeş İngiliz daha verecekti. Elektrik direğine dayanmış olan Bertie adamın sözlerini dikkatle dinledi. Ben Marino ise sanki onunla ayak üzeri havadan sudan bahsediyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Yakınlarda sözlerini duyabilecek kimse de yoktu.

İnsanlar arasında Bertie en çok polisleri yaralamağı veya kör etmeği arzuluyordu. Evet bu işi yapacak ve şimdiye kadaki kötü muamelenin intikamını da almış olacaktı. Ben Marino on İngilizi usulca gencin avucuna sıkıştırarak, oradan uzaklaştı. O gece, hücumdan evvelki o gece, Bertie Piccadilly meydanı civarında bir lokantada doyasıya yemek yedi, sonra da sinemaya giderek en güzel yerlerden birine oturdu. Hayatından son derecede memnundu.

Ertesi günü de «işi» yaptı.

İşte o akşam da Bethel sokağındaki Mavi Köpek meyhanesine doğru ağır ağır yürümekteydi. Bir kapının önünden geçerken birinin seslendiğini duydu. Ben Marino'ydu bu. O sık sık bu kapıdan Bertie'ye seslenirdi. Bu cemiyet harici gençle açık açık herkesin gözü önünde konuşmağı pek sevmezdi. Marino.

Ben Marino, Bertie'ye onbeş İngiliz lirası, bir şişe viski ve güzel bir nasihat de verdi. Eve gidip içmeli, birkaç gün de ortalarda gözükmemeliydi. Polis onu yakalıyamamıştı ama yine de ihtiyatlı davranması lâzımdı. Bir mesele çıktığı takdirde Ben Marino gelip Bertie'ye haber verecekti.

Bertie bu nasihati yerine getirmeğe karar verdi. Biraz sonra en üst kattaki küçücük odasındaydı. Burada demir bir karyola, yırtık birkaç battaniye, bambudan eski bir masa, hasır bir sandalye vardi. Yerdeki muşamba yer yer yırtılmıştı. Küçücük pencereye ise kâğıt yapıştırılmıştı. İki bardağı vardı Bertie'nin. Bunlardan biri çatlak değildi. Bu bardağı, viskiyi ve bir sürahi suyu bambu masanın üstüne dikkatle yerleştirdi. Sonra yatağa uzanarak içmeğe başladı.

Kırk beş dakika sonra zil zurna sarhoş olmuştu.

Üç saat sonra içkinin verdiği uykudan uyandı. Bir şeyler olduğunun farkındaydı. Midesinde dayanılmayacak bir sancı başlamıştı. Nefes nefeseydi. Sanki ateşten bir el, mide ve barsaklarını yakalamış, sıkıyor, sıkıyordu. Ağrı geçtiği zaman bütün vücudünü müthiş bir ter kapladı. Yüzü yemyeşil olmuştu. Bacakları kolları sanki hamur halini almıştı. İnledi, seslenmeğe çalıştı. Fakat sesi çıkmıyordu. Yataktan kalkacak takati de kalmamıştı. Sırtında elbisesi vardı, yatağa uzanmadan sadece ayakkabılarını çıkarmıştı çünkü.

Ani bir sancı ile kıvrandı, ıstırapla inledi.

Biraz sonra inlemesi de durmuştu.

* * *

Polis arabası Bethel sokağında 67 numaralı evin önünde durdu. Otomobilden Bill Sloan ile Yard'dan iki memur indi. Gözcü dikilmiş olan diğer iki memur sokağın ucundan Bertie'nin o gün eve girdikten sonra bir daha çıkmadığını işaret ettiler.

Boyu hemen hemen kapı kadar olan Sloan tokmağı şiddetle vurdu. Evde çıt çıkmıyordu. Kapıyı tekrar çaldı. İçeriden hafif ayak sesleri aksetti. Öğle olmuştu. Hava gayet sıcaktı. Evin kokusunun dışarı sızmasına kalın tahta kapı da mâni olamıyordu.

Nihayet kapı açılarak eşikte beyaz saçları aylardanberi tarak görmemiş olan Ma Digget belirdi. Son derecede pis bir acuzeydi bu. Rengi solmuş pembe pazen geceliğinin üstüne yırtık pırtık bir sabahlık geçirmişti. Kızarmış gözlerini Sloan'a dikerek, «Ne var?» dedi. «Sen de kimsin?»

Sloan, «Polis Ma», diye cevap vererek, hüviyetini gösterdi. «Bertie Downs'u görmek istiyorum.»

Ma, «Onun yakasını neden bırakmıyorsunuz?» diye söylendi. Maamafih kapıyı iyice açıp, kendisi de bir kenara çekilmişti. «Bertie'nin kimseye bir zarar verdiği yok. Bırakın onun yakasını.»

Sloan, «Kimseye zarar vermediyse, biz de ona zarar vermeyiz», dedi. «Sen git mutfakta bekle Ma.»

Kadın ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı.

Sloan memurlardan birini kapıda bırakarak diğeriyle birlikte yukarıya çıktı. Geldikleri zaman sokakta diğer iki memurdan başka kimse yoktu. Fakat şimdi 67 numaralı evin önüne elli kişi kadar toplanmıştı. Bunlar arasında kucakta çocuklardan seksenlik ihtiyarlara kadar her yaşta insan vardı. Sloan bu kalabalığı meydana getirenlerin vicdanen müsterih olduklarını biliyordu. Zira polisden korkusu olanlar evlerine kapanmış, ustalıkla ayarladıkları perdelerin arkasından onları gözetlemekteydiler.

Sloan, Bertie'nin oda kapısına vurdu.

— «Kapıyı aç, Bertie. Seninle konuşmak istiyorum.»

İçeride hiç ses çıkmıyordu.

Sloan Bertie'nin bir akşam evvel odasına döndüğünü, ondan sonra da sokağa çıkmadığını biliyordu. Her zaman gittiği yerlerde de gözükmemişti Bertie. Tabiî gece arka kapıdan kaçmış ve bir yere saklanmış olması da imkân dahilindeydi. Fakat Ma'nın onun hâlâ odasında olduğunu zannettiği belliydi.

Sloan tekrar kapıya vurdu.

Sonra tokmağı yakalıyarak, ince tahtalara omzuyla şöyle bir vurdu. Kapı ardına kadar açıldı.

O hızla odanın ortasına dalan Sloan birdenbire durarak etrafına bakındı. Çıt çıkmıyordu. Sonra gözü yatağa uzanmış olan Bertie'ye ilişti. Hoş bir manzara değildi bu. Pencere sıkı sıkı kapalıydı. Odanın havası gayet ağırdı. Koku ise muhakkak ki çiçeklerin rayihasına hiç de benzemiyordu.

Sloan biran olduğu yerde kala kaldı.

Yanındaki memur titrek bir sesle, «Maalesef artık onunla konuşamıyacağız», dedi.

* * *

Otopside Bertie'nin midesinden on kişiyi öldürmeğe yetecek kadar arsenik çıktı.

6. İZİN

Roger plâj sandalyesine oturmuş denizde Janet'le birlikte kauçuk bir salla oynayan çocukları seyrediyordu. Parlak renkli çizgileri olan sal, hafif, oynak dalgaların üstünde nazlı nazlı hareket etmekteydi.

Yüzüne asit atılalı birkaç hafta olmuştu. Genç adam âmirinin ısrarı üzerine karısıyla çocuklarını alıp Bournemouth'a gelmişti, hayatından memnundu doğrusu. İzni başlıyalıdanberi ancak üç defa yağmur yağmıştı. Günler sükûnet içinde geçiyordu. O gün de bir hayli sıcaktı. Yanına gazeteleri ve onun üstüne de sigara paketini koymuş olan Roger sırtını plâj kabinesine dönmüştü. Uyuklar gibi de bir hali vardı. Plâj onun aklını karıştırıyordu. Sabahları kalktığı zaman aklında Sloan'ın Yard'dan yazdığı son havadislerden başka bir şey olmazdı. Fakat etrafı çamlarla çevrili, bu altın gibi kumlu sahile gelip, uzaklardan gözüken Wright adasının şahane manzarasına dalınca bütün meseleleri unutuveriyordu. Çocuklar kürek ve kovalarını yakalayarak kıyıya koşarlar, zaman zaman Roger'le Janet de onların yanına giderlerdi.

Genç adam bir sigara daha yaktı.

Kırmızı mayosu ve omzunun güneşten yanmaması için annesinin giydirdiği açık mavi gömlekle daha da küçücük duran Richard küreğini kumlarda sürükleyerek kabinin önündeki beton terasın merdivenlerine geldi. Yüzündeki ifadeden canının pek fazla sıkılmış olduğu anlaşılıyordu.

— «Merhaba babacığım.»

— «Merhaba ayvrum.»

Richard'ın gözlerinde denizin ve semanın akisleri vardı sanki. Biraz büyükçe kulakları güneşten iyice kızarmıştı. O anda yüzünde tam meleklere yakışacak bir ifade vardı. Zira Richard alacağını ummadığı bir şeyi istemeden evvel daima böyle bir tavır takınırdı.

— «Salla oynamak istemiyor musun?»

Richard ciddî bir tavırla, «Ondan bıkmağa başladım artık», dedi. «Hem karnım da acıktı.»

— «İşte bu fena.»

Richard ısrarla Roger'in yüzüne bakarak, «Baba, dondurma yiyebilir miyim?» diye sordu.

Roger gülmemek için kendini tuttu. «Annene sordun mu?»

Richard, «Hayır», dedi.

— «Emin misin?»

Richard yedi yaşının verdiği o şeffaf dürüstlükle, «Vallahi sormadım babacığım», diye haykırdı.

Roger çocuğa para uzatarak, «Pekâlâ», dedi. «Scoopy'e de dondurma al.»

Richard'ın o melekçe tavrı geçivermişti. Teşekkür etmeği unutarak koşmağa başladı. Sonra yarı yolda durarak döndü. Omzunun üstünden, «Teşekkür ederim babacığım», diye haykırdı. Artık neşeli bir tavırla kumların üstünde sekip duruyordu. Dondurmacıya yaklaşırken birdenbire durdu ve Roger'in görmediği bir şeyin etrafında şöyle koskocaman bir kavis yaparak yoluna devam etti.

Roger onun kocaman bir köpeğin yanından geçtiğini anlamıştı. Richard'ın büyük köpeklerden ödü patlardı. Bir dakika sonra kum tepeciğinin arkasından koskocaman bir köpek belirdi. Şahane bir Baksırdı bu. Sahibinin elindeki kayışı çekip duruyordu. Kuvvetli ön ayakları ve omuzları, yassı çehresi, parlak kısa tüylü derisi herkesin nazarı dikkatini celbetmişti.

Köpeğin kayışına genç bir kız asılmıştı. Köpeği güç zaptedermiş gibi de bir hali vardı. Genç kız, ince uzundu. Şahane endamını sımsıkı saran krem rengi bir elbise giymişti. Bacakları, ayak bilekleri kusursuzdu. Ayağında kırmızı sandallar vardı. Tırnaklarını da kırmızıya boyamamıştı. Başındaki kırmızı kurdeleli krem rengi büyük şapka ve kırmızı çerçeveli güneş gözlükleri yüzünün iyice görülmesine mâni oluyordu. Fakat herkesde de gözlüklerinin harikulâde bir yüzü örttüğü kanaati uyanıvermişti.

Genç kız Roger'e hiç bakmadan ağır ağır onun yanından geçti.

Janet'le Scoopy hâlâ salla oynamaktaydılar. Küçük bir çocuk onlara yaklaşmış, merakla seyrediyordu. Janet dönüp küçüğe bir şeyler söyledi, bunun üzerine o da sala tırmanarak Scoopy'nin yanına oturdu. Bir dalga onları sahile sürükledi, çocuklar kahkahalarla güldüler.

Roger başını çevirip tekrar kıza baktı. O da dönmüş yukarı doğru yürümeğe başlamıştı. Köpek de eskisi kadar kayışını çekiştirmiyordu. Her ikisi de hakikaten harikulâde mahlûklardı. Plâjın lokantasından çıkan iki genç biran durarak hayran hayran kıza baktılar.

Bu sırada Richard da dondurmacının kapısında belirmişti. Elindeki dondurma dolu külâhı zevkle yalıyordu. Sol elinde ise Scoopy için aldığı dondurmayı sıkı sıkı tutmaktaydı. Küçük kumluğa doğru yürümeğe başladı. Hayatından gayet memnun olduğu belliydi. Kendisinden elli adım kadar ötedeki köpeği de görmemişti.

Birdenbire kız, «Pete! Dur!» diye haykırdı.

Baksır kızın elinden kurtulmuş ve Richard'a doğru atılmıştı. Kızın feryadı üzerine Richard döndü. Ayağa fırlayarak koşmağa başlamış olan Roger biran oğlunun yüzünde beliren dehşet ifadesini gördü. Richard elindeki dondurma külâhlarını yere atarak ellerini havaya kaldırdı. Sanki felce uğramış gibi yerinde kalakalmıştı. Elinde baston olan yaşlı bir adamcağız haykırarak köpeğe vurmağa çalıştı.

Fakat Baksır Richard'ın üstüne atılmıştı bile.

Çocuk acı acı haykırarak yere devrildi. Bir kadın bağırdı, yaşlı adam elinde bastonuyla köpeğe saldırdı. Kumsaldaki ahali dehşetle baka kalmışlar, kabinlerin önünde oturan birkaç kişi ise ayağa fırlamıştı.

Roger koşmakta olan kızın yanından geçti. Genç adam Richard'ın güneşten yanmış kollarını, kırmızı mayosunu, vahşiyane homurdanan köpeği ve ona sokulmağa cesaret edebilen yaşlı adamı görüyordu. Köpek Richard'ın başını iki pençesi arasına almış, dişlerini de çocuğun yüzüne yanaştırmıştı. Küçüğün ise hiç sesi çıkmıyordu artık.

Bir tekme hayvanın Richard'ı bırakmasına sebep olabi-

lirdi. Fakat bunun köpeği daha çok kızdırması da imkân dahilindeydi. Roger iki ayağını açarak ata biner gibi hayvanın sırtına çullandı. Sonra ellerini köpeğin boğazına bastırarak hayvanın nefes borusunu araştırmağa başladı. Hayvanın adelelerinin kendisininkinden çok kuvvetli olduğunu hissediyordu.

Parmaklarını kenetliyerek adalelerini gerdi ve köpeğin başını geriye doğru çekti.

Kız da yanlarına gelmişti, eğilerek kayışı yakaladı ve çekti.

— «Pete! Çekil! Anlıyor musun? Çekil! Kalk!»

Pençelerini Richard'ın başından çekmiş olan köpek geriledi. Genç kız hayvanı ileriye sürükledi. Bu sırada bir adam da, «Böyle vahşi hayvanları ortadan kaldırmalı», diye söyleniyordu. Plâj Müdürü koşarak yaklaştı. Seyirciler de yüzü bulmuştu artık.

Janet kumsaldan telâşla geliyordu, peşinden de Scoopy koşmaktaydı.

Roger, Richard'ı kucağına aldı. Çocuğun gözleri açıktı. Müthiş bir dehşet ifadesi vardı bu sabit gözlerde. Yüzünde kan yoktu, sadece düşerken elini sıyırmıştı. Köpek yüzüne dişlerini geçirecek vakit bulamamıştı anlaşılan. Yalnız hayvanın salyası saçlarına akmıştı. Yavrucağın ağzı da bir karış açıktı.

Çocuk birdenbire haykırdı.

Janet kocasının üstüne atılarak Richard'ı kucağına aldı. «Roger ne oldu? Üzülme yavrucuğum, birşey yok. Birşey yok.»

Richard tekrar haykırdı ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı. Sesi korkudan incelmiş iyice tizleşmişti. Janet oğluna sıkı sıkı sarıldı, bir taraftan da ümitsiz nazarlarla etrafına bakınıyordu. Scoopy de yanlarına geldi. Gözlerini kocaman kocaman açmış hayretle bakıyordu. Baş parmağını da ağzına götürmüştü.

Plâj Müdürü, «Onu ilk yardım çadırına götürelim», dedi. «Birşeysi yok. Bu taraftan gelin.»

Janet adamın peşi sıra gitti. Richard'ın tiz hıçkırıkları da kesilmişti. Artık daha normal bir şekilde ağlıyordu. Scoopy şaşkın şaşkın duruyordu. Annesiyle mi gitmesi lâzımdı, yoksa babasıyla kalması mı? Kızla köpek oldukça ilerdeydiler, onların etrafına da birkaç kişi toplanmıştı.

Bastonlu ihtiyar homurdanıyordu.

— «Böyle köpekleri büyütmek bir cinayet. Bu vahşi mahlûklar ortadan kaldırılmalı. Ben sizin yerinizde olsaydım, o kızı dâva ederdim efendim. Zavallı yavrucak, korkmakta ne kadar haklıydı. O vahşi mahlûk...»

Birdenbire durdu.

Zira köpek tekrar kızın elinden kurtulmuş ahalinin üstüne doğru saldırmıştı. Çocuklar haykırıştılar, kızlar bağırdı. Scoopy hemen babasının eline sıkı sıkı sarıldı. Fakat köpek etraftakilere aldırış etmeden tepeden aşağıya doğru inen yola çıktı. Orada bir araba durmuştu. Zarif hatlı, pırıl pırıl modern bir otomobil. Kız, arabaya doğru koşup, şoförün yanına atlayan köpeğin peşinden gidiyordu. Otomobilin yanına geldi ve hemen arkaya bindi. Araba hareket etti.

Yaşlı adam hayretle, «Allah Allah», diye haykırdı. «Adresini ve ismini aldığınız takdirde başına gelecekleri biliyordu, onun için kaçtı. Fakat öyle dev gibi Baksırın izini bulmak güç olmasa gerek. Sizin yerinizde olsam hemen polise giderdim.»

Roger, «Evet», dedi. «Çok çok teşekkür ederim, oğluma yardım etmeğe çalıştınız.»

— «Şurada bir telefon var...»

Biri, «O telefon bozuk», dedi. «Demin ben de telefon etmeğe çalıştım.»

Otomobil tepeye tırmanmıştı bile. Bu koyu mavi bir Lagonda'ydı. Roger, o arabayı çabucak unutamıyacaktı. Yolun kenarındaki plâj çadırlarına ve otomobil parkına yakın bir yerde kurulmuş olan İlk Yardım çadırının kapısında Janet belirdi.

Roger, elini hâlâ sıkı sıkı tutmakta olan Scoopy'le birlikte karısına doğru gitti.

Janet'in yüzü sapsarıydı. Buna rağmen kendisini topla-

mıştı. «Richard'ın kazağını getir», dedi. «Otomobilden de battaniyeleri al.» Richard'ın hiç sesi çıkmıyordu. Kocasının merakla yüzüne bakması üzerine, «Richard iyi», diye ilâve etti. «Yalnız üşümemesi iyi olur.»

Roger başını salladı. «Battaniyeleri hemen getiririm. Scoopy sen de git kabinden Richard'ın kazağını al.»

— «Gitmem lâzım mı babacığım?» Scoopy sekiz yaşında olmasına rağmen bir hayli büyük duruyordu. Ayağında sadece kırmızı bir mayo vardı. Vücudü güneşten iyice tunçlaşmıştı. Temiz hatlı çehresi ve samimiyet dolu gri gözleriyle hakikaten çok cana yakındı. Şimdi babasına dikilmişti bu gözler.

Onu kabine yalnız başına göndermek hakikaten haksızlık olacaktı.

— «Öyleyse beraber gidelim yavrum.»

Birlikte otomobili bırakmış oldukları parka doğru koştular. Roger telâşla arabadan battaniyeleri aldı. Sonra kabine gitti. Scoopy de yanında koşuyordu. Sahilden biraz açıkta renkli sal dalgaların üstünde yalpalayıp durmaktaydı. Güneş ortalığı kavuruyordu. Roger o ana kadar havanın ne kadar boğucu olduğunu farketmemişti. Biraz evvel oturmakta olduğu sandalyenin yanından geçerek kabine girdi. Duvarda asılı olan kazağa doğru uzandı ve birdenbire durakladı. Kabindeki küçük masanın üstüne kalın, krem rengi bir zarf konulmuştu. Üstünde daktiloyla,

«Baş Enspektör ve Mrs. West» yazılıydı.

Roger birdenbire bütün vücudunun buz gibi kesildiğini hissetti.

Scoopy eliyle kazağı işaret ediyordu.

— «İşte Richard'ın kazağı baba. Onu alayım mı?»

— «Evet, lütfen yavrum.» Roger zarfı pantalonunun cebine sokuverdi. Scoopy bunun farkına varmamıştı. Çocuk çividen kazağı alarak kapıya döndü.

— «Çabuk olalım babacığım, yoksa annem kızar.»

Yandaki kabinde oturan kadın eşikte belirmişti.

— «Hâdiseye çok üzüldüm. Çocukların ikisi de köpekler-

den çok korkuyordu zaten. Çok yazık! Benim yapabileceğim birşey var mı?» Şişman, orta yaşlı, müşfik çehreli bir kadındı. Yüzündeki ifadeden hakikaten üzüldüğü belliydi.

Roger hemen, «Acaba Scoopy ile beraber gidebilir misiniz?» dedi. «Janet şunları istemişti.»

— «Tabii giderim.»

Genç adam kadına battaniyeleri verdi.

Scoopy kabinden çıkarken kadına, «Ben size yolu gösteririm», dedi. «Babacığım anneme senin de hemen geleceğini söyliyeyim mi?»

— «Evet, lûtfen söyle yavrum.»

Scoopy ile kadın gözden kayboluncaya kadar ifadesiz bir çehreyle bekledi. Sonra zarfı çıkardı, fakat sonra bunu tekrar acele cebine koymak mecburiyetinde kaldı. Zira bu defa kapıda şişman, babacan, kırmızı çehresi güneşten soyulmuş bir adam belirmişti.

— «Bu bir rezalet doğrusu. Sizin yerinizde olsam onu adalete teslim ederim. Hemencecik buradan kaçtı da. Kaçmadığı takdirde başına gelecekleri biliyordu tabii. Öyle bir köpek beslemek bir cinayet!»

Roger, «Evet», dedi. «O köpeği buldurtacağım.»

Adamı ancak beş dakika sonra başından atabildi. Dışarıda her şey tabii haline avdet etmişti. Deniz sakindi, çocuklar gülüşüp haykırışıyorlardı. İçlerinden sadece bir tanesi ağlamaktaydı. Açıklarda bir gurup, sarı bir Hava Kuvvetleri dingisinden denize atlıyordu. Renkli sal ise onunla kumsal arasındaydı.

Dalgaların salı açığa sürükleme ihtimali vardı tabii.

Roger kabinin kapılarını kapadı. Gelip geçenin kendisini görmesini istemiyordu. Zarfı cebinden çıkardı. Hastahaneden ayrıldıktan sonra ona evvelce gelen iki zarfı göstermişlerdi. Bunun üstündeki adresin de ayni daktiloda yazıldığı belliydi. Dişlerini sıkarak zarfı açtı.

İçinde öbürkülerde olduğu gibi bir tek sayfa vardı. Üstüne de bir satır yazılmıştı.

«Ne demek istediğimizi anladın ya?»

7. VAZİFEYE DÖNÜŞ

Roger puslayı zarfın içine koyarak, tekrar cebine soktu. Janet'in bunu görmemesi lâzımdı. Dışarı çıktı. Yandaki kabinde oturan kadın da geri dönmekteydi.

Denizi işaret ederek, «Şu sizin salınız değil mi?» diye sordu.

— «Evet, ama...»

Kadın, «Ben Sam'a söyliyeyim de salı kıyıya çeksin», dedi. «Sonra açığa sürüklenir.»

Kumsala inerek on yaşındaki oğlu Sam'a seslendi. Roger de İlk Yardım çadırının yolunu tuttu. Etrafta eski kalabalık yoktu artık.

Gözlerinin önünde saldıran köpek, koşan kız ve beklemekte olan araba vardı hâlâ. Şoförü iyice görememişti. Kızın taktığı siyah gözlükler ve büyük şapkanın kenarları yüzünü iyice örttüğü için ileride onu görüp tanıması da imkânsızdı.

Çadırda, Richrad'ı yatağa yatırmışlardı. Çocuğun gözleri kocaman kocaman açılmıştı, maamafih kendine geldiği de belliydi. Janet onun yanına oturmuştu. Scoopy ise hasretle dışarıya bakmaktaydı.

Roger neşeli bir tavırla, «E, Richard», dedi. «Ne aksilik değil mi?»

Richard, «Evet», diye cevap verdi.

Scoopy başını salladı. «O köpekten nefret ediyorum.»

Roger, «Ama ısırmadı ki», dedi. «Onun için bu mesele üzerinde durmam bile. Köpekler insanları, hele çocukları hiç ısırmazlar.»

Richard, «Ama mektepte arkadaşım Michael bana kendisini bir köpeğin ısırdığını anlatmıştı», diye mırıldandı. «Ben köpekleri hiç sevmiyorum.»

— «Dondurma seviyorsun ama değil mi?»

Richard kati bir tavırla cevap verdi. «Evet. Ama dondurmamı düşürdüm.» Sesi titremeğe başlamıştı. «Ama isteyerek olmadı...»

Janet hemen atıldı. «O senin kabahatin değildi ki.» Sesi iyice boğuk çıkıyordu. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

— «Gayet iyiyim. Karnım da hâlâ aç.»

Richard battaniyeyi bir tarafa bırakarak doğruldu. Yüzünde köpeğin kırmızı tırnak izleri kalmıştı, fakat diş yeri filân yoktu.

— «Alın şu parayı da gidip dondurma yiyin.»

Roger parayı Scoopy'e uzattı. İki çocuk neşeyle çadırdan çıktılar. Ancak dondurmacının önüne yaklaşırken korkmak akıllarına geldi. Çabucak etraflarına bakındılar, fakat endişe verecek bir şey görmedikleri için yollarına devam ettiler. Roger, karısının beline sarıldı. Genç kadının yüzü iyice sakinleşmişti artık.

Janet, «Na yazık», dedi. «Böyle bir hâdise olmamalıydı. Köpekleri pek sevmiyorlardı, fakat zamanla alışacaklarını ummuştum. Belki köpek aldığımız takdirde bu korkudan kurtulurlar. Meselâ bir yavru...»

Roger, «Yavru köpek hiçbir işe yaramaz», diye cevap verdi. «Madem karar verdik, doğru dürüst bir köpek alalım olsun bitsin. Evvelce hafta sonlarında bir yere gittiğimiz zaman hayvanı bırakacak yer bulamayız diye köpek istemiyorduk. Ama bu hâdiseden sonra köpek almak şart. Yoksa bütün ömürleri boyunca köpeklerden korkarlar.»

— «Evet köpek almamız lâzım. Ama şöyle emniyet edilebilecek bir hayvan olsun.»

Roger, «Ben o meseleyi hallederim», diye söz verdi.

Janet'in köpeğin Richard'a hücum etmesinin evvelden plânlanılmış bir şey olduğundan şüphe etmediği aşikârdı. Roger karısıyla dondurmacıya gitti. Çocuklar dondurmalarını yarılamışlardı bile. Bunları bitirir bitirmez tekrar denize girmeğe karar verdiler.

Janet, «Neyse iki gün kaldı», dedi. «Ondan sonra Londra'ya döneceğiz. Buna öyle seviniyorum ki. Senin de bundan memnun olacağını biliyorum.» Kocasının yaralı eline şöyle bir baktı. Yara kapanmıştı, yeri de o kadar fena durmuyordu. «Artık sancımıyor ya?»

— «Hayır, sevgilim.»

— «Bill Sloan yeni bir şeyler öğrenebilmiş mi?»

Roger kendini zorlayarak lâkayt bir tavırla konuştu. «Henüz öğrenememiş. Ben senin yerinde olsam bunu düşünmem bile.» Esnedi. «Ben burada iyice tembelleştim. Biraz yürüyeyim bari. Sen de gelir misin?»

Janet başını salladı. «Bugün çocukları yalnız bırakmak doğru olmaz. Bir başka köpeğe rastlarlarsa bu defa da paniğe kapılırlar. Sen biraz dolaş, ama sakın geç kalma, sevgilim.»

Roger, «Hemen dönerim», dedi.

Karısının çocukları yalnız bırakmıyacağını bildiği için mahsus bu teklifi yapmıştı.

Yoldan süratle ilerleyerek ilk gördüğü otelden içeri daldı, Bournemouth polis merkezine telefon etti. On dakika sonra otelin önünde bir polis arabası duruyordu. Roger arabadan inen Detektif Çavuşun yanına gitti. O anlattı, Detektif not aldı. Lagonda ve Baksır aranacaktı. Vaziyet Scotland Yard'a da bildirilecekti. İşi emniyete alamk için de West'lerin kaldığı otelin önüne ve arkasına iki memur konulacaktı. Roger mektubu da Detektife verdi.

Sonra, «Kabilse bir şey daha rica edeceğim», dedi. «Bill Sloan'a Köpek Terbiye Mektebiyle temasa geçmesini söyleyin. Bize çocuklara alışık bir polis köpeği bulsun.»

Bournemouth'lu memur, «Bunu derhal yaparım», diye cevap verdi.

Ertesi günler Lagonda hakkında bir sürü rapor geldi. Fakat bunlardan hiç biri de aranılan araba değildi. Baksırın izi de bulunamamıştı. Üç mektubun da ayni makinede yazıldığı kati surette tesbit edildi. Maamafih üçüncüsünde de ilk ikisi gibi parmak izleri olmadığı için hiçbir şey yapılamıyordu. Kâğıt ve zarflar pahalı cinsten olmakla beraber hemen her mağazada satılmaktaydı.

West ailesi Pazar akşamı Bell sokağındaki eve döndüler.

Pazartesi sabahı Roger Scotland Yard'a gitti.

* * *

Chatworth gayet nazik bir tavırla, «Merhaba oğlum Ro-

ger», dedi. «İşe başladığına memnun oldum. Yapacak o kadar çok şey var ki.»

— «İşlerin bu kadar çok olduğunu unutmuştum.»

— «Fazla unutkanlık iyi değildir.» Chatworth küçük bir sigara yaktıktan sonra sigara kutusunu da Roger'e doğru itti. «Sloan bana Terbiye Mektebindeki köpeklerden birini almak istediğini söyledi. Bence iyi bir fikir bu. Aileni dışarı göndermektense, başlarında öyle bir bekçinin bulunması daha doğru. Zaten Bournemouth'da olandan sonra onları tekrar bir yere göndermek isteyeceğine de ihtimal vermiyorum. Sloan'un çalışmaları hoşuna gitti mi?»

— «O elinden gelen her şeyi yapmış. Henüz başka yapılacak bir şey de yok. Sloan, Paul Wiseman, Doktor Gorley ve Jacob Kennedy'i de daima göz altında bulunduruyor. Bertie Downs meselesi üzerinde de durdu, ama onun ölümüyle bütün ipuçları ortadan kalktı. Tabiî Bertie'nin parayla, viskiyi kimden aldığını öğrenirsek vaziyet değişir. Fakat bunu yapan adam işinin ehli.» Roger bir an düşündükten sonra ilâve etti. «Bütün bunların sırf benden intikam almak için yapıldığı fikrini Sloan yavaş yavaş kabul etmeğe başladı. Fakat ben hâlâ buna inanamıyorum. Mânasız bir şey bu.»

Chatworth sordu. «Neden?»

— «Şu olanları bir gözönüne getirin. Biri yüzüme asit attı. Bir ikincisi Bell sokağına mektubu getirdi. Üçüncü bir şahıs Marsk Lessing'in apartmanına girdi. Bu işi Bertie'nin yapmadığı meydanda. Zira o kilit açmasını bilmezdi. Zaten meçhul şahıs Mark'ın apartmanını alt üst ettiği sırada muhakkak ki Bertie de çoktan ölmüştü... Demek oluyor ki meçhul düşmanım bu iş için ayni zamanda üç ayrı kimseyi kullandı. Hattâ belki de daha fazlasını. Bournemouth'da ise o kız, bir şoför, köpek ve Lagonda vardı. Bütün bunlar para isteyen şeyler. Demek ki bu işi yapanın bir hayli parası var. O halde bu adam parasını hapse girmek için neden sarfetsin?»

Chatworth homurdandı.

Roger, «Kendi kendime bütün bunlara mahsus bir inti-

kam havası verildiğini, meçhul şahsın başka bir gaye peşinde olduğunu söyledim» dedi. «Fakat bu gaye nedir, bunu bilmiyorum.» Birdenbire tebessüm etti. «Sloan gizlice bir vaka ile uğraştığımı zannediyordu. Halbuki son zamanlarda böyle bir şey yaptığım da yoktu.»

Chatworth bu sözlere cevap vermedi.

Roger, «O üç namzetten en uygunsuzu Doktor Gorley», diye devam etti. «Bir sokak kadını ile yaşıyor, beş parası da yok. O adamlara da bana hücum etmeleri için para vermiş olamaz.»

— «Ya öbür ikisi?»

— «Onların paraları var. Görünüşte hileli işlerle de artık alâkaları yok. Fakat her ikisi de bir milyoner gibi yaşıyor. Bu iki şahıstan Jacob Kennedy böyle işlere daha uygun, Paul Wiseman ise daha tehlikeli. Her ikisi de hapse girmeden evvel kirli işlerini başkalarına gördürürlerdi. Zaten bu yüzden aleyhlerindeki delilleri bin güçlükle ele geçirebildik.»

Chatworth Roger'e hatırlattı. «Ama sonunda ele geçirebildin ya.»

— «Şansım yardım etti. Mark Lessing de çok çalıştı. Bunu da unutmamak lâzım.»

— «Bu sözlerinle ne demek istiyorsun?»

— «Mark'ın bu meseleyi de tahkik etmesini istiyorum. Zira onun başı da benimki kadar belâda.»

Chatworth, «Böyle bir teklifte bulunacağından şüpheleniyordum», diye homurdandı. «Amatörler veya teoriyle meşgul olan kimseleri işlere karıştırmağı sevmem. Fakat belki bu defa bunu yapmak mecburiyeti hasıl oldu. Maamafih onun haddi aşmamasına çalış. Onun aklına parlak fikirler gelebilir, fakat Mark Lessing senin gibi bir polis olarak yetiştirilmiş değil... Şimdi sana gelelim. Tahkikatın idaresini eline alacak mısın?»

Roger, «Müsaade ederseniz almak istiyorum», dedi.

— «Pekâlâ. Yalnız dikkatli ol.» Chatworth elini şöyle bir sallıyarak masasının üstündeki kâğıtlarla meşgul olmağa başladı. Konuşma bitmişti.

* * *

Ondan sonraki üç gün içerisinde Roger, Sloan ile Peel'in yaptıklarını bir bir kontrol etti. Fakat her ikisinin de gözünden hiçbir şeyin kaçmamış olduğu belliydi. Birikmiş işler yüzünden Roger gece geç vakitlere kadar Yard'da çalışıyor, asit meselesiyle de bu yüzden fazla meşgul olmağa fırsat bulamıyordu. Zaten bunun için Mark'ı kullanmağa karar vermişti. Zira Mark Lessing bütün vaktini bu işe hasredebilirdi. Yard'a ise her gün türlü vakalar geliyordu.

Mark işe Doktor Gorley, Paul Wiseman ve Jacob Kennedy hakkında tahkikat yapmakla başladı. Her akşam gelip öğrendiklerini Roger'e bir bir anlatıyordu. Maamafih genç adam kayda değer bir şey öğrenemedi. Sadece bu üç şüpheli şahsın dostlarının listesi gitgide kabarmağa başladı.

Dördüncü günü Sloan odaya mütebessim bir çehreyle girdi.

Ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamış olan Roger cinayet olması muhtemel bir «İntihar» vakasıyla güreşmekteydi. «Ne gülüyorsun?» diye sordu.

— «Aşağıda senin için bir şey var. Benimle bir dakika gelebilir misin?»

— «Pekâlâ.» Roger kalkarak ceketini giydi. Birlikte dışarı çıktılar. «Yeni bir şeyler öğrendin mi? Şöyle işimize yarayacak bir şeyler.»

— «Bu senin «işe yarayacak şeyler»le neleri kasdettiğine bağlı.»

Sloan kantine giden merdivene saptı. Yanlarından üniformalı iki memur geçti, yüzlerinde gayet şaşkın bir ifade vardı bunların. Sloan kantinin kapısını iterek açtı. İçeride on oniki kişi kadar vardı. Bunlar sandviç ve çaylarını ellerine alıp bir köşeye çekilmişlerdi, ortada, ayaklarını açmış, başını önüne doğru uzatmış duran ve ensesindeki tüyleri dimdik kesilmiş mahlûka korkuyla bakmaktaydılar. Bunlardan biri bir adım atacak oldu, fakat iri hayvan korkunç bir şekilde hırlamağa başlayınca hemencecik geriledi. Ortadaki koskocaman bir Alsas köpeğiydi.

Uzun boylu, zayıf bir adam köpeğin yanında duruyordu.

Diğerlerinin hepsi kenara çekilmişlerdi. Zayıf adam, «Tamam Snicker», dedi. «Uslu dur. Bunlar arkadaş.»

Köpek sustu, ensesinde dimdik duran tüyleri yavaş yavaş indi. Adım atarken geri çekilen adamın yanına yaklaşarak dostane bir tavırla elini yaladı. Zayıf adam da köpeğin yanına giderek ayağıyla hafifçe karnını gıdıkladı.

— «Bizimki de bir hayli gıdıklanır», dedi. «Merhaba «Yakışıklı». İşte istediğin köpeği getirdim. Bir kedi kadar ehlidir. Ama karşısındakinin dost olduğuna inandığı zaman. Fakat onu düşmanının üstüne salıverdin mi, adamın işi tamamdır. Snicker! Yeni efendine «Merhaba» de bakalım.»

Snicker başını çevirerek baktı. İri, harikulâde bir kafası vardı. Kulakları da dikilmişti. Evvelâ Sloan'ı sonra da Roger'i süzdü.

Roger ileriye doğru bir adım attı.

Zayıf adam, «Arkadaş bunlar Snicker», dedi. «Bu da yeni efendin.»

Köpek Roger'in elini koklamağa başlamıştı.

Sandvicinin yarısını olduğu gibi yutan bir adam, «Aman bu canavarı buradan çıkarın», diye seslendi. Neredeyse Can Kurtaran ekibini çağıracaktık.»

Zayıf adam, «Ona muamele etmesini bilmek lâzım», dedi. «O zaman bir güvercin kadar sakin olur. Bu köpek işine çok yarayacak Roger. Son vazifesi Ward'ların çocuklarına bakmaktı. Şu kaçırma tehdidi vakasını hatırlıyorsun ya? İşte bizim Snicker'e çocuklara bakma vazifesi verilmişti. O zaman onun büyüklerden çok küçüklere ehemmiyet verdiğini anladılar. Öyle değil mi oğlum?»

Snicker Roger'in yanından ayrılmadı bile.

Zayıf adam neşeyle gülerek, «Sizi iyi muhafaza edecek Yakışıklı», dedi. «Hele onun havlamasını bir duysan! Gayet de iyi terbiye edilmiştir, evlere alışıktır. Bahçede veya evde birinin dolaştığını duymadıkça katiyen sesini çıkarmaz. Ama böyle bir şey duydu mu, mahalleyi yerinden oynatır.»

Roger, «Öyle gözüküyor», diye cevap verdi. Snicker'in çocukları iyice korkutacak kadar iri ve vahşi görünüşlü ol-

duğunu düşünmemeğe çalışıyordu. «Onu alıp eve götüreyim.»

Sandvici yutan adam atıldı. «Aman bu çok iyi olur işte.»

Roger, «Onu koridordan kolayca geçirebilir miyim acaba?» diye sordu.

— «Emirlere itaat etmesini bilir. İstersen onu yarım saat kadar tecrübe et, bir mesele çıkarsa beni çağırtırsın. Onu hakikaten çok iyi terbiye ettiler. Arkadaş oldukları söylenmedikçe kimseyi yanına yaklaştırmaz, «Yakala» dedin mi de kim olursa olsun hemen yakalar. İdeal polis köpeği, onu bu iş için yetiştirdiler.»

Roger, «Bir tecrübe edelim bakalım», dedi. «Gel Snicker.» Roger kapıya doğru gitti. Köpek de peşinden geliyordu. En arkada ise Sloan vardı. Koridorda köpek Roger'in yanına geçti. Genç adam, «Arkaya Snicker», diye emretti. Köpek aldırmadı bile. Yine efendisinin yanında sakin sakin yürümeğe devam etti. «Arkaya geç Snicker.» Snicker başını kaldırarak yüzüne baktı, âdeta göz kırparmış gibi bir hali vardı. «Arkama geç Snicker.»

Snicker sanki resmi geçitte emir alıyormuş gibi bir an durdu, sonra dönerek Roger'in arkasına geçti. Sakin sakin merdivenlerden çıktılar. Her geçen hayretle bakıyor, sonra durakhyarak uzun uzun onları seyrediyordu. Snicker bunların hiç birine de aldırmıyordu. Fakat Roger West'e selâm verip geçen bir adam birdenbire dönerek, «Ha, West, aklıma geldi», diye elini uzatınca vaziyet değişti.

Snicker hırlamağa başladı.

— «Köpeğe de ne oluyor?» Adam da hiddetlenmiş, ateş saçan gözlerini köpeğe dikmişti.

Roger, «Bana marifetlerini gösteriyor», diye izahat verdi. «Tamam Snicker, arkadaş bu. Anladın mı?» Genç adam arkadaşına döndü. «Ne var?»

— «A2 kısmından geliyorum.» A2 Bertie Downs'un mahallesinin bulunduğu kısımdı. «Baba Charley, Bertie Downs hususunda bir ipucu ele geçirdiğini söyledi. Bu, Ben Marino isminde biriyle alâkadarmış. Sana bir not gönderdim, tetkik et.»

— «Olur. Çok teşekkür ederim.»

Adam yanlarından ayrıldı. Snicker Roger'in peşi sıra odaya girdi. Aldığı emir üzerine pencerenin önüne giderek, yere yattı. İri vücudünü şöyle bir yaydıktan sonra burnunu pençelerinin arasına dayadı. Uyuyormuş gibi bir hali vardı. Roger masasının başına geçti, Sloan da dışarı çıktı. Odada derin bir sessizlik vardı. Fakat koridordan bir ayak sesi akseder aksetmez Snicker hemen hırlamağa başladı. Ancak sesler uzaklaştıktan sonra sustu.

— «Tam bize göre bu köpek.» Roger uzanarak telefonu açtı. Biraz sonra Janet'le konuşuyordu.

— «Mrehaba sevgilim. Öğle yemeğine eve geleceğim. Bana göre yemeğin var mı?»

— «Tabii. Soğuk bir şeyler hazırlamıştım. Merak etme karnını doyururum. Neden?»

— «Hatırlıyor musun, bir köpek almaktan bahsetmiştik? Öyle bir köpek buldum.»

Janet sanki bu kararı verdiklerine biraz da pişman olmuş gibi «Ya», dedi. «Çocuklarla bu meseleyi konuştum. Fakat onlar köpek istemiyorlardı. Maamafih bir tecrübe edelim. Mark'la konuştun mu? Yeni haberler var mı?»

— «Bu sabah konuşmadım.»

Janet, «Bu sabah onda bana telefon etti, onikide geleceğini söyledi», dedi. «Fakat gelmedi. Saat yarımı geçti bile. Mühim bir şey değil ama merak ettim, belki seninle konuşmuştur diye düşündüm. Sen eve ne zaman geleceksin?»

Roger, «Bir buçuğa doğru», diye cevap verdi. «Şimdilik Allahaısmarladık.» Telefonu kapadı.

Mark'ın geç kalması mühim bir şey değildi. Evvelce böyle bunun üstünde de durmazdı. Fakat o anda biraz endişelenmedi değil. Sonra Ben Marino adlı bir adamın Bertie Downs hakkında malûmat verebilmesi ihtimalini hatırlayarak A2 Kısmına telefon etti. Fakat Yard'ın en yaşlı Baş Enspektörü olan Baba Charley yerinde yoktu.

Roger Yard"dan bire yirmi kala çıktı, Snicker de peşindeydi tabiî.

8. KENNEDY'NİN EVA'SI

Mark Lessing Doktor Gorley'in üstünde durmağa karar verdi. Gorley aslında Doktor değildi, tanıdıkları onu öyle çağırırlardı. Gorley gençliğinde East End'deki eczahanelerden birinde çalışmış ve orada uyuşturucu maddeler hakkında bir hayli malûmat edinmişti. Sonradan kendi kendine çalışmağa başladı. Nazik tavırları, ikna kabiliyeti ve kendine güveni yüzünden ufak bir servet de yaptı. East End'deki fakirler arasında bir sürü «hastası» vardı. Bunlardan çoğu Gorley'e o kadar da çok inanırlardı ki. Birkaç zaman sonra adam eline bir sahte diploma da geçirdi. Ne polis, ne de ahali onun aslında Doktor olmadığından da şüphelenmiyordu. Gorley'in aç gözlülüğü tutmasaydı, vaziyet değişmeyecekti de. Adam yüzlerce lira kazanırken birdenbire binlerce lira kazanmak arzusuna kapıldı. Uyuşturucu maddeler satmağa başladı. Sonunda Roger West onun peşine takıldı ve Doktor Gorley hapishaneyi boyladı.

İri yarı bir adam olan ve o nazik halini hâlâ muhafaza eden Gorley, Bertie Downs'la aynı mahallede, hapse atılmadan evvel tanıdığı bir sokak kadınıyla yaşıyordu. Adam vaktinin çoğunu civardaki bir meyhanede geçirmekteydi. Polis, onun tekrar beyaz zehir satmasına mâni olmak için Gorley'i sıkı bir göz hapsinde tutuyordu. Doktor Gorley bulduğu işleri yaparak ve civardaki okuması yazması olmayan kimselerin mektuplarını yazarak geçinmeğe çalışıyordu.

Mark, Yard'a karşı açılmış olan kan dâvasının arkasında Doktor Gorley'in olabileceğini pek zannetmiyordu.

Roger hastahaneye yatırıldıktan kısa bir müddet sonra Paul Wiseman da Fransa'ya gitmişti. Cap d'Antibes de bir ay istirahat edecekti. Hapse atılmadan evvel de Wiseman böyle yapardı zaten. Tabiî soruşturmaların sıklaştırıldığı bir anda İngiltere'den ayrılması mânidardı. Fakat Bournemouth vakası esnasında memlekette değildi.

Mark normal olarak vaktini kitap yazmak ve İdare Meclisi toplantılarına iştirak ederek geçirirdi. Birçok küçük şir-

ketle alâkası vardı. Fakat bu meseleyi tahkike başlıyalı kitaplarıyla meşgul olmaktan vazgeçmişti. Genç adam bilhassa üçüncü namzet(!) Jacob Kennedy'nin üzerinde durmağa karar verdi.

Kennedy'nin Londra'da gayet güzel, lüks bir apartman dairesi, şehirde bir bürosu, Londra civarında harikulâde bir yer olan Guilford'da bir villâsı vardı. Hapisteyken bürosunu oğlu Charles'le Peter ve karısı Clara idare etmişti.

Jacob Kennedy hapisten çıktıktan sonra eski hayatına dönmüştü. Yine ayni şahısları görüyor, onlarla ahbaplık ediyordu. Yegâne fark onu West End'deki iki kulübünden de atmış olmalarıydı. Vitriol atılmasından sonraki ay içerisinde Mark, Kennedy'nin hayatını iyice tetkik etti. Onun hakkında öğrenmediği şey kalmamıştı artık. Fakat tahkikatının neticesinde Kennedy ile Bertie Downs arasında bir bağ da kuramamıştı.

Mark, ancak Bournemouth hâdisesinden sonra Kennedy'nin sekreleri ile alâkalanmağa başladı. Genç kadının işi neydi, bunu kimse bilmiyordu. Tabiî bazı kötü fikirliler onun işinin ne olduğunu herkesin anlıyabileceğini söyliyorlardı, fakat bu da doğru değildi. Zira Kennedy'nin karısını sevdiği aşikârdı. Sekreteri Eva Wedlake ile bir alâkası olamazdı. Genç kadın Kensington'da küçük bir apartmanda oturuyor, kâh büroda, kâh Kennedy'nin dairesinde ve bazan da Guilford'daki villâda çalışıyordu. İşe başlama ve çıkma saatleri de muayyen değildi.

Eva Wedlake hakikaten çok güzeldi.

Yirmi sekiz, yirmi dokuz yaşlarındaydı. Mark'a göre zevk de dahil, her şeye malikti o. Vücudü nefisti, sokakta erkekler ya açıkça dönüp hayran hayran bakar veya gizlice göz ucuyla onu süzerlerdi. Giyinmesini, yürümesini, makyaj yapmasını da hakikaten iyi biliyordu. Lâcivert gözlü, sarı saçlıydı. Sevimli bir gülüşü, gayet âhenkli de bir sesi vardı.

Baksır Richard'a hücum edinceye kadar Mark ona sadece Kennedy'nin sekreteri nazarıyla bakmıştı, fakat hâdiseden sonra fikrini değiştirdi. O zamana kadar Mark genç ka-

dını uzaktan görünce, «Yazık, Kennedy'nin yanında çalışmasaydı keşke», diye düşünürdü. Fakat hâdiseden sonra başka şeyler de düşünmeğe başladı. Zira köpeğin Richard'a hücum ettiği gün, Eva Wedlake de gûya şehir haricinde, Guilford'daki villâda çalışmıştı. Mark onu krem rengi spor otomobiliyle Londra'dan ayrılırken görmüştü. Fakat Guilford, Bornemouth'a giden ana caddenin tam üstündeydi. Genç adam Eva'yı o gün takip etmemişti, buna sonradan çok hayıflandı.

Fakat ondan sonra Mark, Eva Wedlake'i ve Kennedy'leri sıkı bir göz hapsine aldı. Ve Janet'e telefon ettiği o sabah da mühim bir şeyin farkına vardı.

Onu da biri göz hapsine almıştı.

Saat dokuzda apartmanından çıktığı zaman gözcü tam karşıda bekliyordu. Onun peşi sıra garaja da gelmiş, Mark Jaquar'ına binince, o da siyah bir Austin'e atlamıştı. Küçük bir arabaydı onunki. Adam, Mark Lessing'in hareketleriyle alâkalandığını gizlemeğe de lüzum görmüyordu.

Kısa boyluydu. Başında melon şapka, sırtında da parlak lâcivert bir elbise vardı. Kennedy ile ahbaplık edecek veya onun için çalışacak tipte bir adam da değildi.

Mark, Bell sokağındaki eve birkaç gündenberi gitmemişti. O sabah Janet'i ziyaret etmeği istiyordu. Piccadilly'deki bir telefon kulübesinin önünde durarak, indi. Janet'e telefon edip, daha sonra geleceğini söyledi. Tekrar arabasına döndüğü zaman siyah Austin de on metre kadar geride durmuş onu bekliyordu. Mark evvelâ ağır ağır ilerlemeğe başladı, sonra trafiğin müsait olduğu bir anda birdenbire hızlanarak, yan sokağa saptı.

Peşindeki adamı atlatmıştı.

Genç adam arabasını St. Paul civarında bir yere bıraktı. Yemyeşil Jaquarı Londra'da bile nazarı dikkati celbedecek gibiydi. Bir taksiye binerek Kennedy'nin bürosunun bulunduğu sokağa gitti. Saat tam on birde büronun kapısının önündeydi. Girip çıkanlara dikkatle baktı, fakat hiçbir tanıdık simaya rastlamadı. Saat onikiye doğru Eva Wedlake çıktı.

Genç kadın ekseri arabasını bıraktığı park'a giderdi. Fa-

kat o sabah ağır ağır Liverpool sokağındaki istasyona doğru ilerlemeğe başladı. Mark da uzaktan onu takip ediyordu. Bir müddet sonra Eva ucuz yemek veren lokantalardan birine girdi. Halbuki o her zaman şehrin tanınmış, şık restoranlarında yemek yerdi. Mark lokantanın önünden ağır ağır geçti, lüzum olduğu takdirde içeri de girecekti. Genç kadın belki de o melon şapkalı adamla buluşmak niyetindeydi. Böyle yapacaksa hakikaten mükemmel bir yer de seçmişti.

Mark lokantaya girmedi.

Geri dönüp tekrar kapının önünden geçerken Eva Wedlake de eşikte belirdi ve tatlı tatlı tebessüm etti. Mark'a gülümsediği aşikârdı. Yine ayni şekilde genç adamın aklını başından almağa niyetlendiği de anlaşılıyordu. Hakikaten, Eva Wedlake her şeye sahipti. Ve o sabah sırtına şahane vücudünün bütün hatlarını tebarüz ettiren, Hartnell'in elinden çıktığı belli, yeşil ketenden bir elbise giymişti. Başında yana doğru eğik, geniş kenarlı bir şapka vardı.

— «Günaydın Mr. Lessing», dedi.

Mark durakladı.

— «Vay, merhaba.» Genç adam Eva'yı tanımamış gibi konuşuyordu. «Nasılsınız?»

Eva Wedlake müstehzi müstehzi güldü.

— «Çok iyiyim. Beni yemeğe götürür müsünüz?»

Mark yutkundu.

— «Ve rica ederim benimle bir garden parti veya gece kulübünde tanışmışsınız da şimdi ismimi hatırlıyamıyormuşsunuz gibi bir tavır da takınmayın», Gözlerinde müstehzi bir ışık yandı söndü. «Ben Eva Wedlake'im. Jacob Kennedy'nin yanında çalışıyorum. Sizinle konuşmamız iyi olur. Tabiî eğer istemezseniz...»

Sustu, fakat yüzündeki ifadeden hiçbir erkeğin kendisini reddedemiyeceğinden emin olduğu belliydi.

— «Rica ederim Miss Wedlake ben...»

Eva, «Mrs. Wedlake», dedi.

Mark hafifçe mırıldandı. «Ya.»

Genç kadın alaylı alaylı, «Detektif büronuz iyi işlemiyor

anlaşılan», diye güldü. «Harp esnasında evlenmiştim. Kocam Almanya'ya yapılan bir hava akını esnasında öldü. Fakat artık onun ölümüne de alıştım, eskisi kadar üzülmüyorum. Hakkımdaki malûmatınızın tam olmamasına hakikaten müteessir oldum.»

Mark, «Ben de öyle», dedi. Kendini toplamağa başlamıştı. «Nereye gitmek istersiniz? Şehirde bir lokantaya mı? Yoksa şehir haricinde küçük bir yere mi?»

— «Şehir haricine çıkmayalım.»

— «Yazık.»

Mark döndü, genç kadın da yanında yürümeğe başlamıştı. Kaldırım gayet kalabalıktı. Bir sürü küçük dükkânın önünden geçtiler. El arabasına portakal doldurmuş olan bir genç ciyak ciyak haykırıp, bunları satmağa çalışıyordu. Gazeteciler ümitle sağa sola seslenmekteydiler. Eva Wedlake, Mark'ın gözlerinin içine baktı. Genç kadının gözlerindeki müstehzi pırıltı erkeklerin aklını başından almağa kâfiydi.

Mark da neşeli neşeli gülümseyerek, «Köpeğinizi de alacak mısınız?» dedi.

Genç kadın hayretle yüzüne baktı.

— «Köpek mi?»

— «Evet. Sizin köpeğiniz yok mu? Meselâ bir fino veya salon köpeği. Belki de bir Baksır.»

Eva, «Öğle yemeğinde de böyle konuşursanız, hakikaten bir hayli eğlenirim», dedi. «Hayır, köpeğim yok. Olsa da onu herhalde büroya götürmezdim. Mr. Kennedy köpeklerden hoşlanmaz.»

Mark, «Zavallı Kennedy», diye mırıldandı. «Bu onun için büyük kayıp doğrusu.» Etrafına bakındı. Takip edilmediklerine kanaat getirdikten sonra bir taksi çevirdi.. «Buyurun bakalım. Merry restoranına gidelim. Yemekten evvel bir şeyler de içeriz.»

Eva takside arkasına yaslandı. Her hareketi tabiî gibiydi, fakat bu kusursuz zarafetin tabiî olması da imkânsızdı doğrusu. Uzun, biçimli bacaklarını nylon çorapları sıkıca kavramıştı.

Mark sigara paketini çıkardı.

Genç kadın, «Teşekkür ederim», diyerek sigarasını yakması için ona doğru eğildi. Gözlerinin içi gülüyordu Eva'nın. Ne kadar da parlaktı bu gözler. «Şaşırdınız değil mi Mr. Lessing?»

— «Pek değil. Ben sürprizlere alışığım. Zaten Jacob'un yaptıkları beni bir daha şaşırtmayacak.»

— «Öyle mi?» Sesinde gizli bir tehdit var gibiydi. Gözlerindeki mâna da değişmişti. Fakat biraz sonra tekrar tebessüm etmeğe başladı. «İnsanın hiçbir şeye şaşmaması bir hayli sıkıcı olmalı.»

— «Zaten hayat sıkıcı değil mi?»

— «Bence bilâkis çok heyecanlı.»

Mark, «Herhalde», dedi. «Bir bana bakın, bir de kendinize. Ben kitaplarla vakit geçiren bir tatsız bekârım. Size gelince. hem gençsiniz, hem de cazibeli. Size her şeye malik olduğunuzu söylemediler mi hiç?»

— «Çok kişi söyledi ama hiç biri de beni inandıramadı.»

Mark, «Ben sizi inandırırım», dedi.

Merry restoranına gidinceye kadar bu şekilde konuştular. Merry dar bir sokakta, gösterişsiz bir yerdi. Dışarıdan bakılınca burasının bir lokanta olduğu da kabil değil anlaşılamazdı. Kapıya gelir gelmez karşılarına kısacık boylu, siyah elbiseli nazik bir adam çıktı. Onları sanki en çok sevdiği dostlarıymış gibi büyük bir sevinçle karşıladı. Metrdotel Enricoydu bu. Restorana gelen müşterilerin hepsini de gayet iyi tanırdı.

— «A, Mr. Lessing. Bizim için ne büyük şeref efendim, ne büyük şeref. Günaydın Madam», Hafifçe eğildi. «Bugün aşağıda mı yoksa yukarıda mı oturmağı tercih edersiniz?»

— «Yukarıda oturabilir miyiz? Şöyle iyi bir köşede.»

— «Tabiî, tabiî.»

Mark, «Evvelâ bir içki içelim», dedi. Enrico onları salonun en dibindeki bara götürdü. Lokanta kalabalık değildi. Masalara kolalı bembeyaz örtüler örtülmüştü, gümüş takımlar pırıl pırıl parlıyordu. Küçük barda beş altı kişi vardı.

Simsiyah saçlı, kısacık boylu İtalyan barmen onları neşeli bir tebessümle selâmladı.

Eva Wedlake bir Manhattan içti.

Mark'la şundan bundan konuştular.

Eva bir Manhattan daha içti.

İkinci kata çıktılar.

Enrico onları köşedeki masaya oturttu. Etrafta lâflarını duyabilecek kimse de yoktu.

Yemek ısmarladılar. Enrico bazı şeyler tavsiye etti. İlk yemek getirildikten sonra da garsonla beraber yanlarından çekildi.

Mark kızarmış ekmeğin üzerine yağ sürüyordu.

— «Şimdi anlatın bakalım», dedi.

Genç kadın bir kahkaha attı.

— «Hayret şimdiye kadar sormadınız. Çok sabırlısınız doğrusu. Hoş Jacob Kennedy de çok sabırlı olduğunuzu söylemişti. O sizi çok takdir ediyor Mr. Lessing.»

— «Jacob Kennedy benden «Mark» diye bahsetmiyor mu?»

Eva, «Hayır», dedi. Gözlerinin içi gülüyordu yine.

Mark, «Peki siz bana Mark diyemez misiniz?» diye sordu.

— «Onun sizin hakkınızda söylediklerine inanmağa başladım.»

Mark kaşlarını kaldırdı. «Yapmayın, canım. Ben o kadar fena bir insan değilim.»

— «Fakat o sizin çok iyi olduğunuzu söyledi. Jacob Kennedy'nin sizden nefret ettiğini zannediyorsanız yanılıyorsunuz. O bir kumar oynamış ve kaybetmiş. Mahkemede sizin ve Roger West için bazı tehditler savurmuş. Fakat sonradan bütün bunları unutmuş. Neticede o cemiyete karşı olan borcunu ödemiş bir insan. Artık kanuna karşı da gelmiyor... Tabii siz onu şaşırtıyorsunuz.»

— «Muhakkak.»

Eva, «Kendisiyle neden bu kadar alâkalandığınızı anlıyamıyor», dedi.

— «Ve bugün siz bunu öğrenmeğe geldiniz.»

Eva, «Kabil olursa», diye gülümsedi. «Zira Jacob Kennedy sizin ona yardım edebileceğinizden emin.»

9. TEKLİF

Eva bir bomba tesiri yapan bu sözleri söyledikten sonra sakin bir tavırla ekmeğine kaz ciğeri ezmesi sürerek Mark'ın gözlerinin içine baktı. O anda hayattaki yegâne arzu ve gayesi genç adamın gözlerine bakmakmış gibi bir tavır da takınmıştı. Bir saattenberi beraberdiler. Fakat genç kadın Mark'da sanki tâ küçükten beri arkadaşmışlar gibi bir tesir bırakmasını da bilmişti. Eva sanki Mark'a çok ehemmiyet, hattâ büyük bir kıymet veriyormuş gibiydi. Bu tesiri söylediği sözlerle de uyandırmamıştı. Bu daha ziyade Eva'nın yarattığı veya neşrettiği bir havaydı.

Nihayet Mark, «Dünyada yardım etmeği arzu etmiyeceğim biri varsa o da eski dostum Kennedy'dir», dedi.

— «Böyle düşünmemelisiniz.»

— «Bence o hiç de iyi bir insan değil.»

— «Bilâkis. Onu yakından tanıyınca gayet iyi bir insan olduğunu da anlıyorsunuz. O büyük bir kumarbaz. Kanuna da aldırdığı yok. Maamafih bir daha kanuna aykırı hareket edecek de değil. Ona iyi ders vermişsiniz. Fakat artık sizlere karşı bir kin de duymuyor... Sizin de ona karşı kin beslemediğinizi umuyorum.»

Mark derin bir nefes aldı. «Vay, vay, vay, vay. Demek bu kadar sene zavallı Jacob'u yanlış anladım. Bunu Roger West'e anlatayım, biraz gülsün.»

— «O yaralandı galiba.»

Mark, «Hafifçe», diye cevap verdi. «Tabiî bu da Roger'i kızdırdı.»

— «Sahi mi?» Eva omzunu silkti. «Jacob Kennedy hakkındaki fikirlerinizi değiştirmenizi istiyorum. Onu neden gözetliyorsunuz?»

Bıçağı tabağına koyarak, ekmeğini bitirdi.

Garson yaklaşarak tabakları topladı, yemeği beklerlerken Mark genç kadına sigara ikram etti.

— «Amerikan usulü bu», diye de izahat verdi.

Eva, «Şimdi içmem», dedi. «Jacob'u neden gözetliyorsunuz?»

— «Fazla israr ediyorsunuz! Size hakikati söylemekten başka çare yok. Biri Roger'le benden intikam almağa çalışıyor.» Bunu belki de biliyordu Eva. Mark dikkatle genç kadının yüzüne baktı. Fakat Eva'nın çehresinde hafif bir hayret belirmişti, işte o kadar. Genç adam, «Hattâ biri o gence para vererek Roger'in yüzüne vitriol attırdı.» dedi. «Olanları muhakkak siz de gazetelerde okudunuz.»

Eva'nın gözleri dehşetle açılmıştı.

— «Ne?»

Mark, «Fazla hassassınız», diye mırıldandı. «Özür dilerim fakat hakikat bu. Roger'den intikam almak isteyen biri onu sakat etmeğe çalıştı. Buna benzer bir iki küçük şaka daha yaptı. Meselâ Bournemouth'da.»

Eva'nın yüzündeki ifade değişmedi. Bournemouth kelimesinin ona tesir etmediği belliydi.

— «Bu anlattıklarınız hakikat mi?»

— «Tabiî.»

— «Ve siz...» Eva cümlesini tamamlıyamıyarak sustu. Genç kadın ya harikulâde bir artistti veya hakikaten dehşet içinde kalmıştı. Eğer vitriol kullanılmamış olsa, dehşetinin derecesi insanda mübalâğaymış gibi bir tesir bırakabilirdi. Fakat Mark asit fırlatma hâdiselerinin çok kimseye böyle tesir ettiğini biliyordu. «Bu işi Jacob'un yaptırdığını mı zannediyorsunuz?»

— «Böyle bir şey Jacob'dan beklenir.»

— «İmkânı yok.» Genç kadın kızmış gibiydi. «O böyle bir şey yapamaz. Çirkin bir şüphe bu.»

— «Yapılan hareket de çirkindi.»

Garson yemeklerini getirdi. Merry lokantasının ahçısı bir sanatkârdı hakikaten. Yemeklerini birbirlerine bakarak yer-

lerken genç kadının hiddeti yavaş yavaş azalır gibi oldu. Artık sadece gözleri veya dudaklarıyla gülmüyordu.

Nihayet, «Bu işi yapanı mı arıyorsunuz?» diye sordu.

— «İyi bildiniz.»

— «Jacob Kennedy değildi o.»

— «Alâ.»

Eva, «Bana inanmıyorsunuz değil mi?» diye sordu.

— «Onu demek istemedim. Jacob şüphelendiğimiz şahıslardan biri. Eğer o beni değiştiğine, bize karşı kin duymadığına, Roger'le benim arkadaşım olmağı arzu ettiğine inandırabilirse, o zaman onun sizin söylediğinizin onda biri kadar iyi olduğunu kabul etmeğe hazırım. Eva, sizi tanımıyorum. Fakat bana çok iyi bir insanmışsınız gibi geliyor. İyi bir insan gibi konuşuyorsunuz. Size ihtar ediyorum. Jacob Kennedy ahlâksızın biridir.»

Eva kıpkırmızı kesildi fakat cevap vermedi.

Mark ısrar etti. «Son derecede ahlâksızdır.»

Genç kadın gözlerini ona dikmiş dinliyordu.

Sonra, «Yanılıyorsunuz», diye cevap verdi. «Altı aydanberi onun yanında çalışıyorum, şimdiye kadar hiçbir kötülüğünü görmedim. Bilâkis o kadar iyi bir insan ki. Karısıyla, oğulları Charles ve Peter de öyle. Jacob'un iyi ve kötü hakkındaki düşünceleri başkalarınınkine uymuyor, işte o kadar. Ona göre şimdiki parayla alâkalı kanunlar...»

— «Çok kişi bu kanunlara uymuyor. Fakat ancak ahlâksızlar işi santaja kadar götürüyor.»

— «O şantaj yapmamış ki. Onu bu suçtan boş yere mahkûm etmişler.»

— «Hâkimle jüri bu kanaatte değildi ama.»

— «Hâkimle jüri de yanıldı öyleyse.»

Mark üzüntüyle içini çekti. «Jacob şanslı. Sizin gibi sadık bir sekretere sahip olmağı kim istemez? Muhakkak ki yanında çalışanlara şirin taraflarını göstermesini biliyor. Neyse, münakaşa etmeyelim artık... Jacob ne âlemde? Milyonlar kazanıyor tabiî.»

— «Öyle, bir hayli para kazanıyor.»

— «Buna şaşmadım.»

Eva Wedlake sakin bir tavırla ilâve etti. «Ona şantaj yapıyorlar. Son zamanlarda kendisini birkaç defa tehdit ettiler. Jacob öldürüleceğinden korkuyor. Evvelce olanlar yüzünden polise müracaat etmeği de istemiyor. Polisin sözlerini ciddiyetle dinleyeceğine veya hayatına kıymet vereceğine inanmıyor. Karısı Clara ile ben onu ikna ettik, onun üzerine Jacob da sizinle konuşmama razı oldu. O kendi kendine bile itiraf etmek istemiyor ama yardıma ihtiyacı var. Bunu Roger West'e anlatır mısınız?» Mark cevap vermeyince eğilerek elini Mark'ın parmaklarının üstüne koydu. «Ya siz? Siz de yardım etmez misiniz? Jacob polisten sonra bu işi en iyi sizin halledeceğinize inanıyor. Tabiî ona yardım etmek istemiyeceğinizin farkında.» Eva Mark'ın elini hafifçe sıktı. «Polisin de sizin de kendisine merhamet etmeyeceğinizden emin. «Oh olsun, sana azdır bile», diyeceğinizi zannediyor. Ama... Ben böyle düşünmüyorum. O muhakkak yanılıyor, öyle değil mi?»

Saat iki buçukta Merry lokantasından çıktılar. Lâcivert elbiseli, melon şapkalı adam görünürlerde yoktu. Taksi bulunca kadar biraz yürüdüler.

Mark genç kadını arabaya bindirdi.

Eva, «Sizi ikna edemediğimi biliyorum», dedi. «Fakat bu meseleyi Roger West'le konuşacağınızdan eminim. Sonradan da Jacob'la görüşürsünüz. Lüzum hasıl olursa, Jacob'u değil, beni arayın, olur mu?» Gözlerinde yine o müstehzi pırıltı belirmişti. «Oturduğum yeri nasıl olsa biliyorsunuz.»

Arkasına yaslandı.

Mark kapıyı kapayarak şoföre adresi verdi. Adamın parasını da ödedikten sonra geri çekildi. Taksi gözden kaybolunca kadar da yüzünde acaip bir ifadeyle arkasından baktı. Eva Wedlake'in yanında daha fazla kaldığı takdirde siyahın beyaz olduğuna, Jacob Kennedy'nin hapishaneden çıkışını meleklerin altın borularıyla müjdelediklerine inanıverecekti.

Eva başını çevirip bakmadı bile.

Mark başka bir taksiye binerek şehre döndü. Otomobi-

lini bıraktığı yerden aldıktan sonra Chelsea'nın yolunu tuttu. Bell sokağındaki eve geldiği zaman saat dördü geçiyordu. Sokak kapısı açıktı. Janet ise ortalarda yoktu. Çocukların mektepten dönmesine daha vakit vardı tabiî. Aceleyle bahçe yolundan ilerledi, birdenbire endişelenmişti. Hava sıcaktı. Fakat buna rağmen Janet isteyen içeri girsin diye kapıyı açık bırakır mıydı? Eve istediği gibi girip çıkmağa alışık olduğu için verandada beklemedi. Fakat eşikten bir adım atar atmaz korkunç bir hırıltıyla olduğu yerde kaldı.

Felce uğramıştı sanki.

Merdivenin önünde koskocaman, kuvvetli bir Alsas köpeği duruyordu. Ensesindeki tüyler dimdik kesilmişti. Hayvan dişlerini göstere göstere hırlıyordu. Mark'ın kalbi deli gibi çarpmağa başlamıştı. «Richard'a yine hücum ettirdiler!» Bir adım attı, fakat köpek daha korkunç şekilde hırlamağa başlamıştı. Sonra atlamağa hazırlanırmış gibi geriye doğru hafifçe yaylandı. Mark biraz daha ilerlediği takdirde neler olacağını pekâlâ biliyordu. Fakat hayvana arkasını döndüğü zaman onun ne yapacağını pek kestiremiyordu.

Bir adım geriledi. Köpek korkunç nazarlarla onu süzüyordu.

Mark, «Janet», diye seslendi. Sesi gayet ince çıkmıştı.

— «Kim—A, Mark sen misin?» Janet'in sesi merdivenin sahanlığından geliyordu. Mark rahat bir nefes aldı. Bu sırada genç kadın da telâşla merdivenden iniyordu. «Snicker'in homurdandığını duydum da. Tamam Snicker, arkadaş o. İçeri girsene Mark.»

— «İçeri mi gireyim? Bu hayvanın önünden mi geçeyim yani? »

— «Sana dokunmaz artık. Bir tecrübe et de bak.»

Janet'in bütün güzelliği üstündeydi. Mark elinde olmadan Eva'yla onu mukayese etti. Bu mukayesede zararlı çıkan olmamıştı. İki kadın da kusursuz güzeldi. Mark müteredditbir iki adım attı. Snicker de ona yaklaştı. Dişlerini göstermiyordu artık, tüyleri de yatışmıştı. Köpek elini koklamağa başlayınca Mark şöyle bir yutkundu.

— «İyi terbiye edilmiş», dedi.

— «Polis köpeği o. Roger getirdi. Mark, tam zamanında geldin. Çocukları mektepten alır, eve de köpek getirildiğini onlara anlatır mısın? Ben burada onları bekler, tanıştırma merasimini idare ederim.»

— «Tabii, tabii.» Fakat Mark biraz endişeliydi. «Fakat köpek bir kelimeyle hemen yumuşayıveriyor, bilmem ki...»

— «Takdim edildiklerine böyle muamele ediyor o.»

Mark, «Köpeklerin zekâsına itimadım vardır», dedi. «Ama her şeyin bir haddi olmalı. Ben çocuklarla konuşurum. Kusura bakma daha önce gelemedim, ani bir dâvete icabet ettim.»

Janet, «Roger üzülmememi söylemişti», diye cevap verdi. «Ona telefon edip geldiğini haber vereyim.» Sonra ilâve etti. «Çocuklar beş dakika sonra mektepten çıkacak.»

Mark başını salladı. «Hemen gideyim bari.»

* * *

Richard'la Scoopy köpek hikâyesini düşünceli düşünceli dinlediler. Demek evde bir köpek vardı. Hem de koskocaman bir köpek. Eve gelir gelmez Richard usulcacık Mark'ın elini tuttu. Çocuklar çekine çekine kapıya yaklaştılar. Verandaya çıktıkları zaman Janet de yanında Snicker'le eşikte görünmüştü. Scoopy elinde olmadan bir adım geriledi, Richard ise Mark'ın eline daha sıkı sarılarak, sırtını da genç adamın bacağına dayadı. Snicker hırıldamadı. Zekî gözlerle çocuklara bakıyordu.

Janet, «Snicker, bunlar arkadaş», dedi. «Bu Richard, bu da Scoopy, beraber oynayacaksınız. Çocuklar Snicker küçüklere alışık, sizi bir hayli eğlendirecek! Snicker, haydi git merhaba de. Çocuklar siz de merhaba diyin bakalım.»

Köpek bir iki adım ilerledi.

Richard'ın vücudü bir yay gibi gerilmişti. Yerinden kımıldamadı. Scoopy, sanki annesinin ciddî olup olmadığını anlamak istiyormuş gibi telâşla Janet'e baktı. Sonra annesine karşı duyduğu itimat korkusunu yendi. Yavaşça sağ elini

uzattı. Snicker Scoopy'nin eline burnunu dayadı. Sonra onu bırakarak ilerledi ve Richard'ın karşısında durdu. Janet konuşmuyordu. Mark da hiç sesini çıkarmadı.

Scoopy ani bir gururla, «İyi bir köpek o», dedi. «Ben onun bana dokunmasına müsaade ettim. Öyle değil mi anneciğim? Hem güzel, hem de iyi bir köpek. Hoşuma gitti. O benim mi anneciğim?»

Janet şefkatle, «Hepimizin», dedi.

Richard, «Çok kocaman», diye fısıldadı. Küçük çocuğa dağ kadar gözükmüştü herhalde. «Kocaman.» Sonra ufacıcık bir adım attı.

Snicker onun sinirlendiğini, korktuğunu hissetmişti sanki. Hiç yerinden kımıldamadı. Richard elini uzatarak sırtına dokundu. Köpek kuyruğunu sallamağa başladı.

On dakika sonra Janet'le Mark çay içiyor ve arka bahçede Snicker'le birlikte kırmızı bir topun peşinden koşan çocukları seyrediyorlardı.

Janet, «Neyse bu mesele de halloldu», dedi. Sesinin tonundan ne kadar rahatladığı belliydi. «Mark bugün ne oldu?»

— «Akşama gelir Roger'e anlatırım, sen de o zaman öğrenirsin. Yalnız o benden evvel dönerse kendisine Jacob Kennedy'nin çok değiştiğini, âdeta bir melek olduğunu söyle.» Mark müstehzi bir tavırla tebessüm ediyordu. Kısa bir müddet sonra evden ayrıldı.

Derhal Victoria'daki apartmanına döndü. Binanın önünden geçerken etrafına şöyle bir bakındı. Melon şapkalı adam görünürlerde yoktu. Otomobilini yakındaki garaja bırakarak, yürüye yürüye apartmanına geldi. Sokağın aşağısından bir kadınla iki çocuk geliyordu. Yoldan bir Buick süratle geçti. Mark, Eva Wedlake'i düşünüyordu. Neredeyse genç kadının kendisini aldatmasına seve seve razı olacaktı. Zira onun ahlâksız olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Kennedy'nin yanında çalışması onun da fena olduğuna delâlet etmezdi ki. Belki de Jacob genç kadının gözünü boyamıştı.

Mark kendi kendisiyle alay etti.

Dairesinin önüne geldiği zaman West'leri, köpeği ve çocukları düşünüyordu. Snicker sayesinde çocuklar köpeklere alışabileceklerdi. Fakat bu o kadar ehemmiyetli miydi? Acaba Mark vaktini boş yere mi harcamıştı?

Kapıyı açarak içeri girdi ve... Odada bir adam vardı. Yabancı bir iki adım ilerleyerek, küçük bir sigara masasını tekmeyle bir kenara attı. Adamın elinde bir tabanca vardı. Mark konuşmak için ağzını açtı... Tabancanın namlusundan gaz fışkırdı... Gaz Mark'ın yüzüne geldi. Genç adam inledi... Ona yüzü ve gözleri alev almış gibi geliyordu. Burun delikleri, ağzı kavrulmuştu sanki. Gözleri sulanıyordu. Artık etrafını göremiyor, sesi de çıkmıyordu. Deli gibi ellerini salladı, fakat parmakları hiçbir şeye temas etmedi.

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Mark sendeleyerek piyanoya doğru gitti, ayağı takılarak yuvarlandı. Gözünden yaşlar boşanıyordu. Istırabı dayanılamıyacak kadar artmıştı. Olduğu yerde kaldı.

10. GAZ

Mark piyanoya dayanmış duruyordu. Yüzü hâlâ alev alev yanıyordu. Paniğe kapılmak üzereydi. Kendini toplamağa çalışıyordu. «Tabancadan mayi değil gaz fışkırdı, bunu unutma! Bunu unutma! Bunu unutma! Asit değildi. Asit değildi!»

Gaz.

Mark dişlerini sıktı.

Gözleri ağrıyor, hiçbir şey göremiyordu. Göz kapaklarını aralamağa da çalışıyordu tabiî, fakat etraf gayet bulanıktı, şekilleri seçemiyordu.

Ağır ağır bir iki adım attı, sonra durarak nerede olduğunu tâyine çalıştı. Paniğe kapıldığı takdirde mahvolacaktı. Piyanoya dayanıyordu, o halde biraz ilerleyip sola döndüğü ve bir iki adım attığı takdirde şöminenin önündeki koltukla küçük masanın yanına gelecekti. Masanın üstünde de telefon vardı.

Gözleri sulanıyor, yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Mark dikleşti, bir iki adım attı, sağa döndü ve... Piyanoya çarptı. Bacağını vurmuştu. Istırabına yenisi ilâve olmuştu şimdi. Çarptığı yeri oğuşturdu, bacağının sızlaması biraz hafiflemişti. Bir iki adım atıp, tekrar sağa döndü ve elleriyle etrafı yoklamağa başladı. «Kör, beceriksiz budala!» On senedenberi o apartmanda oturuyordu, fakat bir türlü telefonun bulunduğu masayı bulamamıştı. Zaten artık odanın neresinde olduğunu da bilmiyordu. Sağa mı sola mı? İleriye doğru bir adım daha attı ve bir masaya çarptı. Hafif bir zil çaldı. Telefondu bu.

— «O kadar fena değilim, herhalde», dedi. «Yoksa bu şekilde hareket edemezdim.» Elleriyle yokladı, parmaklarının ucu telefonun kaygan sathına değmişti. Ahizeyi kaldırdı, sonra da birdenbire durakladı. Numaraları göremiyordu, nasıl telefon edecekti? Derin bir nefes aldı. Ağzı kupkuruydu. Sanki o gaz vücudünün bütün suyunu almıştı. Yüksek sesle konuşmağa çalıştı, fakat ağzından çatlak, kısık bir fısıltıdan başka bir ses çıkmadı. Telefonu neredeyse elinden düşürecekti. Kendini toplayarak 0 1 çevirdi. Bu kadrandaki en son numara olduğu için kolaylıkla bulmuştu.

Birdenbire bir kız, «Allo», dedi. «Santral. Buyurunuz.»

Mark inledi. «Doktor, yollayın, 18 Crane Court-Candor sokağına. Duydunuz mu?»

Kızın tavrı hemen değişmişti. Artık resmî ve soğuk değildi.

— «Evet efendim. Duydum. Derhal doktor göndereceğim. 18 Crane Court. Başka bir arzunuz var mı?. Size ne şekilde yardım edebilirim?»

— «Scotland Yard, Baş Enspektör West.»

— «Derhal bağlayacağım. Bir dakika.»

Mark telefona yapışmış sallanıyordu. Sesi kulağına geldiğinden daha iyiydi galiba. Santral ne dediğini anlamıştı. Bekleyiş ona asırlar kadar uzun geldi. Sonra Roger'in sesini duydu.

— «Allo? Kiminle konuşuyorum?»

Genç adam inledi. «Mark. Apartman, çabuk.»

Roger, «On dakika sonra oradayım», diyerek telefonu kapadı.

Mark'ın dudakları kıvrıldı, gülüyordu. On dakika. Roger ondan daha da evvel gelecekti. Zira Scotland Yard apartmana yakındı. Ne iyi arkadaştı Roger. Mükemmel bir dost! Ona daima inanabilirdi. Halbuki Mark Lessing'e gelince. O budalanın biriydi. Başını daima derde sokardı.

Ya Eva?

Bu işle onun alâkası var mıydı? Dışı güzel, içi çirkin kadınlardan mıydı o? Neyse, bu da o kadar ehemmiyetli değildi. Mark'ın başı dönmeğe başlamıştı. Ağzının ve burnunun kuruluğu onu endişelendiriyordu. Yüzüne asit atılmamıştı, ama gazların içinde öyle tehlikelileri de vardı ki...

Muhakkak ki vaziyeti o kadar vahim değildi. Yoksa telefon filân edemezdi. Hayır, vaziyeti hiç de fena değildi. Sendeleyerek masadan ayrıldı, el yardımıyla bir koltuk bularak çöktü. Kapı hâlâ açıktı herhalde.

Açık mıydı? Yüzüne gaz sıkan adam belki kapıyı da kapamıştı. Evet galiba kapının kapandığını duymuştu. Fakat Roger'de anahtar vardı. Roger her şeye malikti.

Hayır, her şeye malik olan Eva Wedlake'di.

Mark bir kahkaha attı. Sonra birdenbire durdu. Ani bir ümitsizliğe kapılmıştı. Göremiyordu. Evet, orada koltuğa oturmuş, etrafına bakınıyor ve hiçbir şey göremiyordu.

* * *

Mark ayak sesleri duydu. Bir anahtar kilitte döndü, genç adam koltukta yarı doğruldu. Ayak sesleri yaklaştı, sonra Roger,

— «Merhaba dostum», dedi. Mark'ın da umduğu gibi gayet sakin ve soğuk kanlıydı. «Pekâlâ Bill, sen işe başla bakalım.» Demek ki Bill Sloan'u da beraber getirmişti. Bir iki saniye sonra biri Mark'ın omzunu tuttu. «Neyse, fena değil. Vaziyet fecî olabilirdi. Amonyak bu. Gaz mıydı yoksa mayi mi?»

Amonyak!

Mark, «Emin misin?» diye fısılddaı.

— «Tabiî. Ortalık leş gibi kokuyor.» Arka arkaya pencereler açıldı, odaya serin bir rüzgâr doldu. «Fazla zarar yaptığını zannetmiyorum. Ben şimdi senin gözlerini yıkayacağım. Santraldeki kız doktor çağırttığını söyledi. Biraz sonra o da gelir herhalde.»

Mark hiddetle, «Amonyak», diye söylendi. «Ben de tehlikeli bir gaz zannetmiştim. Ben...»

Birdenbire sustu.

— «Biraz sonra iyileşirsin. Kim olduğunu gördün mü?»

— «Biraz. Uzunca boylu bir adam. Melon şapkası yoktu.»

— «Nesi yoktu, nesi yoktu?»

— «Melon şapkası ve lâcivert elbisesi. Melon şapkalı adamı sana anlatmamıştım değil mi?» Mark derin bir nefes aldı, sonra ağır ağır, «Merak etme sayıklamıyorum», dedi. «Biraz sonra sana anlatırım. Ben...»

Kapıdan biri, «Doktor siz mi istetmiştiniz?» diye sordu.

Roger, «Buyurun», dedi. «Çabucak geldiniz, teşekkür ederim.»

Roger zemin ve zamana uygun lâfları nasıl da bulur söylerdi?

Doktorun sesinden genç olduğu belliydi, fakat aynı zamanda insana itimat telkin ediyordu bu ses.

* * *

Bir saat kadar sonra Mark koltuğuna oturmuş Roger'e bakıyordu. Henüz pek iyi göremiyor, gözleri de durmadan sulanıyordu. Fakat etrafındakileri yavaş yavaş görmeğe başlamıştı. Bilhassa Roger'i. Gece uyuduktan sonra iyileşeceğine de inanmıştı artık. Kendisini o kadar yorgun, o kadar takatsiz hissediyordu ki. Ağzı zehir gibiydi, onun için sigara içmek istemiyordu. Fakat ayni zamanda canı öyle sigara çekiyordu ki. Yanı başında içine ilâç karıştırılmış, bir bardak süt vardı. Doktor ilk tedaviyi yaptıktan sonra apartmandan ayrılmıştı.

Sloan'la diğer memur da Yard'a dönmüştü.

Roger elinde krem rengi bir zarfla kâğıt tutmaktaydı.

Mark ağır ağır, «Bir tane daha geldi demek», dedi.

Roger, «Dördüncü name», diye cevap verdi. Sonra okumağa başladı. «İşe burnunu sokmaktan artık vazgeç!» İçini çekti. «Kısa fakat tesirli. Üstünde parmak izi yok tabiî. Yalnız harflerin bazıları aşınmış. Bunun da aynı daktilo makinesinde yazıldığı anlaşılıyor. Zarfı piyanonun üstünde bulduk. Meçhul şahıs, senin kapıyı yine rahatça açmış. O da buraya fazla alıştı! Sokak kapısı açıktı tabiî.»

— «Gündüzleri daima açıktır.» Mark gözlerini kuruladıktan sonra sütten bir yudum aldı. «Herhalde...»

Birdenbire sustu.

— «Herhalde ne?»

— «Acaba esrarı çözmek üzeremiydim de bana bunu yaptılar?»

Roger, «Belki», dedi. «Fakat şart değil. Sen telefon etmeden evvel Janet'i aradım, bana anlaşılmaz bir haber verdi.» Ümitli bir tavırla arkasına dayanarak arkadaşının yüzüne baktı. «Şansın var mıydı bari?»

Mark zoraki bir tebessümle başını salladı.

— «Bu telâkki meselesi.» Sonra öne eğilerek, tekrar sütünden bir yudum aldı ve konuşmağa başladı. Hikâye anlatacak günü değildi onun. Bu yüzden hâdiseyi Roger'e ancak yirmi dakikada nakledebildi. Nedense anlattıkları kendi kendisini de tatmin etmemişti. Zoraki bir kahkaha atarak, «Ama azizim», dedi. «Eva Wedlake'i sana tam tarif edemedim.»

Roger hafifçe güldü. «Onun hakkında bazı raporlar okudum. Görenin aklını başından aldığı anlaşılıyor.»

— «Bournemouth'daki kız o olabilir.»

Roger, «Bu mümkün», dedi.

— «Sen onu gördün mü?»

— «Henüz görmedim. Ama kendisiyle konuşmak niyetindeyim.»

Roger sigara paketini çıkardı, sonra telâşla bunu tekrar cebine attı.

Mark, «Canın istiyorsa içmene bak», diye mırıldandı.

— «Sigarayı azaltsam iyi olacak. Demek ki sevgili Jacob Kennedy'nin başı dertte fakat polisten yardım istemeğe de

çekiniyor. Amma da palavra! Jacob ömründe hiç bir şeyden, hiç kimseden korkmadı, çekinmedi. Maamafih bu yalanı yutmuş gibi davranmamız iyi olur.»

— «Senin öyle düşüneceğini tahmin etmiştim», Mark'ın sesinde bir pişmanlık vardı. «Bana Eva'yı gezmeğe götürmemi, ağzından lâf almamı söyleyeceğini de umuyordum. Ama artık bu akşam çıkmamın imkânı yok. Sen gidip onunla konuşur musun?»

— «Eva sana Kenneyd'e gitmememizi, evvelâ kendisiyle konuşmamızı tembih etmişti, değil mi?»

— «Evet.»

Roger, «O halde gideyim şu küçük hanımla bir de ben konuşayım», dedi. Ayağa kalkarak başını hafifçe yana eğdi. «Daha iyicesin. Yatıncaya kadar amonyakın tesiri iyice azalır. Eğer Eva'dan bir şey öğrenirsem, hemen gelir sana anlatırım. Daha iyisi sen bize git, Janet'le otur.»

Mark hemen itiraz etti. «Olmaz. Janet bu işin hâlâ devam ettiğini anlarsa müthiş üzülür.»

Roger, «Sonradan her şeyi kendisinden sakladığımızı öğrenirse daha da fazla üzülür», diye cevap verdi. «Zaten burada olanlar Bournemouth'dakine benzemiyor. Ben onun çocukların tehlikede olduğunu zannetmesini istemiyordum. Sen bize git Mark. Ben çocuklardan birine söylerim, seni Bell sokağına götürür. Dönüşte de seni ben tekrar buraya getiririm.»

Mark, «Belki de sen haklısın», dedi.

Roger, «Ben adama tembih ederim, sen hazır olunca bize götürür» diye teebssüm etti.

Aşağıya inerek sokaktaki memurlardan biriyle konuştu, sonra kendi otomobiline bindi. Bu uçak motörü takılmış yeşil bir Morris'di. Kensington'a, Eva Wedlake'in apartmanına doğru ilerledi. Fakat tam binanın önünde durmayarak köşeye gitti ve otomobili orada durdurdu. Bir sigara yakarak etrafına bakındı. Yavaş yavaş karanlık basmağa, evlerde ışıklar yanmağa başlamıştı. Saat sekize geliyordu. Sigarasını içerek düşünmeğe başladı. Gizli düşman gayet kurnaz ve cüretkârdı, onlarla sinir harbine girişmişti. Bunda muvaffak ol-

mak üzereydi de. Bütün bu işte şaşılacak nokta düşmanın o kadar tehlikeyi göze almasına rağmen onlara fazla zarar vermemiş olmasıydı. Nisbeten yani... Hücumlardan en ciddî ve tehlikelisi vitriollusuydu. Ondan sonrakiler bunun yanında pek basit kalıyordu. Bir iğne batırılması kadar ehemmiyetsizdi bunlar. Maamafih bu iğneler de can acıtacak noktalara rastlamıyor değildi. Polis de hâlâ esrarı çözmeğe muvaffak olamamıştı.

Yegâne ümitleri Ben Marino'ydu. Fakat Roger ondan da mühim bir şeyler öğreneceklerini pek zannetmiyordu. Baba Charley ona Ben Marino'yu Bertie Downs'la konuşurken gördüklerini söylemişti. Hem de vitriol atılma hâdisesinden bir gün önce olmuştu bu. Polise bu haberi getiren itimad edilir ajanlardan biriydi. Adam Marino'nun Bertie'nin eline bir şey sıkıştırdığını da iddia etmişti. Fakat bu hususta katî delilleri yoktu. Tabiî Marino'yu sorguya çekebilirlerdi, fakat Roger'e göre bu bir taktik hatâsı olurdu. Roger, Marino'nun Yard'ı getirilmemesine fakat peşine gözcü konmasına, adamın kimlerle temas ettiğinin öğrenilmesine karar vermişti.

İş gitgide uzuyordu.

Roger ağır ağır sokaktan ilerlemeğe başladı. Dört katlı apartmanların yan yana dizildiği sessiz, temiz bir mahalleydi bu. 17 numaralı bina da diğerlerinin eşiydi. Apartman kırmızı tuğladan yapılmış, fakat rengi zamanla kararmıştı. Büyük kapının önünde dört basamak merdiven vardı. Kapının boyası biraz dökülmüştü, maamafih yine de görünüşü fena değildi. Roger ağır ağır merdivenden çıktı. Ön kapı açıktı. Tabiî bir şeydi bu. O hole girerken sağdaki daireden yaşlı bir kadın çıkarak karşısına dikildi.

Kadın, «Merhaba», dedi.

Roger mütebessim bir çehreyle, «Merhaba», diye cevap verdi. «Mrs. Wedlake evde mi acaba?»

Kadın Eva'dan hiç hoşlanmadığını belli eden bir tavırla homurdandı. «Bilmem ki. Ben de ön kapıyı kapamak için çıkmıştım. Karanlık bastıktan sonra apartman kapılarını kitleseler çok iyi olur. Hoş gündüz açık durması da iyi değil ya.»

Roger, «Haklısınız», dedi. «Mrs. Wedlake hangi katta oturuyor?»

Yaşlı kadın istemeye istemeye cevap verdi. «En üst katta, sağda. Hayır, hayır, solda.»

Roger tatlı tatlı tebessüm etti. «Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.»

Bir şarkı mırıldanarak merdivenlerden süratle çıktı. Genç adam Eva Wedlake hakkında iki rapor okumuştu. Kendi adamlarının da Mark gibi genç kadına hayran oldukları belliydi. Halbuki Mark öyle her gördüğü kadını beğenen erkeklerden de değildi. Eva'nın zekî ve nüktedan olduğu da anlaşılıyordu.

Roger üçüncü katın sahanlığında durdu. İki kapı vardı burada, ışık aşağıdan geliyordu. Genç adam etrafına bakındı, elektrik düğmesini bularak çevirdi. Yakındaki kapının üstünde küçük bir kart vardı: «Miss Ethel Swan.» Roger diğer kapıya döndü. Bunun üstünde iğneyle bir kâğıt iliştirilmişti. Belki de Eva buraya eve kaçta döneceğini yazmıştı.

Roger kapıya yaklaştı.

Hakikaten kâğıdın üstünde yazı vardı ama bunu Eva'nın yazmadığı da belliydi. Kapıya takılı olan krem rengi bir zarftı. Bunun üzerine daktiloyla,

«Mark Lessing'le fazla konuşma!»

yazılmıştı.

11. JACOB KENNEDY

Roger kısacık mektubu tekrar okudu ve tebessüm etmeğe başladı. İ ve e harfleri hafifçe aşınmıştı. Bunun da diğerleriyle aynı makinede yazıldığı aşikârdı. Zekice bir şeydi bu. Fazla zekice! Sahanlıkta etrafına bakarken iyice neşelenmişti. Burada hiçbir şey yoktu. Sadece merdivene yakın bir yere mukavva bir kutu konulmuştu. Roger merdivenin üst basamağına oturarak, ayak ayak üstüne attı. Sonra mihaniki bir tavırla etrafta bir tabla aradı. Fakat görünürde işe yarayacak

bir şey yoktu. Madenî bir para çıkararak sigarasını bunun üstünde söndürdü. On dakika kadar sigara içmeden bekledi. Sonra tekrar bir sigara daha yaktı.

Aşağıdan ayak sesleri aksediyordu. İki kadın birbirlerine bir şeyler söylediler, bir kapı açıldı kapandı. Roger merdivenin basamağından kalkarak dipteki duvarda bulunan küçük hücre gibi yere girdi. Burası bir hayli karanlıktı, merdivenden çıkanların kendisini görmesi de kabil değildi. Roger o harikulâde mahlûku iyice seyretmek istiyordu.

Aşağıda tekrar bir kapı açıldı, kapandı. Ani bir sessizlik oldu, sonra bir yerde radyo çalmağa başladı. Roger omzunu silkerek tekrar merdivenin basamağına döndü. Eva Wedlake'i bir saat kadar bekleyecekti. Zira genç kadının kapıya iğnelenmiş olan mektubu okurken suratında belirecek ifadeyi görmeği çok istiyordu.

Roger bu işde Jacob Kennedy'nin parmağı olduğundan şüphelenmeğe başlamıştı. Zira bu hâdiseler de Jacob'un hapse girmeden evvel yaptıklarına bir hayli benziyordu. Jacob da fazla zekiydi, üstelik daima girift plânlar yapardı. Bunu unutmamak lâzımdı.

Dışardan bir ses aksetti. Otomobillerin ekzozundan çıkan gürültüyü andıran bir ses. Roger ağır ağır ayağa kalktı. Kulak kesilmiş, bekliyordu. Patlama tekrar duyuldu. Roger merdivenlerden koşarak inmeğe başladı. Alttaki sahanlığa eriştiği zaman sokaktan bir ses daha geldi. Acı bir çığlıktı bu. Açık pencereden sokağın gürültüsü daha iyi duyuluyordu. Üçüncü bir patlama daha aksetti. Fakat bu ekzoz değil, tabanca sesiydi. Roger dışarıda feryat ettiklerini, bağırıp çağırdıklarını duyuyordu. Bunu korkunç bir gürültü takip etti.

Radyo hâlâ çalıyordu. Roger birinci kata indiği zaman dairelerden birinin kapısı da açılmıştı. Süratle uzaklaşan bir otomobilin homurtusu duyuldu, bunu o tanıdık, polis düdüğü takip etti. Roger'in bu sesi tanımamasına imkân var mıydı. Roger'i içeri alan yaşlı kadın dairesinin kapısının önündeydi, ağzı hayretten bir karış açık, bakınıyordu.

— «Duydunuz mu...»

Roger sokak kapısını açarak dışarıya fırladı.

Bir otomibilin kapısına tutunmuş olan bir polis önünden süratle geçti. Sokağın ucunda da diğer bir araba vardı. Bu süratle köşeyi dönerek gözden kayboldu. Aşağı köşeden bir başka otomobil daha çıktı. Bunun da basamağında yine bir polis vardı.

Etrafta ona yakın insan vardı. Bunlardan ikisi bir direğe çarpmış olan krem renkli iki kişilik bir otomobilin yanında duruyordu. Direk iyice eğilmiş, tepesindeki madenî siper de düşmüştü. Fakat lâmba hâlâ yanmaktaydı. Bu direksiyonda oturan genç bir kadınla onun yanındaki adamı aydınlatıyordu.

Adam bayılmıştı anlaşılan. Bir hayli de yakışıklıydı. Başı açıktı Roger onu tanıdı. Jacob Kennedy'di bu adam.

Kızın üstüne eğilmiş olanlardan biri onu teselli etmek istermiş gibi «Bir şey yok», dedi. «Bir şey yok.»

Kapıyı açarak, şapkası yana kaymış olan ve şaşkın şaşkın bakınan genç kadını dışarı çıkardı. Kadın eliyle saçlarını arkaya itti. Sokak lâmbası onun harikulâde güzelliğini ortaya koyuyordu. Kazadan yeni çıkmış olmasına rağmen şahaneydi. O zaman Roger, Eva Wedlake'in her şeye sahip olduğunu söyleyenlere hak verdi.

Eva hafifçe sendeliyordu.

Kapılar açılıyor, ahali sokağa fırlıyordu. Arabalar gözden kaybolmuştu. Sadece uzaktan motör sesleri aksetmekteydi. Seyirciler durmadan konuşuyor, birbirlerine sualler soruyorlardı.

Roger arabanın öbür tarafına geçerek, Jacob Kennedy'nin otomobilde yığıldığı yerden kaldırılmasına yardım etti. Adam bir hayli ağırdı. Hâlâ kendine de gelmemişti.

Roger'in yardım ettiği şahıs, «Onu dışarı çıkaralım daha iyi», dedi.

— «Çok rica ederim, dikkatli olun.» Eva'ydı bu. «Belki yaralanmıştır.»

Adam, «Kan yok», diye cevap verdi. «Onlar bu adamı değil az kalsın beni yaralıyorlardı. Bulursam onlara söyleyecek bir iki sözüm var.»

Kıza aldırmayarak kolunu Kennedy'nin arkasına koydu ve onu öne doğru çekti. Roger'in yardımıyla Jacob Kennedy'i arabadan çıkarıp, kaldırıma indirdiler.

Seyircilerden biri, «Yaralanmamış», dedi. «Sadece bayılmış. Buralarda mı oturuyorsunuz?»

Eva, «Ben...» diye başladı.

Roger, «Biraz sonra kendine gelir, o zaman yukarı çıkarırız», diye atıldı.

Kennedy'nin arabadan indirilmesine yardım eden adam arka cebinden yassı bir şişe çıkararak kapağını açtı. İçi viski doluydu bunun. Şişeyi Jacob Kennedy'nin ağzına dayadı. Kennedy biraz viski yutmuştu anlaşılan, boğaz adaleleri oynuyordu.

Adam, «Gördünüz mü?» dedi.

Eva, «Gidip kapıyı açayım», diye mırıldandı.

Dönerek telâşla apartmana doğru ilerledi. Yaşlı kadın kapıya dikilmişti. «Gördün mü?» diye homurdandı.

Sesinde itham ve muzafferiyet vardı.

Eva ona aldırmadı bile. Fakat biran duraklamak mecburiyetinde kalmıştı. Bu da Roger'in ona yetişmesine kâfi geldi. Eva merdivenleri çıkarken o da peşindeydi. Fakat gayet sessizce ilerliyordu. Eva ise telâşından basamakları gürültüyle çıkmaktaydı. İki defa, merdivenin dönemeç yerinde az kalsın Roger'i görecekti; fakat önüne bakıyordu, onun için genç adamı farketmedi. Veya mahsus öyle bir tavır takınmıştı. Eva sıkı sıkı trabzona da tutunmuştu. İyice de sendeliyordu. Işığın az olmasına rağmen yüzünden hâlâ kendine gelemediğini anlamak kabildi.

Genç kadın sahanlıkta biran durdu. Elini alnına götürdü, neredeyse düşüyordu. Roger az kalsın atılıp ona yardım edecekti, fakat kendini tutarak bekledi. Eva omuzlarını dikleştirdi, çantasını karıştırarak anahtarını çıkardı. Roger köşedeydi, genç kadının profilini görüyordu sadece. Fakat bu da kâfiydi. Eva puslayı görmüştü. Eğilerek okudu. Bütün vücudü yay gibi geriliverdi.

Anahtar elinden düştü.

Fakat haykırmadı. Sadece bir eli alnında sağa sola sallanıp duruyordu. Sonra döndü. Başını kaldırsaydı muhakkak ki Roger'i görecekti. Fakat kaldırmadı, eğilmiş anahtarını arıyordu. Bu tam ayağının dibindeydi, fakat genç kadın iyice göremiyordu anlaşılan. Ancak birkaç saniye sonra anahtarın orada olduğunu farketti. Doğruldu. Anahtar parmaklarının arasında titriyordu. Bunu bin güçlükle kilide soktu ve çevirdi.

Pusulayı yerinden indirmemişti.

Kapıyı ardına kadar açarak tekrar sendeledi. Sonra eli alnında içeri girdi.

Tam o sırada odanın karanlığından bir adam sıyrıldı. Elini hafifçe öne doğru uzatmıştı. Eva donmuş gibi olduğu yerde kaldı. Parmağını bile kımıldatamamıştı.

Tabanca vardı adamın elinde.

Roger haykırdı. «At silâhını!»

Şaşıran adam sesin geldiği tarafa doğru döndü. Genç kadın sendeleyerek yan yan gitti, ve kapıya çarparak, orada kaldı. Roger eğildi. Adam tetiği çekti ve namludan beyaz bir duman fışkırmağa başladı. Fakat meçhul şahıs acele etmiş, silâhını erken kullanmıştı. Roger ondan bir hayli uzaktaydı. Adam bunu farkederek, başka bir tabanca çıkarmak istiyormuş gibi elini cebine attı.

Roger başı önünde atıldı ve adamın karnına kafasıyla vurdu. Meçhul şahıs geri geri gitti. Odaya girmişti artık, orası da bir hayli karanlıktı. Roger doğruldu. Gaz tabancası yerdeydi. Adamın elinde ise bir jop belirmişti. Roger onun çenesine sonra midesine müthiş bir yumruk attı. Adam yere yığıldı, jop da elinden düşmüştü.

Roger doğrularak elini uğuşturdu. Döndü, elektriği yaktı.

Genç kadın kapıdan ayrılmış, küçük odaya girmişti. Sırtını bir sandalyeye dayamış duruyordu. Zevkle döşenmiş bir yerdi burası.

Eva'nın kendini toplamağa çalıştığı belliydi. Dudaklarını yalayarak, «Bir şey... Bir şey olmadı ya», dedi.

— «Teşekkür ederim, bir şey olmadı. Lütfen gidip bir

pencere açın. Kapıları da.»

Amonyak kokusu bir hayli artmıştı. Maamafih oda sahanlık kadar fena kokmuyordu. Roger'in gözleri yanıp sulanmağa başlamıştı bile. Genç kadın ilerleyerek bütün kapıları açtı. Biraz sonra Roger onun içeride pencereyi açtığını da duydu.

Yerdeki adam hiç kımıldamadan yatıyordu.

İnce, uzun bir gençti bu. Kasketi de biraz ileriye yuvarlanmıştı. Sırtında yakası kalkık bir yağmurluk vardı. Boynuna taktığı eşarbı ise tâ burnuna kadar çekmişti. Tabiî bu eşarp çözülmüştü artık. Yüzü ince, burnu uzundu. Açık kahve rengi saçları iyice seyrelmişti. Ağzı bir karış açık, yerde yatarken diriden çok ölüye benziyordu.

Eva geri geldi.

— «Eğer siz olmasaydınız...» diye başladı.

Roger hemen atıldı. «Rica ederim, unutalım bunu. Ben, Yard'dan Roger West. Aşağıya inip kapının önündeki polislerden birini yollar mısınız?»

Genç kadın yerinden kımıldamadı.

— «Siz... Roger West?»

Roger güldü. «Evet. Gördüğünüz gibi de canavara benzer halim yok.»

Genç kadın cevap vermedi. Amonyak ona fazla tesir etmemişti. Gözleri hafifçe sulanmıştı, işte o kadar. Fakat bu da onların daha parlak gözükmesine sebep oluyordu. Eva'nın makyajı, kılığı kıyafeti mükemmeldi. Hakikaten güzel bir kadındı o.

— «Pekâlâ», dedi. «Aşağıya ineyim.»

Roger, «Buradaki hâdiseden de bahsetmeyin», diye atıldı. «Çok rica ederim. Hattâ bundan Kennedy'e bile bahsetmeyin.»

— «Peki.»

Eva bunun sebebini sormağa lüzum görmeden dışarı çıktı.

Roger eğilerek baygın adamı omzundan yakaladı, sürükleyerek diğer bir odaya götürdü. Sonra açık pencerenin önü-

ne gitti. Sokaktan sesler yukarıya kadar aksediyordu. Spor otomobil elektrik direğinin önünden çekilerek kaldırıma çıkarılmıştı. Seyircilerin sayısı da bir hayli artmıştı tabiî. Sokakta hemen hemen altmış kişi toplanmıştı. Jacob Kennedy hâlâ yerde yatıyordu, üzerine de bir adam eğilmişti. Roger, Jacob'un ayılıp ayılmadığını anlıyamadı.

Eva apartmanın kapısından çıkarak hemen oradaki polislerden birinin yanına gitti. Ona bir şeyler söyledi. Gayet hafif sesle konuştuğu için Roger onu duyamıyordu. Polis memuru bir an hayretle genç kadının yüzüne baktı. Sonra hemen apartmana girdi.

Halının üstündeki genç hafifçe kımıldadı.

Aşağıda Eva dikkatle Kennedy'e bakıyordu. Fakat onun yanına gitmedi. Üzerine eğilmiş olan adam doktor olacaktı. Hemen arkasında da bir otomobil vardı.

Aşağıdakilerin gürültüsü artmıştı. O ara gazeteciler de kaza yerine yetiştiler. Lâkırdılar Roger'e kadar geliyordu.

— «Vurulmuş!»

— «Makineli tüfekle!»

— «Saçmalama.»

— «Arka arkaya ateş edildi ama.»

— «Üç el.»

Polis sahanlığa çıkmış, kapıya dikilmişti.

— «Orada mısınız Mr. West?»

— «Evet, evet.» Roger baygın gencin üstünden atlıyarak memurun yanına gitti. «Şunun başında bekleyin. Bir hayli tehlikeli, dikkatli olun. Kabilse onu kapıya karşı bir koltuğa oturtun, fakat kapıyı da kapalı tutun, anladınız mı?»

— «Evet efendim. Bunu derhal yaparım.»

Roger, «Aferin», dedi. «Ben biraz sonra gelirim.»

Merdivenlerden çabucak inerek sokağa çıktı, fakat kaldırımda toplanmış olan gurubun yanına gitmedi. Eva'yı görebileceği bir yer seçerek orada sabırla bekledi. Genç kadın Kennedy'nin yanına pek sokulmamıştı. Roger onun artık ayılmış olan adama bir şey söylemediğinden de emindi. Jacob Kennedy'nin üzerine eğilmiş olan doktor doğrularak,

«Bir şeyin yok», dedi. «Eve gidip yatarsan iyi olur. Bu gece uyudun mu yarına bir dipdiri kalkarsın.»

Eva öne doğru bir iki adım attı.

Bir çavuş doktora, «Can kurtaran lâzım mı?» diye sordu.

— «Hayır, hayır, otomobil kâfi.» Doktorun sesi bir hayli sert çıkıyordu. Kartını adama uzatarak, «Beni burada bulabilirsiniz», dedi. «Artık gitmeliyim, işim acele.»

Yolun öbür tarafında duran otomobiline binerek uzaklaştı.

Eva, «Onu benim daireme çıkaralım», diye atıldı. «Orada dinlenebilir.»

— «Arabayı siz kullanıyordunuz değil mi?» Bu can kurtaran arabası lâzım olup olmadığını soran çavuştu. «Acaba...»

— «Evvelâ Mr. Kennedy'i yukarı çıkaralım, bunu sonra konuşuruz.»

Seyircilerden bir kaçı seslendi. «Hele, hele!»

Çavuş mantıklı bir adamdı.

— «Yukarı çıkabilir misiniz efendim? Yoksa evinize gitmeği mi tercih edersiniz?» Eğilerek Jacob Kennedy'nin kalkmasına yardım etti. Adam hâlâ sersemlemiş haldeydi, karar verecek gibi değildi anlaşılan. Etrafına bakan Çavuş Roger'le gözgöze geldi. Genç adam usulca eliyle apartmanı işaret etti. Çavuş Roger'e ne seslendi, ne de başıyla «anladım», der gibi işaret etti. Sadece, «Hemen dinlenmeniz daha iyi olur», dedi. «Onun için sizi yukarı çıkaralım. Müsaadenizle size yardım edeyim.»

Kennedy mırıldandı. «Bir şeyim yok.»

Eva ona yaklaştı, Roger de hemen ilerledi. Fakat genç kadın Kennedy ile konuşmadı. Roger küçük gurubun peşi sıra apartmana girdi. Onların arkasından merdivenleri tırmanmağa başladı. Eva Jacob Kennedy'e yukarıda olanları anlatmadı, hattâ bunu ima dahi etmedi. Çavuş nefes nefese kalmıştı, Kennedy ise daha da fazla soluyordu. Roger bir an şüpheye kapıldı. Acaba Kennedy rol mü yapıyordu? Yoksa böyle düşünmesine sebep seneler önce adamın ahlâksızlığını ortaya çıkarıp, onu adalete teslim etmiş olması mıydı?

Roger fazla düşünecek zaman bulamamıştı. Maamafih, Eva'nın Kennedy'e hiçbir şey söylemediğinden emin olmuştu, bu da bir şeydi. Şimdi de yukarıdaki mütecavizle anide karşılaşınca adamın ne yapacağını merak ediyordu. Kennedy'nin girift plânlar yapmakta hakikaten usta olduğunu unutmamalıydı. Ayni şekilde bazan garip tesadüflerin bir çok sırları meydana çıkarıverdiğini de hatırlamalıydı.

Kendisinin apartmana gelişi, Kennedy'nin Eva'yla dönüşü, ateş edilmesi, içeriye saklanmış olan mütecaviz... Acaba bunların arasında hiçbir bağ yok muydu? Birdenbire güldü Roger. Bunların arasında bağ vardı tabiî, ama bütün mesele bunun nasıl olduğunu anlamaktaydı.

Üst katın sahanlığında Kennedy çavuş'la Eva'nın kollarından sıyrılarak derin bir nefes aldı. «İyiyim artık. Kendi kendime yürüyebilirim.»

İleriye doğru bir adım attı.

Eva, «Jacob», diye başladı.

Roger, «Mrs. Wedlake», dedi. Genç kadın döndü.

Kennedy bir an Roger'e baktı ve onu... Tanıdı. Ellerini kaldırdı, dudakları da aralanmıştı. Uzun boylu, güçlü kuvvetli, yakışıklı bir adamdı. Kazadan yeni çıktığı için o anda sapsarı çehresi belki pek hoş değildi, fakat buna rağmen Jacob Kennedy'nin yine de göz alıcı bir hali vardı. Dalgalı kır saçları dağılmamıştı bile. O anda güçlükle yürümesine rağmen, vücudünün çelik gibi olduğu meydandaydı.

Jacob Kennedy, «Vay, vay, vay», dedi.

Sonra dönerek Eva'nın apartmanına girdi. Kapıdaki pusulaya aldırmamıştı. Roger genç kadının kolunu tuttu ve Jacob Kennedy'nin arkasından hemen içeri daldı. Kennedy, polisle mütecavizin beklediği odanın kapısını açarken, o da hemen adamın arkasındaydı. Roger, Jacob'un suratını iyice görebilmek için yandan ona sokuldu.

Kennedy kapıyı açarak içeri girdi.

* * *

12. MAHCUP KENNEDY

Polis memuru işini iyi yapmıştı. Mütecavizi kapının tam karşısındaki koltuğa, ışık yüzüne vuracak şekilde oturtmuştu. Gencin yüzünün bütün hatları iyice aydınlanmıştı. Koltuğun kenarlarını kavramış, dudakları ince bir hat halini almıştı. Gözlerindeki korku, yüzüne daha da haince bir ifade veriyordu.

Onları görünce bir elini kaldırdı. Bir Kennedy'e bir Roger'e baktı. Maamafih Jacob Kennedy'i tanımış gibi de bir hali yoktu. Çavuşsa odaya girmemiş, sahanlıkta kalmıştı.

Kennedy birdenbire geriledi.

Sadece şaşırmıştı, işte o kadar. Bu yeni vaziyet karşısında korktuğunu, dehşete düştüğünü gösterir bir emare de yoktu. Hayır, sadece şaşırmıştı. Roger'e döndü.

— «Senin oyunlarından biri mi bu?»

Roger, «Hayır», dedi. «Onu tanıyor musun?»

Kennedy, «Hayır», diyerek geniş bir koltuğa doğru yürüdü ve çökercesine oturdu. «West beni şimdi rahatsız etme. Fena bir kaza geçirdim. Beni şimdi rahatsız etme. Lütfen.»

Jacob Kennedy yalvarıyor, bunu da saklamıyordu. Halbuki o son derecede gururlu bir adamdı. Bu gururu onu bir sürü suç işlemeğe sevketmişti. Onun evvelâ muvaffak ve sonra da mahvolmasına sebep olan yine gururuydu.

Eva, «Çok rica ederim», diye atıldı. «Jacob sen içeriye gidip benim yatağıma yatsan daha iyi olur.»

Kennedy, «Burası iyi», dedi. «Ama West benim yakamı bıraksın. Sıcak bir şey varsa içerim.»

— «Şimdi yaparım.» Eva döndü, o da tam mânasiyle kendine gelmemişti. Maamafih hareketleri kontrollüydü. «Mr. West görüyorsunuz, kaza onu çok sarstı. Lütfen...»

Roger, «Merak etmeyin, onu rahat bırakacağım», diye cevap verdi.

Gaz tabancasını kullanan adam Roger'le polis memuruna bakıyor, Jacob Kennedy ve Eva'ya aldırmıyordu. Bu sırada Çavuş da içeri girmişti. Roger mütecavizin karşısına diki-

lerek başını yana eğdi. Bir müddet genci süzdükten sonra birdenbire, «Seni kim gönderdi?» dedi.

Suçlu dişlerini sıktı.

Roger, «Bu ikinci tecavüzün», diye devam etti. «Yedi seneye mahûm olabilirsin. Seni buraya kim gönderdi?»

Genç adam cevap vermedi. «Onu Yard'a götür. Kendisini Mrs. Eva Wedlake tecavüz suçundan dolayı tevkif ediyorum. Mr. Sloan'a söyle onu sorguya çeksin. Eğer o Yard'da değilse, ben gelinceye kadar suçluyu bekletin.»

— «Peki efendim. Haydi, gel bakalım.»

Bir dakika sonra suçlu merdivenlerden iniyordu, çavuş arkasında, diğer memur da önündeydi. Gaz tabancası odadaki piyanonun üstünde duruyordu. Roger kapıya iğnelenmiş olan mektubu da bunun yanına koydu. Bir saat sonra Yard'dan memurlar gelecekti. Muhakkak ki bu müddet de Jacob Kennedy'nin kendisini toplaması için kâfiydi. Adam ondan sonra evine götürülecekti. Tabii Jacob Kennedy'nin hakikaten sersemlediği de belli değildi. Belki de rol yapıyordu.

Jacob Kennedy'nin gözlerinin altı morarmıştı. O haliyle hakikaten hasta intibaını uyandırıyordu. Muhakeme edildiği sırada herkesin nazarı dikkatini çeken sıhhatli halini de kaybetmişti. Yüzü renksizdi, eskisine nazaran daha da zayıftı. Maamafih bu adamın daha yakışıklı bir hal almasına sebep olmuştu. Jacob Kennedy'nin gözleri açık griydi. Parmakları uzun ve ince, tırnakları muntazamdı. Küçük parmağında kalın altın montürlü tektaş bir yüzük parlıyordu.

Eva hâlâ mutfaktaydı.

Jacob Kennedy, «Eva bana senin ne düşündüğünü anlattı», dedi. «Yanılıyorsun West. Geçen yedi sene bana ders oldu. Ne kadar budalalık etmiş olduğumu anladım. Bana dünyanın en büyük hazinelerini de teklif etseler, yine hapishaneye girmek istemem.» Sesi ifadesizdi. Bu nedense sözlerini daha da mânalandırıyordu. «Mazi geçti. Olan oldu bir kere... Ben maziyle bütün alâkamı kestim. Fakat bazıları bunu yapmamı istemiyor. Bunu istemiyorlar, West! İşte bunun için

bana yardım etmeni istiyorum. Mark Lessing seninle konuştu mu?»

— «Evet.»

Adam açık gri gözlerini Roger'e dikmişti.

— «Senin yardımına muhtaç olacağım hiçbir zaman aklıma gelmezdi. Mahkemede senden o kadar nefret ediyordum ki, elime geçseydin seni seve seve öldürürdüm. Fakat bu nefret söndü artık. Yedi sene cehennemde yaşadım ben. Belki alev alev yanan kızgın bir cehennem değildi bu. Fakat daha da fenaydı. Kurşuni, monoton, sıkıntılı bir cehennem. Bana inan, hapse dönmeme sebep olabilecek bir tek hareket bile yapmayacağım.»

Susarak gözlerini kapadı.

Elli bir yaşındaydı, fakat altmışında duruyordu. Yorgun gibiydi. Buna korku da sebep olabilirdi tabiî. Eva'nın çay tepsisiyle geldiğini duyunca gözlerini açarak başını kaldırdı. Genç kadın çay yapmıştı, tepside de dolu üç fincan vardı. Eva bunlardan birine iki kaşık şeker koyarak çabuk çabuk karıştırdı sonra bunu Jacob Kennedy'e uzattı. Adam dimdik oturuyordu artık. Eva bir an onun fincanı tutup tutamıyacağını anlamak istermiş gibi endişeyle yüzüne baktı. Sonra Roger'e döndü.

— «Çay içersiniz değil mi Mr. West?»

— «Teşekkür ederim.»

— «Kaç şeker?»

— «Bir, lütfen.»

Roger bir sigara yakarak odanın öbür ucuna gitti. Kennedy'i soğukkanlılıkla tetkik etmek istiyordu. Adamın ise bütün arzusu çayını içmekti anlaşılan, etrafına bakmıyordu bile. Eva, Roger'e çayını getirdi, sonra gidip piyanonun önündeki tabureye oturdu. Saçlarını taramış, kendine çekidüzen vermişti. Kazanın tesirinden Kennedy'den daha çabuk kurtulduğu belliydi.

Roger, «Dışarıda ne oldu?» diye sordu.

Eva, «Jacob'a Mark Lessing'le konuştuğumu söyledim», dedi. «O sizin buraya haber göndermiş olabileceğinizi dü-

şündü. Sizin yardımınıza hakikaten muhtaç... Ben onu buraya getirdim.» Kennedy'e baktı, bir şey söylememesine rağmen gözlerindeki ifadeden, «Zavallı adamcağız», diye düşündüğü belli oluyordu.

Eğer Jacob Kennedy rol yapmıyorsa hakikaten zavallı denilecek haldeydi.

Roger, «Sonra?» dedi.

— «Bizim sokağa saptık. O sırada kaldırımın kenarında duran bir otomobil arkamızdan hareket etti. Hizamıza gelince şoförün yanındaki adam ateş etmeğe başladı. Kurşunlar bana isabet etmedi, fakat arabaya geldi. Ben otomobili idare edemez olmuştum. Elektrik direğine çarptık. Neyse ki hızlı gitmiyorduk... Bu sırada arkada başka bir otomobil daha vardı, polis hemen ona atladı. Bilmiyorum ateş eden adamı yakalıyabildiler mi?

Roger'e haber gelmediğine göre muhakkak ki yakalanmamıştı.

Genç adam, «Mütecavizi tanıyor musunuz?» diye sordu.

— «Adamların yüzlerini iyice göremedim. Bütün gördüğüm...» Eva bir an tereddüt etti. «Ateş edenin başındaki melon şapka. Otomobil de Austin'di zannederim. Siyahtı.»

Roger, «Teşekkür ederim», dedi. «Ya sen. Kennedy? Sen bir şey gördün mü?»

Kennedy çayını bitirerek, fincanı yanındaki sehpanın üstüne koydu. Arkasına yaslanarak cebinden ince, altın bir tabaka çıkardı. Ağır ağır bir sigara seçti. Sonra bunu tırnağının üstüne vurarak, «Ben de Mrs. Wedlake'in gördüklerini farkettim», diye cevap verdi. «Adamın şapkasını hatırlamıyorum, West...»

Birdenbire sustu.

Roger, «Devam et», dedi.

Kennedy içini çekti. «Ne faydası olacak bunun?»

Roger sakin bir tavırla, «Senin polisler hakkında acaip fikirlerin var», diye mırıldandı. «Kanuna aykırı hareket ettin. Kanun seni yakaladı ve cezalandırdı. Fakat şimden sonra bizim nazarımızda bütün haklarına sahip bir vatandaşsın. Seni

tehdit ediyor veya şantaj yapıyorlarsa, bir zamanlar dolandırdığın kimselere yaptığımız gibi sana da yardım ederiz. Elimizden gelen her şeyi yaparız. Eğer hayatın tehlikedeyse, seni koruruz. Bunu senin de benim kadar bilmen lâzım. Biz kindar değiliz. Belki senden hoşlanmıyor, sana itimat etmiyorum. Ama bu senin dolandırılmanı veya katledilmeni istiyorum demek de değil. Eğer başın hakikaten dertteyse, şimdiye kadar bize neden gelmedin?»

Kennedy ağır ağır, «Güzel lâflar», dedi. «Bunların hangisi doğru?»

— «Hepsi de. Bir tecrübe et.»

Eva oturduğu yerde öne doğru eğildi.

— «Jacob, Mr. West hakikaten samimî. Artık inat etme.» Genç kadın bir hayli endişeli ve sinirliydi. «Clara senin polise her şeyi söylemeni istiyor. Büyük oğlun Charles de öyle. Onlara her şeyi anlatırsan, sana kolayca yardım ederler. Eğer söylemezsen... »

Birdenbire sustu.

Kennedy kararını vermiş gibi bir tavırla, «Pekâlâ», dedi. «West beni şantajla neredeyse çıldırtacaklar. Tehditlerin ardı arkası kesilmiyor. Tanımadığım bir takım adamlar bana gelip, senin meydana çıkarmadığın bazı suçlarım neticesinde bir hayli para yapmış ve bunu bir yere de saklamış olduğumu söyliyorlar. Bu doğru değil tabiî. Fakat onlar nedense buna inanıyorlar. Bana tehdit mektupları yazıyor, habercilerine bunun doğru olmadığını bir yere para gizlemediğimi söylediğim zaman inanmıyorlar. On gün evvel tehditleri daha da korkunçlaştı. Beni yaralamak ve hattâ öldürmekten bahsetmeğe başladılar. Açıkçası bir hayli endişelendim. Hele bu akşamki kaza beni büsbütün korkuttu. Onlar hakikaten ciddî. Bu işi kimin yaptırdığını bilmiyorum, onun için bu hususta sana malûmat veremiyeceğim. Fakat... Artık bu hale tahammülüm kalmadı. Dayamıyorum artık!»

Cansız, ifadesiz sesi ümitsizlik batağına düşmüş bir adamın iniltisiydi âdeta.

Eva yerinden kalkarak Roger'in yanına geldi. Gözlerini de genç adamın gözlerine dikmişti.

— «Jacob'un söylediklerinin hepsi de doğru», dedi. «Zaten burada olanlar, kapıya takılan mektup, bu sözlerin doğru olduğunu da isbat etmiyor mu? Benim Mr. Lessing'le konuştuğumu gördüler ve ona neler söylediğimi tahmin ettiler. Onların her yerde adamları var galiba! Jacob size sade meselenin bir kısmını anlattı. Bu adamlar gece gündüz durmadan telefon ediyor, eve, büroya villâya tehdit mektupları göndererek rahat vermiyorlar. İki haftadanberi peşini bir an bile bırakmadılar. İstedikleri...»

Kennedy sanki birdenbire canlanmış gibi koltuğun kenarlarını yumruklayarak, «Yüzbin İngiliz lirası», diye haykırdı. Belki para meselesi ona bu şekilde tesir ediyordu. «Yüz bin! Her şeyimi, evlerimi, karımın mücevherlerini satsam yine de bu kadar para elime geçmez! Dinle West! Zaten param da olsa onlara vermem! Allah belâlarını versin!» Yüzü kızarmış, gözleri ateş saçmağa başlamıştı. «Beş para bile vermem! Ben...»

Birdenbire sustu, kapı çalınıyordu. Jacob Kennedy ellerini indirerek koltuğun kenarlarını sıkı sıkı kavradı. Gözlerini kapıya dikmişti. Eğer rol yapmıyorsa, adamın sinirleri hakikaten bir hayli bozuktu.

Eva hemen kapıya koştu.

— «Dikkatli ol Eva!»

Roger, «Kapıyı ben açayım», dedi.

Muhakkak Yard'dan biri gelmiş veya Çavuş haber getirmişti. Kapıyı açarak geri çekildi. İçeriye ufacık tefecik, tombul, pembe yanaklı, mavi gözlü, tüy gibi saçlı bir kadın girdi. Sırtındaki açık sarı keten elbisenin üstüne bir vizon manto almıştı. Kılığı o kadar garip hattâ gülünçtü ki. Roger'in yanından süratle geçerek, «Eva ne oldu?» diye haykırdı. «Jacob burada mı? Arabayı gördüm! Ne oldu?»

Eva, «Clara!» dedi.

Clara Kennedy odaya dalmıştı bile. «Eva benden hiçbir

şeyi saklama! Ne oldu?» Sonra kocasını gördü. «Jacob!» Bir çığlık atarak adamın üstüne atıldı.

Kennedy kolktuktan fırlamıştı. Karısına tebessüm etmeğe çalıştı. Fakat Clara onun ellerini kavrayarak kendine çekti, dikkatle yüzüne baktıktan sonra adamı sarsmağa başladı.

— «Jacob yaralı mısın? Bir şey olmadı ya? Kazayı duyunca aklım başımdan gitti. Bana neden telefon etmedin Eva? Eva!» Dönerek o kalın sesiyle, «Bana neden haber vermedin?» dedi. «Ne kadar merak edeceğimi biliyordun! Bu kadar da düşüncesizlik olur mu? Jacob, sevgilim, yavrucuğum ayakta durma, otur. Yüzün sapsarı! Çok mu hastasın? Eğer bana evvelden haber verseydiniz, daha çabuk gelirdim. Jacob, şekerim, ne oldu?»

Kennedy yerine oturdu, Clara da koltuğun kenarına iliştı. Küçük sivri bir burnu vardı kadının, çenesi de biçimsizdi. Jacob Kennedy'nin Clara'ya karşı duyduğu sevgi Roger'i daima şaşırtırdı. Zira kadının ne yüzü, ne de vücudü güzeldi. Kimbilir Jacob kadının hangi gizli meziyetine hayrandı?

Kennedy, «Bir şeyim yok», dedi. Sanki karısını üzmek istemiyormuş gibi büsbütün dikleşmiş, sesi de kuvvetlenmişti. «Sen kazayı nereden duydun?»

— «Peter söyledi. Eva'yı görmeğe geliyormuş, tam apartmana yaklaşırken, siz direğe çarpmışsınız. Peter o ahlâksızların peşinden gitmiş ama yarı yolda onları kaybetmiş. Bana da Putney'den mi bir yerden telefon etti. O kadar telâşlanmıştı ki, ne söylediğini bilmiyordu. Eva...»

Genç kadın, «Sana meseleyi duymazsın, diye telefon etmedim», dedi. «İkimize de bir şey olmamıştı. Seni boş yere üzmek istemedim.»

Clara, «Saçma», diye homurdandı. «Hakikaten bir şeyin yok mu Jacob? Seni ölüm halinde bulacağımı zannediyordum. Neredeyse çıldıracaktım. Artık eve dönsen iyi olur. Yatağını hazırlamalarını söyledim. Yatar istirahat edersin...»

Birdenbire şaşkın şaşkın susarak Roger'e baktı. Hayretten gözleri büyümüştü. Yutkundu. Sonra ağır ağır ayağa kalktı. Evvelâ Kennedy'e sonra Eva'ya döndü. Arkasından da göz

ucuyla Roger'i şöyle bir süzdü. Kabahat işlerken yakalanmış bir çocuk gibi yalandan gülüyordu.

— «Hay Allah! Baş Enspektör West de buradaymış! O kadar telâşlıydım ki, sizi hemen tanıyamadım! Affedersiniz. Bir şey olmadı ya?»

Kalın sesinin tatlı âhengi birdenbire kaybolmuştu. Şimdi gayet tiz çıkıyordu bu ses.

Kennedy, «Polis bize yardım edecek Clara», dedi.

— «Ya! İşte bu çok iyi.» Clara ellerini birbirine kenetliyerek, bir sandalyeye oturuverdi. «Nihayet aklın başına geldi Jacob. Mr. Weste her şeyi anlattın mı?»

Onda çocukça bir sevimlilik vardı. Bir müddet sonra bu belki insanı rahatsız ederdi, fakat ilk anlarda hakikaten çok hoşa gidiyordu. Up uzun, saçından daha koyu kirpiklerin gölgelendirdiği mavi gözleri de şahaneydi Clara'nın.

Jacob Kennedy, «Weste her şeyi anlattım», dedi.

Bu sırada odaya giren iri yarı bir genç, «İyi halt ettin, öyleyse», diye homurdandı. «Budala sen de! Bundan sonra başına gelecek var.»

Clara Kennedy haykırdı. «Peter! Ne söylediğini bilmiyorsun sen!»

13. HİDDETLİ KENNEDY

Peter Kennedy babasına çok benziyordu. Ayni boy, ayni vücut, ayni harikulâde yakışıklı çehre. Peter'in saçları sarı ve dalgalıydı. Kadınlar onun saçlarına o kadar imrenirlerdi ki. Fakat genç adamda hiç de kadınca bir hal yoktu. Kapının önünde durmuş hiddetle onları süzerken kuvvetli ve sert bir hali vardı. Babasınınki gibi açık gri olan gözleri öfkesinden ateş saçıyordu. Jacob Kennedy'e dikilmişti bu gözler. Peter'in sırtında vücuduna fevkalâde oturmuş gri bir elbise vardı. İnce kumaşın altından adalelerin hareketini görmek de kabildi.

— «Benim ne düşündüğümü biliyorsun», diye homurdandı.

Jacob Kennedy, «Evet», dedi. «Fakat sen yanılıyorsun.»

Peter Eva'ya döndü.

—« Bu işler senin başının altından çıktı. Ama pişman olacaksın. West dünyanın en kalleş herifidir, ona itimad edilmez. Bu polislerin ne olduğunu sen bilmezsin.» Roger'i görmemezlikten gelerek genç kadının yanına gitti ve onu kolundan sıkı sıkı yakaladı. «Sana bunu yapmamanı söylemiştim. Polisle temasa geçmeni istemediğimi biliyordun. Fakat babamın peşini bırakmadın, nihayet onu ikna da ettin.»

Eva sabırsız bir tavırla, «Budalalık etme», dedi.

— «Budalanın kim olduğunu yakında anlarsın.» Peter annesine döndü. «Ya sen? Ya sen? Onun evvelki vaziyetini, hapishanenin onu ne hale soktuğunu gayet iyi biliyorsun. Şimdi de onu hapse attıran köpeği işe karıştırdın.»

— «Peter, rica ederim...»

— «Bırak bu lâfları! Zaten bu işten bıktım! Her şeyi Charles'le bana bıraksaydınız, mesele de kolaylıkla hallolunurdu. Hoş, sonunda yine bize muhtaç olacaksınız ya.»

Clara sakin bir tavırla, «Charles de polisle konuşmamızı istiyordu», diye itiraz etti.

— «O da senin yüzünden. Tavuk gibi gıdaklayarak ağabeyimi de ikna ettin. Zaten Eva'yı da kandıran sensin. Sen...»

Jacob Kennedy hiddetle, «Kâfi Peter», diye bağırdı. «Annenle böyle konuşamazsın! Eğer terbiyeni muhafaza edemiyeceksen, çık git!»

Peter hiddetle babasına baktı fakat sesini çıkarmadı. Jacob Kennedy'nin sesi gayet kuvvetliydi ve konuşuşundaki bu otorite Roger'e adamın hapsedilmeden evvelki halini hatırlattı. Adam ayağa kalkmadı, oğlunun kendisine itaat edeceğinden emindi anlaşılan. Peter döndü, Eva'ya doğru giderek, onun yanındaki sandalyeye oturdu. Konuşmuyordu. O, hiddetli, somurtkan bir deve benziyordu şimdi.

Hepsi de gözlerini Roger'e dikmişlerdi.

Genç adam sakin bir tavırla, «İçeri nasıl girdin Peter?» diye sordu.

— «Kapıdan girdim tabiî.»

— «Bazan kapılar kapalı olur.»

— «Anahtarım var.»

Roger Eva'ya baktı.

— «Doğru mu?»

Eva sadece, «Evet», demekle iktifa etti.

Roger, «Buraya neden geldin?» diye sordu.

— «Bu senin üstüne vazife değil.»

— «Ben aynı fikirde değilim. Bu benim üstüme vazife.»

Peter Kennedy hiddetle, «Buraya bak», dedi. «Neden def olup gitmiyorsun? Neden bizi yalnız bırakmıyorsun? Git bir yerde trafiği idare et. Baş Enspektörlük senin nene? Git bekçilik et istersen. Nereye gidersen git, bizi de yalnız bırak.»

Roger yine sakin bir tavırla sordu. «Buraya neden geldin?»

— «Cehennem olmayacak mısın sen?»

Clara, «Peter», diye başladı, sonra da birdenbire sustu.

Kocası hiç sesini çıkarmıyordu. Peter'in Roger'le münakaşa etmesine razı olmuş gibi bir hali de vardı. Son on dakikada olanlar onu bir hayli canlandırmıştı. Yüzüne renk gelmiş, koltukta da dikleşmişti.

Eva hiç sesini çıkarmıyordu.

Roger «Bekliyorum», dedi.

Peter pis pis güldü.

Roger, «Ya burada Mrs. Wedlake'i neden ziyaret ettiğini söylersin veya Yard'a gelir, suallerimi orada cevaplandırırsın.»

Peter kıpkırmızı kesildi.

— «Bak hele.» Eva'ya döndü. «Gördün mü? Ne biçim herif olduğunu anladın mı şimdi? Tehdit, tehdit, tehdit! Bu andan itibaren bize rahat vermeyecek. Seni görmeğe geldim, ama bunun sebebini söylemediğim için o pek zekî Enspektör West sinirlendi ve beni Yard'a götürmeğe kalktı. Polis! Onlardan öyle nefret ediyorum ki.»

Roger, «Bu fena işte», dedi. «Bu akşam Mrs. Wedlake'i görmeğe neden karar verdin?»

— «İster inan ister inanma, onu görmek hoşuma gidiyor. Güzelliğini takdir ediyorum. Zekâsını beğeniyorum. Yalnız senin hususunda zekâsının bir faydası olmadı.» Peter ayağa kalkarak Roger'e yaklaştı. Gözleri kinle parlıyordu. «Hususî hayatımıza burnunu sokmak sana düşmemiş! Ama madem sen ve Yard'daki köpekler hayatımızı alt üst edeceksiniz, şimdiden söyliyeyim: Yakında Eva Wedlake ile evleneceğim! Bir itirazın var mı? Bu da kanuna aykırı mı? Eva'yı seviyorum. Evli değilim, aklım başımda, rüştümü de ispat ettim. Onun için senin elinden bir şey gelmeyecek artık!» Hiddetten kızarmış çehresini Roger'e yaklaştırmıştı. «Hele bir mâni olmağa kalk, kafanı kırarım.»

Clara, «Peter», diye içini çekti.

Roger omzunu silkti! «Mrs. Wedlake'in seninle evlenmeyecek kadar zekî olduğunu zannediyorum, maamafih bu mesele beni alâkadar etmez. Ben...»

Peter yumruğunu savurdu. Fakat Roger de bunu beklemekteydi, hemen yan döndü, yumruk kulağını sıyırarak geçti. Roger, Peter'in midesine bir yumruk indirdi. Şiddetli bir darbe oldu bu. Peter iki büklüm, sendeleyerek geriledi. Eva ayağa fırladı ve iki erkeğin arasına girdi.

Roger, Jacob Kennedy'e döndü.

— «Oğlun bu şekilde hareket ettiği takdirde hiçbir işe yaramaz. Senin yerinde olsam ona biraz itidal öğretirim. İstersen ben de yardım edeyim?» Tekrar Peter'e döndü. «Dışarıda ateş edilirken orada mıydın? O sahneyi gördün mü?»

— «Gördüysem ne olacak?»

— «Adamın kaçtığı otomobili takip ettin mi?»

Peter, «Takip ettiğimi biliyorsun galiba», diye homurdandı. «Arabayı Fulhamda kaybettim. O sırada başka bir Austin'in peşine takıldım. Boş yere vakit kaybettim tabiî. Haydi, gül bakalım.»

Roger, «Mersi», dedi. «Senin yerinde olsaydım, babanı eve götürürdüm. Adamlarım biraz sonra buraya gelecekler...»

Peter hâlâ iki büklüm, ellerini karnına dayamış vaziyette duruyordu. «Ne?» dedi. «Neden?»

— «Biri içeri girip, Mrs. Wedlake'e taarruz etti. Parmak izlerini arayacağım.»

Peter kendini zorlayarak doğruldu.

— «İşte bu yalan! Eva'nın dairesini aramak için bu yalanı uydurdun! Burada kal da göreyim seni!»

Eva elini onun koluna koydu. «Yalan değil bu Peter. Hakikaten öyle oldu. Eğer Mr. West burada olmasaydı, herhalde adam beni yaralayacaktı da. Bu işi yapan adamı yakaladı. Polisler zannettiğin gibi aptal değiller Peter.» Roger'e döndü. «Benim de gitmemi ister misiniz?»

— «Siz bilirsiniz.»

Peter hiddetle homurdandı. «Eğer sen gidersen ben burada kalırım.» Midesini oğuşturup duruyordu. «Eğer dikkatli davranmazsan buraya alehine deliller de koyuverirler. Polise inanan aptaldır, beni dinle, yoksa pişman olursun.»

Eva, «Annenle babanı eve götür, Peter», dedi. «Polisin işi biter bitmez sana telefon ederim.»

— «Katiyen olmaz. Ben burada kalacağım...»

Homurdanıp durdu, fakat Eva ona aldırmadı bile. Beş dakika sonra Peter babasının merdivenlerden inmesine yardım ediyordu. Bu da garipti! Zira Jacob Kennedy kendine gelmişti artık, yardım edilmesine de lüzum yoktu. Peter bunu herhalde babasıyla barışmak için yapıyordu. Clara âdeta bir tavuk gibi gıdaklıyarak arkalarından inmekteydi. Eva da Roger'i apartmanda yalnız bırakarak aileyi geçirmek için sokak kapısına çıktı. Roger odayı tetkik etmişti zaten. Oturma odasına geçti.

Yazı makinesinin üstünde portatif bir daktilo makinesi vardı. Yanında da kâğıtlar duruyordu.

Eva kapıyı açık bırakmıştı. Roger kapıyı kapadıktan sonra tekrar oturma odasına döndü. Yazı makinesinin kapağını açarak bir kâğıt taktı. Tek tek her harfe bastı. Makine hemen hemen hiç gürültü yapmıyordu. Roger kâğıdı çıkararak, kapağını kapadı.

Genç kadın hâlâ aşağıdaydı. Roger otomobilin hareket ettiğini duydu. Eva'nın araba gözden kaybolunca kadar arkasından bakacağını biliyordu.

Kâğıdı alarak öbür odaya geçti. Birdenbire kapı aklına gelmişti. Hemen koşup açtı. Sonra kâğıdın üstündeki harfleri tetkike koyuldu. Bunların boyları ve tipi o mahut puslalardakinin eşiydi. Üstelik «i» ile «e» hafifçe aşınmıştı. Maamafih bu dikkatle bakılmadıkça farkedilmiyordu. Ama puslalardakiler gibi bu aşınma tam uçlardaydı.

Kâğıdı katlayarak cebine koydu. Eva döndüğü zaman pencereye dayanmış bekliyordu.

Genç kadın hiç de sıkılgan olmayan bir tavırla hemen konuşmağa başladı. Mark Lessing yanılmamıştı. Roger bitaraf bir şekilde düşünmeğe çalıştı. Eva Wedlake ile Peter Kennedy muhakkak ki görünüşte mükemmel bir çift teşkil edebileceklerdi. Ama yalnız görünüşte! Zira aralarında bir fark vardı. Eva kafalıydı, kafasını kullanmasını biliyordu. Eğer Peter'in kafası varsa, şimdiye kadar bunu kullanmamış, kullanmak arzusunda olduğunu da hiç belli etmemişti. Hareketleri daima aynıydı.

Eva, «İnşallah bize yardım etmekten vazgeçmezsiniz», dedi. «Peter çok çabuk kızıyor. Babası hapsedildiği zaman çok üzülmüş tabiî. Onun suçlu olduğuna bir türlü inanamamış. Hâlâ da inanamıyor. Peter kindardır ve...»

Birdenbire ne söylediğini ilk defa farketmiş gibi bir tavırla susuverdi. Zira o anda West aleyhine girişilmiş olan kan dâvasının arkasında Peter Kennedy'nin bulunabileceğini söylemişti.

Genç kadın döndü ve hiç sesini çıkarmadan bir koltuğa oturdu.

Roger nazikâne sordu. «Onu hakikaten seviyor musunuz?»

— «Onun incinmesini istemem. O sözleri söylememeliydi. O... Öyle şeyler yapabilecek bir insan değildir...» İşi büsbütün berbat ettiğini farkederek tekrar sustu. Sonra, «Onun

vitriol atacak tıynette olduğunu zannetmiyorum» dedi. «Veya başkasına para verip bu işi yaptırmaz.»

— «Kapınıza mektup da iğnelemez.»

— «Tabiî iğnelemez!» Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. «Bu işleri Peter yapamaz. Bunu düşünmek bile saçma. O öyle çocuktur ki.»

— «İri, yarı, büyük bir çocuk!»

— «Evet, fakat...» Ellerini kaldırdı. «Hakikati bulmak için elinizden geleni yapacaksınız değil mi?»

— «Bunu yapmak için birçok şeyleri öğrenmem lâzım.»

— «İstediğiniz her şeyi size anlatacağım. Jacob da öyle. Hoş başka söylenecek bir şey de yok ya.» Arkasına yaslanarak biraz ileride duran sigara kutusuna baktı. Fakat bu erişemiyeceği bir yerdeydi. Yerinden kalkmadı. «Bütün mesele artık size resmen müracaat edilmiş olması. Bu akşamki hâdiselerin de hayal mahsulü olmadığını biliyorsunuz.»

Roger, «Hayal mahsulü tabiî değil», diye cevap verdi. Eğilerek sigara kutusunu aldı, açıp genç kadına uzattı. «Jacob'un diğer oğlu Charles Kennedy'de de bu dairenin anahtarı var mı?»

— «Hayır.»

— «Biri bu akşam içeri girdi. Kapının kilidi kırılmamış, hattâ kurcalanmamış dahi.»

Tabiî kilidi parçalara ayırmadıkça maymuncuk kullanılıp kullanılmadığını da anlıyamazdı. Fakat bunu Eva'ya söylemenin lüzumu yoktu. Roger kibrit çaktı, genç kadın sigarasını yakmak için eğildi. Sanki bu fırsattan istifade ederek kendini toplamak istermiş gibi de bir hali vardı.

Nihayet, «Peter'e anahtarı geçen hafta verdim», dedi. «Tehditlere ben de dahilim. Bunu Kennedy'lere söylemiyecektim, fakat Peter bana gelen tehdit mektuplarından birini gördü.»

Roger, «O mektup nerede?» diye sordu.

Genç kadın bunu çantasından çıkardı. Roger pusulayı okudu. Bunun da diğer mektuplar gibi Eva'nın makinesinde yazılmış olduğu belliydi. Roger onu da cebine yerleştirdi. Eva,

«Peter istediği zaman apartmana girip çıkması lâzım geldiğine inandı tabiî», diye devam etti. «Beni himaye etmek istiyordu. Neticede onun istediğini yapmak mecburiyetinde kaldım. O çok... otoriterdir.»

— «Anahtar başka kimde var?»

— «Jacob da.»

— «Neden?»

Bu sualin ne mânaya geldiğini pekâlâ anlamıştı Eva. Hafifçe kızardı. Fakat bakışlarını Roger'den kaçırmadı. Genç adam Peter gibi inatçı, ateşli bir adamın ona deli gibi âşık olmasının sebebini anlıyordu. Jacob da belki Clara'yla mukayese edilince, onunla taban tabana zıt olan bu heyecan verici mahlûktan hoşlanıyordu.

Eva, «Ben Jacob Kennedy'nin yanında çalışıyorum», dedi. «Aileyle de işlerim oluyor. Hepsine de itimadım var. Ben Londra'dan ayrıldığım zaman Jacob bazı işleri için buraya gelir. Ona anahtarı o yüzden verdim. Anahtarı ona vermemin yegâne sebebi bu.»

— «Muhakkak.» Roger tebessüm ederek bir koltuğa yerleşti. Yard'dakiler geç kalmıştı. Fakat buna bir cihetten memnun oldu.

— «Mrs. Wedlake», dedi. «Peter'in fikirleri bir hayli tehlikeli. Ben bu hâdiselerin içyüzünü öğrenmek istiyorum, işte o kadar. Kapınıza iğnelenen notla bana gelen mektuplar aynı makinede yazılmış. Kâğıtları da aynı. Bu sebeple bu işle yalnız resmen değil, şahsî sebepler dolayısiyle ilgileniyorum.»

— «Demek ki Jacob aleyhine harekete geçmiş olan şahıslar aynı zamanda sizin de peşinizdeler.»

— «Öyle gözüküyor değil mi?»

Eva, «Anlıyorum», diye mırıldandı. Sesi tatlı ve âhenkliydi. «Beni yanlış anlamayın, fakat böyle olduğuna memnunum. Evvelce sizin elinizden geleni yapmayacağınızı düşündüysem bile artık bunu unuttum. Şimdi tamamiyle eminim. Rica ederim siz Peter'e aldırmayın. O aslında iyi bir çocuktur.»

— «Peter'in çocukça hareketleri beni alâkadar etmiyor»

genç adam dışarıda bir arabanın durduğunu duymuştu. Ayağa kalktı. «Bizimkiler geldi zannederim. Maamafih onların da fazla bir şey bulacaklarını tahmin etmiyorum. Gaz tabancalı adam bir iki parmk izi bırakmıştır belki, ama o da mühim değil.»

Eva gülümsedi. O zaman Roger, Mark'ın genç kadının gözlerindeki neşeli ve müstehzi pırıltıdan ne kadar hoşlanmış olduğunu hatırladı. O da Mark gibi Eva'n'ın kendisiyle dostane bir şekilde alay ettiğini düşünmekteydi.

Maamafih bir şey söylemedi.

Eva, «Adamı nasıl olsa yakaladınız», diye mırıldandı. «Onun parmak izi bırakmış olması o kadar mühim mi? Bana kalırsa siz apartmanı iyice aramak istiyorsunuz. Maamafih size kızmış değilim. İstediğinizi yapın.»

Roger güldü.

— «Bu normal bir şey. Siz de Peter gibi ters düşüncelere saplanmayın. İşimiz uzun sürmez. Bu akşam sokağa çıkacak mısınız?»

— «Zannetmiyorum. Çok yorgunum. Ateş edilmek hoş bir şey değil. Yalnız bir mesele var. Peter muhakkak beni görmeğe gelir ve...» Birdenbire gülmeğe başladı. «İnsan onun yanında katiyen rahat edemiyor.»

Roger de güldü. «Buna şaşmadım.» Kapıya gitti, merdivenden ayak sesleri geliyordu. Kapıyı açtığı zaman Yard'dan üç memur da sahanlığa çıkmışlardı bile. Ellerinde lüzumlu şeyler vardı: fotoğraf makinesi, parmak izi takımı, Roger'in kendi çantası. Bunları boş yere mi getirmişlerdi?

Fakat daireyi iyice gözden geçirmeği de istiyordu.

Eva, «Evvelâ hangi odaya bakacaksınız bana söyleyin», dedi. «Ben sizi yalnız bırakırım.»

Roger, «İşimizi çabuk bitiririz», diye cevap verdi. «Bu odadan başlayalım.»

Eva yatak odasına geçti, fakat kapıyı kapamamıştı. Roger alçak sesle adamlarına talimat verdi. Hiçbir şeyi gözden kaçırmayacak, fakat ellerini de çabuk tutacaklardı. Başlarında bulunan Çavuş, «Anladım efendim», dedi.

— «Buradan ayrılmadan evvel ilk katta, sağ taraftaki dairede oturan kadınla da konuşun. O. Mrs. Wedlake'den hiç hoşlanmıyor. Nedenmiş öğrenin.»

— «Olur efendim.» Çavuş tebessüm etti. «Belki de kadın olduğu için. Ben...» Birdenbire sustu, mahcup olmuş, kırmızı yüzü bu defa mosmor kesilmişti. «Özür dilerim efendim. Mr. Sloan size haber gönderdi. Kendisine telefon edeceksiniz. Aceleymiş.»

— «Peki. Teşekkür ederim.» Başkası olsaydı Çavuşu bu haberi geç verdiği için bir hayli azarlardı. Fakat Roger hiçbir şey söylemeden büyük odaya geçti. Çavuş adamlara emirleri bildirirken o da telefon etti.

Sloan odasında yoktu. Roger beklerken santraldeki kız da Sloan'u bulmağa çalışıyordu. Bu birkaç dakikalık istirahat genç adamın hoşuna gitti. Gözünün önünden bir sürü sahne geçiyordu. Bunları bir araya toplaması, büyük, vazıh bir tablo haline sokması icabediyordu. Tabiî bazı teferrüat hafızasına iyice yer etmişti: Peter Kennedy'nin küstahlık ve hiddeti, ve bunların gizlediği diğer hisler; bunun korku olması imkân dahilindeydi tabiî. Clara'nın gevezeliğe vurduğu endişesi; Eva'yla konuşurkenki hiddeti; Eva ile Peter arasındaki münasebet; Eva, Peter'den sevgilisini anlatan bir kadın gibi bahsetmemişti. Eva Wedlake dolayısıyla beliren sual işareti gitgide büyüyordu. Genç kadın bir muammaydı. Ya anahtarlar? Kennedy'lerin hepsi apartmana istedikleri gibi girip çıkabiliyorlardı.

— «Allo! Roger?»

Sloan'un sesi pek neşeliydi.

— «Allo, ne var Bill?»

Sloan, iyi haber vereceği zaman yaptığı gibi hafif bir kahkaha attı.

— «Demin yakalayıp buraya gönderdiğin adamla şöyle bir konuştum. İsmi Dibben. Ona bu işi kim teklif etmiş biliyor musun? Ben Marino. Hatırlıyor musun? Bertie Downs'un da ölmeden evvel Ben Marino ile konuştuğunu

haber almıştık. Ne dersin bu işe? Gaz tabancalı serseriyi de apartmana o göndermiş.»

Roger hafifçe, «Âlâ», dedi. «Âlâ.»

— «Belki bu sayede esrarı da çözebileceğiz. Marino'yu yakalıyalım mı?

Roger bu suale hemen cevap vermedi.

14. BEN MARİNO

Uzun bir sessizlik oldu. Yard'dan gelen memurlar odada çalışıyorlardı. Çavuş başını çevirmişti, fakat her halinden telefon konuşmasını dinlediği anlaşılıyordu. Sokaktan otomobillerin gürültüsü gelmekteydi. Eva Wedlake holden geçerek mutfağa girdi, bir daha da dışarı çıkmadı.

Sloan sabırsız sabırsız, «Orada mısın Roger?» dedi.

— «Evet. Düşünüyorum.»

— «Düşünecek ne var? Marino'yu yakalarsak...»

— «Hemen yakalamayalım. Nasıl olsa nerede olduğunu biliyoruz. Öyle değil mi?»

Sloan, «Tabii» dedi. «Bu işle alâkası olduğundan şüphelendiğimiz günden beri peşinde adam var, Fakat onu sorguya çekmemekle doğru yapmıyoruz gibi geliyor bana. Marino gûya bir hayli cesurmuş. Fakat kendisinden iyice şüphelendiğimizi anlarsa belki konuşur, her şeyi anlatır. Ben senin yerinde olsam onu tevkif ettiririm.»

Roger, «Hiç olmazsa bunu bir iki saat sonra yapalım», dedi. «Şimdiki halde onu gözden kaçırmayın. Benim yapacak bazı işlerim var.»

— «Nasıl istersen.» Sloan'un sesinden Roger'in plânını beğenmediği anlaşılıyordu. «Güzel Eva ne âlemde?»

Roger, «Onun hakkında esaslı malûmat var mı?» diye sordu.

— «Geçen sene yaptıklarının hepsini biliyoruz. Ondan önceki seneler hakkında fazla bir malûmatımız yok. Geçen sene Kennedy'nin şehirdeki bürosunda çalışmağa başlamış.

Adam hapisten çıktığı zaman onu orada bulmuş. Bir iki ay içerisinde seninki patronun sağ kolu haline girmiş. Eva'nın akıllı olduğu belli.»

Roger, «O hususta münakaşa bile etmem», dedi. «Yalnız onun hakkındaki tahkikatı derinleştir. O işe girmeden evvel Kennedy ailesini tanıyormuymuş? O işi nasıl bulmuş? O zamana kadar nerede oturuyormuş? Bilhassa Kennedy hapsedilmeden evvel aileyle bir alâkası olmuş mu?»

— «Pekâlâ.»

— «Teşekkür ederim.»

— «Rica ederim, bu benim için büyük bir şeref!» Roger Sloan'ın güldüğünün farkındaydı. Fakat sonra genç adam birdenbire ciddileşerek, «Roger», dedi. «Sakın Marino hakkında bir hatâ yapma. Onu sorguya çekmemiz lâzım. Kendisini tanıyan mütecavizin tevkif edildiğini duyarsa şehirden kaçabilir. Veya ona da viski ikram ediverirler. Bertie Downs'un başına gelenleri unutma.»

Roger, «Ben de onu düşünüyorum zaten», diye cevap verdi. «Marino'nun başına da aynı şey gelebilir mi? Nasıl olsa peşinde adamımız var.»

Sloan heyecanla, «Şimdi anladım», dedi. «Marino'yu serbest bırakırsak biri onu öldürmeğe kalkar. O zaman... Hem Marino'yu ve hem de katili yakalarız.»

— «Öyle. Bu akşam bu sokakta ateş edildiğini de unutmadın ya?»

Sloan, «Arabayı yakalıyamadık», diye cevap verdi. «Londra'da binlerce Austin var. Bana kalırsa arabaya sahte plâka takmışlardı. Kurşunlar buraya getirildi. 32 lik bunlar.»

Roger, «Pekâlâ», dedi. «Seninle sonra konuşuruz.»

Telefonu kapadı.

Saat sekiz olmuş, bir hayli de acıkmıştı. Üstelik Janet onu bekliyordu. Fakat bu mesele halledilinceye kadar Janet'in sabretmesi lâzım gelecekti. Roger Snicker'i düşündü, endişesi hafiflemişti. Çekmeden çıkardığı kâğıtları tekrar yerine yerleştiren çavuşun yanına giderek, «Lütfen karıma telefon edin», dedi. «Ona geç kalacağımı söyleyin. Mark Les-

sing de bizim evde beni beklesin. Döndüğüm zaman onunla da konuşmak istiyorum.»

— «Peki efendim. Haberi geç verdiğim için özür dilerim. İnşallah bir aksilik olmadı.»

Roger gülümseyerek, «Hayır, hayır», dedi. Dışarı çıkarak kapıyı kapadı. Odadaki Yard memurlarının ne konuştuğunu bilmiyordu tabii. Çavuşun, «Keşke herkes «Yakışıklı West» gibi olsaydı, o zaman sırtımız yere gelmezdi», dediğini de duymadı.

Eva mutfakta küçük bir masanın başına geçmişti. Beyazlı yeşilli küçük mutfak tertemizdi. Genç kadın omlet yiyordu.

Başını kaldırarak gülümsedi. «Omlet yemez misiniz?»

— «Teşekkür ederim, başka zaman.» Görünüşüne bakılırsa omlet hakikaten nefis olacaktı. «Sizde de marifet çok. Yemek pişirmeği Fransa'da mı öğrendiniz yoksa?»

Eva, «Hayır», dedi. «Devon'da.»

Roger, «Bravo Devon'a», diye güldü. «Allahaısmarladık Mrs. Wedlake.»

Genç adam otomobiline binerek biraz ilerledi, köşeyi dönünce gözüne kırmızı bir levha ilişti: Doktor. Hemen binanın önünde durdu. Kapının yanındaki pirinç levhada «Cyril Caslake, Operatör Doktor», yazılıydı. Kazadan sonra Kennedy'i muayene eden bu adamdı işte. Roger'e bütün hâdise; ateş edilmesi, kazanın zamanı, vakanın kızın Jacob Kennedy'ye şantaj yapıldığı yolundaki sözlerini teyid edici mahiyette olması, adamların kurşunları isabet ettirememeleri, hepsi hepsi biraz tuhaf gözükmüştü.

Zili çaldı. Kapıyı beyaz üniformalı bir hastabakıcı açtı.

— «Dr. Caslake burada mı?»

— «Ameliyat odasında efendim. Akşam üzeri çok hastası vardı. Bilmiyorum sizi de görebilir mi. O...»

— «Kartımı kendisine götürür müsünüz lütfen?»

Roger kartını genç kıza uzattı. Hastabakıcı karta şöyle bir baktı, sonra hayretle başını kaldırdı. Dönerek telâşla

içeriye gitti. Roger birkaç dakika bekledi. Sonra kız yine telâşla yanına gelerek,

— «İşi bitmek üzere efendim», dedi. «Biraz beklerseniz gelip sizinle konuşacak. Şöyle buyurun.» Roger'i şömineli küçük bir odaya aldı.

Dr. Caslake genç bir adamdı. Yüzü, burnu kırık olduğu için profesyonel boksörlerinkini andırıyordu. Sırtında da bembeyaz bir gömlek vardı tabii.

Roger'in elini sıktı.

— «Ben sizi bu akşam görmedim mi Mr. West?»

— «Evet.»

— «Silâh atan adamı yakaladınız mı?»

Roger, «Henüz yakalamadık», dedi.

— «İnşallah adamları benim gördüğümü zannetmiyorsunuz. Beni kazadan sonra çağırdılar. Ateş edildiği esnada ben orada değildim.»

Roger, «Biliyorum», diye cevap verdi. «Fakat belki bize başka hususta yardım edebilirsiniz.» Caslake'in uzattığı oyma tahta kutudan bir sigara aldı. «Kennedy hakkında ne düşünüyorsunuz?»

Doktor düşünceli düşünceli Roger'i süzdü. «Anlıyamadım?»

— «Onun vaziyeti normal miydi? Yani normal bir şok arazı mı gösterdi.»

Caslake ağır ağır, «Evet», dedi. «Evet, böyle denilebilir. Anlaşılan başını otomobilin yanına vurmuş, bayılmış. Orası hafifçe şişmişti. Fakat mühim bir şey değildi bu. Yanına gittiğim zaman sersemlemiş bir haldeydi, saçmalıyordu.»

— «Ne kadar zamanda iyileşir dersiniz?»

Caslake güldü.

— «Sizin tıbbı adlî bu hususta katî bir şey söylenemiyeceğini size anlatacaktır. Kimisi yarım saatte kendine gelir, normal haline avdet eder. Bazıları iki üç gün sonra iyileşir. Gördüğüme göre Kennedy'ye bir şey olmamıştı. Fakat onun vaziyetiyle o genç kadınınkini bir mukayese edin. Kadın kendini hemen topladı. Maamafih sonradan kazanın tesirleri

gözükebilir, fakat buna pek ihtimal vermiyorum. Bana kalırsa genç kadın gayet sıhhatli, Kennedy'nin ise sinirleri bir hayli bozuk. Tabiî bu onun bende bıraktığı intiba. Bunu çıkıp mahkemede, bana milyon dahi verseniz yine söylemem». Caslake tekrar güldü. «Hoş siz de milyon vermezsiniz ya.»

Roger de tebessüm ediyordu. «Sizin ne düşündüğünüzü öğrenmek istemiştim.»

Caslake, «Bu Kennedy kim?» diye sordu. «Yüzü yabancı gelmedi. Birkaç sene evvelki sahtekârlığa ismi karışan adam değil mi o?»

— «İyi bildiniz?»

Caslake, «Onun vaziyetini öğrenmek istiyorsanız, gidip asıl doktoruyla konuşun», dedi. «Ben onu fazla muayene de etmedim. Sadece kemiklerinin kırılıp kırılmadığına baktım. Hastahaneye kaldırılması lâzım mı değil mi onu tetkik ettim.» Elini uzattı. «Kusura bakmayın, sizinle fazla konuşamıyacağım. İçeride daha bir sürü hasta var. Şöminenin önüde kurulmuş kendilerini bu kadar bekleten doktora sövüp sayıyorlar.»

Hafif bir kahkaha attı, sonra Roger'i kapıya kadar geçirdi. Roger hemen Kennedy'nin apartmanına giderek adama gelen tehdit mektuplarını istedi ve bunları aldı. Bu mektupların da Eva'nın makinesinde yazılmış olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Kâğıtlar da aynıydı.

Roger Yard'a döndü. Sloan onun odasında çalışmaktaydı. Ceketini çıkarmış, kravatını da gevşetmişti. Masanın üstündeki tepside sandviçler ve bir fincan da kakao vardı. Roger'i görünce sandalyesini geri iterek ümitsiz bir tavırla ellerini açtı.

Roger, «Çok acıktım», diyerek eğildi ve sandviçlerden birini kaptı. «Nedir bu ümitsiz halin Bill?»

— «Bunun sebebi Eva Wedlake.»

— «İstediğimiz malûmatı elde edemedin mi?»

— «Genç kadın sanki geçen sene topraktan bitivermiş. Bütün raporları, dosyaları tetkik ettim. Kennedy'nin bürosuna girinceye kadar ne yaptığı, nerede olduğu belli değil.

Herhalde yarın bir şeyler öğreniriz. Fakat beni sinirlendiren bu vaziyeti evvelden fark etmemiş olmam. Anide ortaya çıkan esrarengiz kadınların muhakkak sakladıkları bir şeyler vardır. Bana bir tekme at da aklım başıma gelsin.»

— «Ayağım oraya yetişmez. Marino ne oldu?»

— «Üç Çan meyhanesinde o. Daha doğrusu yarım saat öncesine kadar oradaydı. Her zamanki gibi kadeh üstüne kadeh deviriyordu. Bizim çocuklardan ikisi meyhanenin civarında nöbetteler. Üç Çan meyhanesi Marino'nun evine çok yakın. Ona bu akşam haber filân da gelmedi. Daha doğrusu öyle zannediyoruz. Hali tavrı gayet normal. Yalnız bir şey var.»

— «Ne?»

— «Doktor Gorley de Üç Çan'daydı, Marino geldikten bir müddet sonra meyhaneden çıktı. Halbuki biz doktorun bu meselelerle alâkası olmadığını zannediyorduk.»

— «Öyle mi?»

— «Öyle değil mi?»

— «Henüz karar vermiş değiliz.» Roger başını salladı. «Bu meselede yegâne bildiğimiz şey mektupların Eva Wedlake'in makinesinde yazılmış olmaları. Maamafih, bu, mektupları Doktor Gorley'in ahbaplarından birinin yazmadığına delâlet etmez.»

Roger bir sandviç daha aldı.

Sloan ağır ağır, «Anlıyamıyorum», dedi. «Madem daktilo makinesi meselesinde bu kadar eminsin o halde neden bir şeyler yapmıyorsun. Muhakkak ki mektupları ya Eva veya Kennedy'lerle alâkası olan biri yazıyor.»

— «Tabii.»

— «O halde Gorley...»

Roger, «Gorley'in Kennedy'lerle alâkası olmadığından emin miyiz?» diye sordu. Telefonu açarak, «Kantine söyleyin bana sandviç ve kakao göndersinler», dedi. «Karnım çok aç, ançüvez istemem!»

Santraldeki kız güldü. «Peki efendim, onlara söylerim.»

— «Teşekkür ederim.» Roger telefonu kapayarak bir

sandalye çekti. Sloan sanki Roger'in ne demek istediğini anlamağa çalışıyormuş gibi düşünceli çenesini kaşıyıp duruyordu. Maamafih yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa bu işte fazla da muvaffak olamamıştı. Roger, «Şimdiden tahminlere başlamıyalım Bill», dedi. «Evvelâ hakikatleri bir araya getirelim, onları birleştirmeğe bakalım.»

Sloan içini çekti. «Haklısın.»

Roger sakin bir tavırla, «Marino'nun peşindekilerin adedini de arttır», diye devam etti. «Adamın evinin civarında da gözcü var mı?»

— «Bir önde bir arkada. O kadar endişelenmene lüzum yok.»

Roger, «Ben senin yerinde olsam gözcülerin adedini arttırırım», dedi. «Marino'yu elden kaçırmak istemem.»

Sloan omzunu silkti. «Pekâlâ.»

Marino, yalpalayarak yürüyen, gemicilere benzer iri yarı bir adamdı. Dok amelesiydi fakat orada çalıştığı hiç görülmemişti. Gemicilere benzemesine rağmen ömründe açık denize de çıkmamıştı. Dört köşe bir çenesi, sinsi bakışlı küçücük gözleri vardı. Pek seyrek traş olur, daima bir karış sakalla gezerdi. Sesi kalın ve kısıktı. O zamana kadar hiç hapse girmemişti, buna polisler bile şaşmaktaydı. Elli senedenberi kanunla kanunsuzluğu ayıran ince ipin üzerinde bir cambaz gibi hareket etmiş durmuştu Ben Marino.

Son zamanlarda mahallî zabıta onun birdenbire zenginleşiverdiğini farketmişti. Adam at yarışlarında arka arkaya üç defa bir hayli para kazandığını iddia ediyordu ama buna inanan da yoktu. Maamafih bol parası olması kılığına zerrece tesir etmemişti. Elbiseleri eski, püskü ve leş gibiydi. Kendisi de belki aylardan beri yıkanmamıştı. Gayet çok içerdi, bilhassa biraya düşkündü. Evliydi fakat karısından ayrı yaşıyordu. Adam vaktinin çoğunu oturduğu evin biraz ilerisindeki Üç Çan meyhanesinde geçirirdi.

Sloan ile Roger Yard'da konuşurlarken Marino da ayağa kalkarak pantalonunu çekti ve yalpalaya yalpalaya Üç Çan meyhanesinden çıktı. Ağır ağır evine doğru gidiyordu. Pe-

şinde adam olduğunu, evinin gözetlendiğini biliyor muydu? Halinden bunu anlamak kabil değildi. Sokak kapısını anahtarıyla açarak üst kata çıktı. Odası ön taraftaydı. Dışarıdaki polis ışığın yandığını gördü.

Pencereler kapalıydı, fakat perdeleri yana çekmişti Marino. Bu yüzden ışık sokağa vuruyordu. Zaman zaman adamın gölgesi de kaldırıma düşmekteydi. Evin önünde bekleyen detektif saat dokuz buçuktan sonra Marino'nun gölgesinin görünmediğini farketti.

Saat onda evin kapısı açılarak bir kadın sokağa çıktı. Telâşla ilerlemeğe başladı. Sokak lâmbasının ışığı bir an yüzüne vurdu. Kadının telâşlı ve endişeli olduğu belliydi. Yard'lı hafiye hemen peşine takıldı. Kadın koşarcasına yürüyordu. Nihayet Doktor Gorley'in evinin önünde durarak telâşla kapıyı çaldı. Biraz sonra eşikte Gorley'in beraber oturduğu sokak kadını belirmişti. Çabuck bir şeyler konuştular. Detektif söylenilenleri duymuştu. Kadın Gorley'i arıyordu, fakat adam evde yoktu.

Marino'nun evinden çıkan kadın telâşla döndü ve ana caddeye doğru yürümeğe başladı. Nihayet bir binanın önünde durdu. Kapıdaki levhadan orada da bir doktorun oturduğu anlaşılıyordu. Kadın kapıyı çaldı, kendisini içeri aldılar. Detektif etrafına bakındı, biraz ileride bir telefon kulübesi vardı. Oraya koştu.

Biraz sonra Roger West'le konuşuyordu.

Adam, «Ümit ederim ki bir hatâ yapmadım», dedi. «Marino'nun ev sahibesi Doktora gitti. Evvelâ Gorley'i aradı fakat o evde yoktu. Kadının peşine takıldığım için Marino'nun evinin önünde şu anda kimse yok. Fakat...»

Roger telâşla, «Haber verdiğin iyi oldu», diye cevap verdi. «Fakat şimdi hemen yerine dön. Ben de geliyorum.»

* * *

Roger Marino'nun evine doktordan önce gitti. Kapıyı ona gözleri korkudan büyümüş bir kız açtı. Roger Marino ile konuşmak istediğini söyleyince de itiraz etmedi. Yukarı kattan iniltiler geliyordu. Roger merdivenlerden ikişer üçer

çıktı. Yukarıdaki küçük sahanlıkta bir an durakladı. Fakat kapalı kapılardan birinin altından ışık sızıyordu. Telâşla kapıyı açarak içeri daldı. Kız da peşindeydi.

Marino yatakta inliyordu. Yüzü yeşilimsi bir renk almıştı. Gözleri kapalıydı. Roger daha ilk bakışta adamın kurtulamıyacağını anladı.

Hakikaten Marino daha doktor gelmeden öldü.

* * *

Roger telefonda Sloan ile konuşuyordu. «Arsenik değilse bileklerimi keserim. Bertie Downs da aynı şekilde ölmüştü. Doktor Gorley'i yakalattıracağım. Kadının söylediğine göre Marino'yu daima Gorley tedavi edermiş. Bu mahallede başka hastaları da varmış. Adam eski oyununa yine başlamış anlıyacağın. Onu diplomasız doktorluk yapmak suçundan dolayı tevkif ederiz. Bakalım Kennedy meselesi hakkında ne söyleyecek? Peel orada mı?»

— «Biraz evvel geldi.»

Roger, «Onu hemen gönderir misin?» dedi. «Lüzumlu bütün âlet ve edevatı alsın. Doktor Gorley'in evini iyice arayacağım. Ha, Janet'e telefon et, daha da geç kalacağımı söyle. Mark da evine dönsün. Janet de yatsın.»

— «Olur.» Sloan, «Ben Marino meselesinde sana söylemiştim» de demedi.

Roger, «Sonra görüşürüz», diyerek telefonu kapadı.

Marino'yu gözetlemekle vazifeli memurlar telefon kulübesinin biraz ilerisinde bekliyordu. Roger onları da arabasına aldı, hep beraber Doktor Gorley'in evine gittiler. Gorley'in metresi evvelâ onları içeri almak istemedi.

— «Doktor burada değil», dedi. «Ne zaman geleceğini de bilmiyorum.»

Fakat Roger'le memurlar içeri girince vızıldamaktan vaz geçti. Memurlardan biri Doktor Gorley'in yakalanması için bütün merkezlere haber vermek için yanlarından ayrıldı. Biraz sonra Peel de Gorley'in evindeydi.

Evde ne arsenik, ne de uyuşturucu maddeler bulabildi-

ler. Orada Doktor Gorley'in eski işine başladığını gösterecek bir tek delil bile yoktu.

* * *

O akşam Gorley'i bulamadılar.

Roger Yard'a ancak gece yarısına doğru dönebildi. Sloan hâlâ çalışmaktaydı. Uykulu uykulu Roger'e baktı, bir taraftan da kakao içiyordu.

Roger, «Biraz daha kakao içersen arap olursun», diye alay etti. «Sen haklıymışsın Bill.»

— «Senin düşündüğün şekilde de olabilirdi. O zaman hem Marino'yu hem de katili yakalardık. Neyse... Marino'ya zehiri nasıl vermişler, bunu öğrendin mi?»

Roger, «Katî olarak bilmiyoruz», dedi. «Fakat midesinden bir hayli arsenik çıktı. Doktorun söylediğine göre zehir tesirini gayet çabuk gösterirmiş. Zannedersem Üç Çan meyhanesinde Marino'nun birasına zehir karıştırdılar. Mahallî polis bu işi tahkik ediyor. Gorley de hemen Marino'nun yanında oturuyormuş, fakat birbirleriyle hiç konuşmamışlar. Bu da biraz garip. Gorley'in Marino'yu tedavi ettiğini söylediler. Birbirlerini gayet iyi tanırlarmış. Fakat meyhanede katiyen konuşmamışlar. Zehiri Doktor Gorley Marino'nun içkisine karıştırmış olabilir. Fakat bu işi başkasının yapmış olması da ihtimal dahilinde. Oradaki merkez harıl harıl çalışıyor. Meyhaneye bu akşam gelmiş olan herkesi sorguya çekecekler.»

— «İyi, bu sayede uykuları gelmez.»

— «Sende yeni haberler var mı?»

— «Bir iki şey öğrendim.» Sloan gayet lâkayt bir tavırla konuşuyordu. Zaten o mühim bir şey öğrendi mi daima bu tavrı takınırdı. Fakat bunu Roger'e hemen söylemedi. «Eva Wedlake'in dairesinde bir şey bulunmadı», dedi. «Yegâne mühim şey o yazı makinesi. Apartmanda o krem rengi kâğıt ve zarflardan da yokmuş.»

Roger başını salladı.

— «Çavuş birinci kattaki acuzeyle konuşmuş. Eva'dan

ahlâkî sebepler dolayısıyla nefret ediyormuş. Erkeklere dairesinin anahtarını veren genç bir kadının muhakkak namussuz olması lâzımmış. O Eva'nın birinci sınıf bir fahişe olduğuna inanıyor anlaşılan. İşte bu kadar Roger.»

— «Başka?»

Sloan yine lâkayt bir tavırla, «Küçük bir haber daha var», dedi. «Eva Wedlake hakkında.» Sonra arkaya yaslanarak, sanki konuşamıyacak kadar yorgunmuş gibi bir tavırla uzun uzun gerindi. «Yard'daki bütün şubelere Eva'nın eşkâlini gönderdim. Biliyor musun onu kim hatırladı? Eddie Day. Maamafih genç kadını o Eva Wedlake olarak tanımıyor.»

Roger sabırla bekliyordu.

— «Ya?»

— «Bir zamanlar ismi Eva Banner'miş onun. Kızın patronu bazı evrakların sahte olmasından şüphelenip bize haber göndermiş. Eva da bu meselede bizim Eddie'ye yardım etmiş.»

Roger, «İşte bu fevkalâde», dedi. «Peki Eva'nın patronu kimmiş? Yoksa Eddie bunu hatırlıyamadı mı?»

Sloan bir kahkaha attı.

— «Merak etme, Eddie adamın ismini de hatırladı. O ismi sen de biliyorsun Roger, ben de. Roger bizim küçük Eva o zamanlar üçüncü şüpheli şahsın yanında çalışıyormuş. Evet, Paul Wiseman'ın yanında. Adamı Mark Lessing'le sen hapsettirinceye kadar da orada çalışmasına devam etmiş. Ne dersin bu işe? Artık Doktor Gorley, Paul Wiseman ve Jacob Kennedy'nin bu meseleyle alâkalı olduğu anlaşılıyor. Sen gidip güzel Eva'yla tekrar konuşacak mısın?»

15. MARK'IN İŞİ

Roger Bell sokağındaki eve bir buçuğa doğru döndü. Ön odanın ışığı hâlâ yanıyordu. Sokağın bir köşesinde bir polis memuru beklemekteydi. Roger durarak adamın yanına gel-

mesini bekledi. Mühim bir haber yoktu. Sadece Mark Lessing dokuza doğru gelmiş, bir daha da çıkmamıştı. Roger sokak kapısını açıp içeriye girerken esniyordu. «Merhaba! Bengeldim!»

Ona cevap veren olmadı.

Ön odanın kapısına doğru giderken genç adamın kaşları çatılmıştı. Tokmağı çevirip içeri girdi. Mark bir koltukta uyukluyordu. Bir kolu yere sarkmış, saçları alnına düşmüştü. Ağzı hafifçe açıktı. Üstelik horluyordu da.

Janet odada değildi. Snicker de ortalarda gözükmüyordu.

Roger bir bardağa viskiyle soda koydu, Mark hâlâ uyuyordu.

Roger yüksek sesle, «İçki ister misin?» dedi.

Mark irkildi, yumruklarını sıkarak gözlerini kırpıştırdı. Sonra rahat bir tavırla tekrar arkasına dayanarak gözlerini kapadı.

— «Ne dedin?»

Roger, «İçki ister misin?» diye tekrarladı.

Konuşurken garip bir ses duydu. Ayak seslerine benzemeyen, sinsi bir hışırtı. İrkilerek kapıya doğru döndü. Mark tek gözünü açtı, arkadaşının gergin bir çehreyle kapıya baktığını görünce hemen doğruldu. Roger kapıyı aralık bırakmıştı. Bu yavaş yavaş açılmağa başladı. Tokmak dönmemişti. Sadece kapı sessiz sedasız arkaya doğru gidiyordu.

Sonra kapıda uzun, siyah bir burun belirdi.

Mark boğuk bir sesle, «Aferin köpeğe», dedi.

Roger derin bir nefes aldı. «Beni korkuttun Snicker! Yukarıda hanımını mı bekliyordun?»

Snicker içeriye girerek Roger'in kendisini okşamasına müsaade etti. Hattâ yüzünde tebessüm edermiş gibi bir ifade de belirmişti. Sonra dönerek tekrar yukarı kata çıktı. O zamana kadar Mark da iyice doğrulmuş, viski şişesine de uzanmıştı.

— «Janet on birde yatmağa çıktı», dedi. «Snicker de o zamandanberi kapısının önünde bekliyor.» Bardağa içki doldurdu. «Sen bir şey mi söylemiştin?»

— «İçki içip içmiyeceğini merak ediyordum da.»

Mark, «Teşekkür ederim, istemem», diye güldü. «Senin ikinci haberi de aldım ama burada kalıp beklemenin daha doğru olacğını düşündüm. Saat kaç?» Kolundaki saate bakarak kaşlarını çattı. «Neyse... Hiç olmazsa biraz kestirdim.»

— «Artık bundan sonra senin uyurken horladığına dair şahitlik edebilirim.» piyanonun önündeki tabureye oturarak içkisinden bir yudum aldı. «Bugün bir hayli eğlendik.»

Mark'a olanların ekserisini anlattı. Daha doğrusu mühim hâdiseleri. Mark son derecede zekiydi. Üstelik kriminolojinin ilmi ve psikolojik cihetlerini Yard'dakiler bile onun kadar bilmezlerdi. Bu sahalarda ihtisas sahibiydi Mark. Roger vakaları onunla konuşup münakaşa etmenin o zamana kadar çok faydasını görmüştü. Mark arkadaşının anlattıklarını dinlerken gözleri parlamağa başladı, o uykulu hali de geçmişti artık.

Roger, «İşte böyle», dedi. «Üçü de bu işle alâkalı anlaşılan.» Yüzünden bundan pek memnun olmadığı da belliydi.

— «Wiseman nerede?»

— «Fransanın güneyinde.»

— «Eva'nın onunla işi neymiş?»

— «Bürosunda çalışırmış, mahrem evrak da onun elindeymiş.» Roger kaşlarını kaldırdı. «Wiseman'ın ahlâksızlığı meydana çıkmadan bir sene evvel adam yazıhanesindeki bazı hisse senetlerinin sahte olmasından şüphelenip, bize müracaat etmişti. Tabii o zamanlar biz Wiseman'ı namuslu zannediyorduk. Eger Eddie Day'ın mükemmel hafızası olmasaydı, biz Eva'nın Wiseman'ın yanında çalıştığını katiyen öğrenemiyecektik. Bu cihetten kız bizim için çok mühim.»

Ciddî bir tavırla Mark'ı süzdü.

Arkadaşı homurdandı. «Beni neden kabahatli buluyorsun?»

— «Kabahatli bulduğum yok. Senin yardım etmeni istiyorum.»

Mark cevap vermedi.

Roger, «Neticede yakışıklı bir erkeksin», dedi. «Yirmi-

sinde değilsin tabiî. Ama Eva da herhalde otuzuna yakın. Peter Kennedy Eva ile evleneceğini iddia ediyor ama ben kızın bu fikirde olduğunu pek zannetmiyorum. Maamafih bu düşüncelerini henüz Peter'e açmadığı da belli. Peter'in karşısına ciddî bir rakip çıktığı zaman ne yapacağını merak ediyorum. Bu iki şekilde bize faydalı olabilir.» Bir an susarak ciddî ciddî arkadaşını süzdü. «Kızla ahbaplığı iyice ilerletirsen belki o zaman bizim işimize yarayacak bazı şeyleri ağzından kaçırır. Tabiî Eva ile samimiyetin Peter'in iyice kızmasına da sebep olur. Peter kızdıkça ihtiyatı da bir tarafa bırakır. Bu işi yapar mısın?»

Mark ağır ağır, «Eva'yı kolay kolay kandıramam», dedi.

— «Belki kandırırsın.»

— «Senin namına bu işe giriştiğimi anlar ve benimle de alay eder.»

— «Bunun bir zararı yok. Sen yavaş yavaş kızın mukavemetini kırarsın. Onun peşini bırakmadığın takdirde ikinci arzumuz yerine gelir. Peter muhakkak ki kızacaktır. Peter Kennedy beni çok alâkalandırıyor, Mark.»

— «Teklifin hoşuma gitmiyor Roger. Eva Wedlake mi, Eva Banner mi neyse, o kadının bana gülmesini, benimle alay etmesini istemiyorum.»

— «Wedlake ismi de doğru. Evlenme hikâyesini tahkik ettik. Sloan bu işle meşgul oldu. Eva'nın evlenmeden evvelki isminin Banner olduğunu öğrenince iş kolaylaştı tabiî. Kızlık soyadı Banner'miş, sonra Cliff Wedlake ile evlenmiş. Sloan onun Wiseman'ın yanına girdiği güne kadarki hayatı hakkında malûmat topladı. Daha gerilere gitmedik. Maamafih yarına bunu da öğreniriz.»

Mark omzunu silkti. «Eva'nın benimle alay etmesini istemiyorum. İstersen bana aptal de. Fakat o hakikatte iyi bir insan.»

Meydan okurmuş gibi de bir hali vardı.

Roger, «Demek vaziyet böyle», dedi.

Mark ağır ağır ayağa kalkarak pencerenin önüne gitti.

Sonra dönerek Roger'in karşısındaki koltuğun kenarına ilişti.

Kelimelere basa basa, «Vaziyet hiç de öyle değil», diye cevap verdi. «Kızı tanımıyorum bile. Fakat içimden geçenleri okuduğunun, düşündüklerimi hemen anladığının farkındayım. Onun karşısında aşağılık duygusuna kapılıyorum.» Birdenbire haykırdı. «Allah kahretsin! Öğledenberi onu aklımdan çıkaramadım. İstersen benimle alay et, budala de!»

Roger hafifçe, «Bertie Downs'la Ben Marino öldü», dedi. «Bunlar büyük bir kayıp değil belki. Fakat bu hâdise meçhul şahsın öldürmekten kaçınmayacağını da gösterdi.» Sağ elini uzatarak kahve rengi yara izlerine baktı. «Bu şahıs hiçbir şeyden çekinmiyor, çekinmeyecek. Sana, bana veya Janet'e ciddî bir taarruzda bulunmadı. Ama yakında sıra bize de gelecek. Bunun bir kan dâvasını andırdığını unutmak gayet kolay. Karşımızdaki sinir harbi yapıyor. Biri kitaplarını parçaladı, gözüne gaz sıktı. Gelecek sefere seni öldürebilir de. Eva'nın da bu işlerle bir alâkası var. Bu alâkanın ne olduğunu öğrenmemiz lâzım. Bunu sen bizden daha kolay başarabilirsin. Tabiî bu istediğimi yapmak mecburiyetinde degilsin fakat...»

Mark, «Pekâlâ, teslim oluyorum», dedi. «İstediğini yapacağım.»

Fakat bu vazifeden hiç de memnun kalmadığı belliydi.

* * *

Janet, «Kalk artık», diye seslendi. Çay tepsisinde fincanlar şıkırdıyordu. Roger çocukların sesini de duymaktaydı. Ya banyoda veya yatak odasındaydılar. Gözlerini açtı. Giyinmiş olan Janet çay tepsisini yatağın yanındaki komotun üstüne koyuyordu.

Roger homurdandı. «Günaydın.»

— «Gece kaçta yattın?»

— «Üçe geliyordu. Saat kaç? Geç kalmadım ya?»

Janet, «Sekiz», diye cevap verdi. «Seni uyandırmazdım

ama Chatworth on dakika önce telefon etti. Uyanır uyanmaz onu arayacağına dair söz verdim.»

— «O da ne istiyormuş? Biraz daha geç kalksa olmaz mı?» Roger hiddetle doğruldu. Janet yatağın kenarına oturarak, kocasının alnından hafifçe öptü. Sonra fincana çay koydu. Roger sordu. «Başka ne var?»

— «Çocuklar âdeta birer melek kesildiler.»

Roger eğri eğri güldü.

— «İyi bir değişiklik.» Tepside birkaç zar vardı. «Bir hayli mektup gelmiş ha?»

Janet, «Margaret'ten de bir mektup var», dedi. «Kız kardeşin senede ancak iki defa yazar. Bu mektubunda da bir şeyler istediği muhakkak. Herhalde Jones'ler de bizi brice dâvet ediyorlar... İki üç fatura. Bir de bu.»

Roger'e Londra damgası taşıyan, adresi daktiloyla yazılmış bir zarf uzattı.

Daktilo harfleri diğer tehdit mektuplarınınkinden bir hayli büyüktü. Fakat... Fakat krem rengi zarf aynıydı. Üstüne «Baş Enspektör West» yazılmış, bir köşeye de «Hususî» kaydı konmuştu. İ ve e harfleri de kusurlu değildi.

Roger çayından bir yudum aldı. Janet kız kardeşinden gelen mektubu okumağa başlayınca hemen zarfı açtı.

Bunun içinde o mahut krem rengi kâğıt vardı. İkiye katlanmıştı bu. Üstünde ne adres, ne de imza vardı. Kâğıdın tam ortasın,

«Bu iş sona ermeden seni polis olduğuna bin defa pişman edeceğiz», yazılmıştı.

Roger hemen Janet'e baktı. Fakat genç kadın mektubu okuyup, kendi kendine gülmekteydi.

— «Kızlar Scoopy ile Richard'ı sorup duruyorlarmış», dedi. «Margaret bu sene tatili birlikte geçirip geçiremiyeceğimizi soruyor.»

Roger elindeki kâğıdı katladı.

— «Amma da ümitli ha!» Tabiî bir sesle konuşmuş olacaktı. Zira Janet mektuptan başını kaldırmadı. Roger mek-

tubu zarfın içine soktu. «Bu da reklâm», diyerek yataktan kalktı.

Zarfı rob dö şambr'ının cebine koyacaktı fakat gördüğü takdirde Janet'in şüpheleneceğini düşünerek bundan vazgeçti. Bu yüzden zarfı lâkayt bir tavırla yatağın üstüne bırakarak banyoya gitti. Traş olurken Janet'in aşağıya indiğini duydu. Odaya döndüğü zaman zarf hâlâ yatağın üstünde, bıraktığı vaziyetteydi. Çocuklar çoktan bahçeye çıkmışlardı. Güneş mavi semada pırıl pırıl parlıyor, nefis, sıcak bir günü müjdeliyordu. Bu sıcak dalgası geçtikten sonra yaz muhakkak ki bir hayli serin olacaktı.

Chatworth, Victoria'da Mark'ın apartmanının civarında bir evde oturuyordu. Roger âmirine istemeye istemeye telefon etti.

Telefonu bizzat Chatworth açtı.

— «Sen misin Roger?... Bugün Yard'a gelmeyeceğim. Şehir dışında bir işim var. O cinayet de nesi?... Ya, anlıyorum.... Tahkikat ilerliyor mu? Pekâlâ, elinden geleni yap... Fazla çalışma... O meçhul şahsın yapmak istediği de bu zaten... Seni fazla çalıştırıp sinirini bozmak istiyorlar... Malûm, malûm izine çıktığından haberim var...»

Telefonu kapadı.

Roger giyinmeğe başladı. Bu sırada Janet de aşağıdan sesleniyordu.

— «Kahvaltı hazır.»

Çocuklar bahçeden koşarak içeri girdiler. Janet'in de o sabah neşesi üstündeydi. Snicker kapıda oturmuş dostane nazarlarla onları seyrediyordu. Bu halinden onun birdenbire vahşileşebileceği hiç de belli değildi. Roger Yard'a giderken çocukları da mektebe bıraktı. Odasına girdiği zaman saat tam dokuz buçuktu.

Yard'da Chatworth'suz bir gün geçireceğine bayağı seviniyordu. Zira adam zaman zaman bir tayfun gibi ortalığı karıştırır, herkesin başına dert açardı. Roger Baş Enspektör Eddie Day ile diğer Enspektörlerin çalıştığı büyük ofise gitti. Eddie masasının başına geçmiş, çalışmağa başlamıştı bile.

Eddie kocaman göbekli, ufacıcık ayaklı, iri yarı bir adamdı. Acaip, huni şeklinde kafası, kocaman burnu, basık alnı ve çıkık dişleriyle hakikaten acaip bir görünüşü vardı. Eddie Day'ı ilk defa görüp konuşanlar onun Yard'ın ileri gelen memurlarından biri olduğunu ve bilhassa sahte vesikalar sahasında büyük işler başardığını katiyen anlıyamazlardı.

Eddie «H»ları normal olarak söyleyemediği için konuşurken bu harfin üstüne basmağa bilhassa dikkat ederdi. Roger'i görünce tebessüm ederek, «Vay merhaba Yakışıklı!» dedi. «Senin geleceğini tahmin etmiştim. Kızı hatırlamam iyi oldu değil mi? Şans!»

— «Şans mı?» Roger Eddie'yi iyi tanırdı. «Bana sorarsan bu bence zekâ işi.»

Eddie memnun memnun, «Teşekkür ederim ahbap», dedi. «Neyse ki hafızam yerinde. Fillere benziyorum ben.» Güldü. «Dün gece o kızı düşündüm durdum. Harikulâde bir kızdı doğrusu. Zaten o kadar güzel olmasaydı katiyen hatırlayamazdım.» Tekrar güldü. Bütün zekâsına rağmen yine de saf bir adamdı. «Biliyor musun «Yakışıklı», son derecede zekî bir kız o. Şimdiye kadar rastladığım insanların en zekîlerinden biri diyebilirim. İstediğimiz malûmatı bize hemen verdi. Wiseman'ın arzularını o daha söylemeden anlıyordu âdeta. Zaten senin de öğrenmek istediğin bu değil mi? Wiseman'la arasının nasıl olduğunu anlamak arzusundasın.»

— Gözünden bir şey kaçmıyor Eddie.»

— «Ben işimi bilirim.» Eddie bu iltifat karşısında duyduğu memnuniyeti tebessüm ederek belirtti. «O Wiseman'ın kâtibesi değildi. Adamın iki sekreteri vardı, kız da onlara yardım ediyordu.» Eddie heyecanlanmış ve «h» harflerini telâffuzu unutmuştu. «İsse senetlerinin kaydı Eva'daydı. Onun işi bunlarla alâkalıydı zaten. Sorduğumuz sualleri 'emen cevaplandırdı. Onun 'isse senetleri 'ususunda dosya tutmasına da lüzum yoktu, zira 'erşeyi biliyordu. Anlıyacağın işini o kadar iyi biliyordu. Wiseman onunla samimî değildi. Bilirsin zaten soğuk 'erifin biridir. Yani onunla Eva arasında bir şey olduğunu zannetmiyorum Yakışıklı.»

— «Bundan emin olabilseydik.»

Eddie makul bir tavırla, «Tam mânasiyle emin olamayız tabiî», dedi. «Fakat bana kalırsa Wiseman için Eva orada çalışan kızlardan biriydi. Ona da âdeta bir makine gözüyle bakıyordu.»

— «Verdiğin malûmata teşekkür ederim Eddie.»

Eddie elini şöyle bir salladı. «İ'tiyacın olursa beni çağır. Ta'kikat ne âlemde?»

Roger, «Ağır gidiyor», dedi. «Çok teşekkür ederim.»

Parmak izi kısmına çıktı. Başka bir memur nöbetteydi. Roğer'e o sabah gelen mektubu çabucak tetkik etti. Zarfın üstündeki erkek parmak izlerinden başka hiçbir şey yoktu. Bunlar da muhakkak ki mektubu getiren postacınındı. Damganın da bir faydası olmadı.

Roger tekrar odasına döndü.

Hiç de budala olmayan Chatworth vaziyeti açıkça görmüştü. «Onlar» kurbanlarının sinirlerini iyice bozmak istiyorlardı. Bu zekice idare edilen bir sinir harbiydi. Karşıdakiler türlü yollara başvurmaktaydılar. Onlar kendilerinden tamamiyle de emindiler ve acıma diye bir şey de bilmiyorlardı. Acaba onlar gelecek sefere ne yapacaklardı?

Onlar?

Onlar acaba kaç kişiydiler? Bir, iki? Üç? Acaba Gorley, Wiseman ve Kennedy bir arada mı çalışıyorlardı? Roger bu ihtimalin makul olmadığını düşünerek kafasından uzaklaştırmak istedi. O sabah her zamankinden daha sinirliydi. Köpeğin Richard'a hücum ettiğindenberi kendini böyle hissetmemişti Roger. Sabahki mektup kapandı zannettiği yarayı tekrar kanatmağa başlamıştı.

Masasındaki raporlara baktı. Acele yapılan otopsi de Ben Marino'nun midesinde beş altı kişiyi öldürecek kadar arsenik olduğu meydana çıkarılmıştı. O da Bertie Downs gibi öldürülmüştü. Gorley'i henüz yakalıyamamışlardı. Adamı bir akşam evvel Üç Çan barından çıktıktan sonra bir daha gören yoktu. Polis en son onu barın ilerisindeki köşeyi dönerken farketmişti, işte o kadar.

Acaba o isteyerek mi ortadan kaybolmuştu?

Roger muhtelif raporların en mühim kısımlarını tekrar tekrar okudu. En iyisi Sloan'unkiydi. Genç adam Roger Yard'dan ayrıldıktan sonra bir müddet daha çalışmış Eva Banner Wedlake hakkında mütemmim malûmat toplamıştı. Genç kadın yirmi dokuz yaşındaydı. Yirmisinde evlenmiş, birkaç ay sonra da kocası harpte ölmüştü. Bunun üzerine genç kadın işe girerken yine kızlık adını kullanmıştı. Wiseman'ın müesseselerinden birinde stenograf olarak çalışmış, adamın tevkifi üzerine de oradan ayrılmıştı. Kennedy'nin kumpanyasına girinceye kadar da başka işte çalışmamıştı.

Sloan genç kadının o arada ne yaptığını henüz öğrenmemiş, Eva'nın Kennedy ailesiyle evvelce bir alâkası olup olmadığını da meydana çıkaramamıştı.

Kapı açıldı ve bir memur elinde mektuplarla içeri girdi. Bunları masaya bırakıp Roger'i selâmladıktan sonra dışarı çıktı. Genç adam mektuplara şöyle bir baktı. Bir tanesi müstesna, diğerlerinin hepsi el yazısıydı. Ona öyle garip kimseler mektup yazardı ki. Budalalar, fanatikler... Roger'e her gün düzinelerle mektup gelirdi. Bunların ekserisinin altında imza olmaz, bazan da uydurma bir isim bulunurdu.

Daktiloyla yazılı zarfın bir köşesinde Londra'da çıkan gazetelerden birinin ismi vardı. Ona basından pek mektup gelmezdi. Zira gazeteciler işlerini telefonla halletmeği tercih ederlerdi. Roger zarfın kenarını yırttı...

Anî bir alev gözünü kamaştırdı... Sonra kulakları sağır edici bir patlama duydu. Gözleri ateş dökülmüş gibi yanıyordu. Gözleri, yüzü ve yanakları kavruluyordu âdeta. Bir sandalyeye çarparak, devirdi.

16. KÖR

Roger sendeleyerek duvara yaslandı. Sandalyenin ayakları bacağına batıyordu. Fakat genç adam bunun farkında

bile değildi. Istırapla kıvranıyordu. Sonra bir ses duydu, biri onu sıkı sıkı tuttu. Başka biri ise bağırıyordu.

— «Yangın söndürme âletini getirin!»

Bu defa bir gürültü oldu. Ayak sesleri değildi bu. Sanki masasındaki kâğıtların üstüne vuruluyordu. Istırabının arasında bunu farketti. Ağrı Vitriol hâdisesindeki kadar değildi. Fakat gözleri onu çok rahatsız ediyordu. Roger'e sanki gözlerinin içine milyonlarca küçücük kum tanesi kaçmış gibi geliyordu.

— «Haydi Roger.» Sloan'du bu. «Buraya gel. Dikkat et.»

Roger Sloan'un yardımıyla odanın öbür ucuna giderek, oradaki masanın yanındaki koltuğa oturdu. Etrafta koşuşuyorlardı. Sonra garip bir hışırtı işitti. Burnuna da fena bir koku gelmişti. Bunun yangın söndürme âletinin içindeki eczalı madde olduğunu anladı. Gözlerini açıp bakmağa çalıştı. Evet gözlerini açabiliyordu. Görmeğe gelince... Hiçbir şey göremiyordu Roger.

Sloan mendiliyle hafif hafif yüzünü siliyordu.

— «Kaşlarınla kirpiklerin biraz yanmış. Neyse ucuz atlattın, daha da fena olabilirdi.» Sonra dönerek yanında duran birine, «Mac'ı çağırttınız mı?» diye fısıldadı.

Mac Kinley Yard'ın doktoruydu.

— «Evet.» Cevap veren Peel'di. «Neredeyse gelir.»

Üçüncü bir şahıs. «Odaya bir şey olmadı», dedi. «Kâğıtların ucu tutuşmuştu söndürdük. «Yakışıklı» ne âlemde?»

— «İyi, iyi.»

Uzun boylu, kırmızı saçlı, şişman bir adam olan doktor Mac Kinley biraz sonra Roger'in yanındaydı. Her zamanki babacan tavrıyla konuştu, galiba parmağını da Roger'in gözüne soktu. Daha doğrusu Roger'e öyle gelmişti. Istırabı gitgide artıyordu.

Doktor her zamanki lâkayt tavrıyla, «Onu ameliyathaneye götürün», dedi.

Roger yardıma ihtiyacı olduğunu zannetmelerine bayağı kızmıştı, «Ben kendim giderim», diye homurdandı. Zaten kendi kendisine de hiddetlenip duruyordu. «Ben deliyim»,

diye düşünmekteydi. «Mektupları dikkatle açmam lâzımdı. Hem burada hem de evde. Evde!» Birdenbire durdu, elini koluna koymuş olan Sloan ona hafifçe çarptı. Roger, «Janet'le Mark'a telefon et», dedi. «Çabuk! Onlara mektupları açmamalarını söyle! Hiçbir mektubu açmasınlar!»

Peel, «Ben şimdi ederim», diye cevap verdi.

Sloan Roger'in kolundan çekti. «Gel artık!»

Roger yürüyebiliyordu tabiî. Yaralanmamıştı. Sadece gözleri görmüyordu. Mark'ın avucunun içi gibi bildiğini zannettiği odasında sağa sola nasıl çarptığını anlatışını hatırladı. Yard'ı Roger kadar iyi bilen yoktu. Fakat yanında Sloan olmasaydı muhakkak ki binada kaybolacaktı.

* * *

Üç saat sonra gözlerini yıkayıp, muayene etmiş, yatıştırıcı sözler söyledikten sonra da hastahanede bir odaya yatırmışlardı. Gözleri sarılıydı. Evet gözlerini bağlamışlardı, onun için de etrafını göremiyordu. Yoksa görecekti! Görecekti! Görecekti! Tabiî görecekti!

* * *

Mark, Bell sokağındaki evin ön odasında, sırtını şömineye dayamış duruyordu. Janet ise pencereden dışarıya bakmaktaydı. Yüzü sapsarıydı genç kadının. Dışarıda Snicker bahçe kapısının önünde durmuş kaldırımda Jonathan'la bir aşağı bir yukarı koşan çocuklara bakıyordu.

Mark, «Janet», diye başladı, sonra da birdenbire sustu. Nihayet kendini zorlayarak, «Janet», dedi. «Seni boş yere teselliye çalışacak değilim. Göz mütehassısları ancak bir iki gün sonra katî bir şey söyleyebileceklerini bildirdiler. Vaziyetin geçici olduğuna kaniler. Onlar alevden ziyade Roger'in gözüne kaçan tozdan endişe ediyorlar. Tozun ne olduğu henüz anlaşılamadı. Kimyevî bir maddeyse zarar verebilir tabiî. Fakat bu sadece tozsa o zaman endişelenecek bir şey yok.»

Janet cevap vermedi.

Mark, «O caniler henüz ciddî bir hücumda bulunmadılar», diye başladı.

Janet, «Saçmalama Mark», dedi. «Onlar Roger'i vitriol'la kör etmeğe çalıştılar. Eğer Roger mendiliyle alnını kurulamasaydı muvaffak da olacaklardı. Bugün yeniden hücum ettiler. Belki muvaffak da oldular.»

Mark içini çekti. «Neler hissettiğini biliyorum. Böyle düşündüğün için haklısın tabiî. Fakat ben seninle aynı fikirde değilim.»

— «Roger nasıl?»

— «İyi. Biraz hiddetli tabiî, ama iyi.»

— «Onu gidip görmeme neden müsaade etmiyorlar?»

— «Doktorlar, «Onu göremezsin», demediler ki. «Görmezsen daha iyi olur», dediler.

— «Anlıyorum.» Pencereden ayrılarak Roger'in koltuğunun yanına gitti, elini arkalığa dayadı. Roger'in başının izi kalmıştı orada. Eliyle koltuğu yavaşça okşayarak, «Belki de doktorların hakkı var», dedi. «Ağlayıp, Roger'i üzmemi istemiyorlar. Birkaç saat beklerim. Belki bunun bir faydası olur.»

Birdenbire titredi.

Ricahrd sokakta haykırıyordu, «Yok! Yok!»

Sesinde müthiş bir korku vardı. Janet bir an donmuş gibi kaldı sonra dönerek kapıya koştu. Daha Mark hole erişmeden o sokağa fırlamıştı bile. Richard ağlıyordu, Snicker ise ona doğru gitmekteydi.

— «Richard ne oldu? Ne oldu?»

Mark bahçe kapısına gidince Richard'ın yerde yattığını gördü. Çocuk hâlâ haykırıyordu. Jonathan kendi evinin bahçesine kaçmıştı. Scoopy ise parmağını ağzına sokmuş, diğer elini de başına götürmüştü. Yüzünde kabahatliymiş gibi bir ifade vardı.

Janet, Richard'ı kucağına aldı. Çehresi korkunç bir hal almıştı genç kadının.

— «Scoopy!» Sesi gayet tiz çıkıyordu. «Ne oldu? Kim yaptı bunu?»

Scoopy korkuyla bir iki adım geriledi, bir müttefik arar-

mış gibi Mark'a doğru baktı. Sonra elini saçından çekerek başını önüne eğdi.

— «Ben yamadım.»

Janet haykırdı. «Benimle konuşurken parmağını ağzından çek! Ne oldu?»

Scoopy parmağını ağzından çekti, yüzü bembeyaz kesilmişti.

— «İsteyerek yapmadım. Yarış ediyorduk, Richard'ın ayağı takıldı, düştü. Benim kabahatim yok.»

Janet, «Seni budala!» diye bağırdı.

Çığlığı hepsini şaşırtmış, Richard'ın da susmasına sebep olmuştu. Çocuğun dizi biraz kanamıştı, gözleri de yaşlıydı.

Janet onu yere bırakarak eve doğru koşmağa başladı. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu, yanaklarından da yaşlar süzülüyordu. Snicker yine dikkatle çocuklara bakmaytaydı. Scoopy Mark'a yaklaşarak usulca onun elini tuttu. Richard da genç adamın öbür tarafına geçti. Jonathan ise bahçelerinden çıkma cesaretini gösterdi.

Scoopy hâlâ ısrar ediyordu.

— «İsteyerek olmadı.»

Richard burnunu çekti. «Canım acımıyor artık. Annem tentürdiyot sürse bari.»

Scoopy çekingen bir tavırla, «Annemin nesi var?» diye sordu.

Mark, «Üzülme yavrum», dedi. «Bir şey yok. Hani baban bir müddet önce yaralanmıştı ya...»

— «Evet yaralanmıştı.»

Richard hemen atıldı. «Yine yaralandı mı? Hashakanede mi?»

Scoopy kardeşinin lâfını düzeltti. «Has-ta-ha-ne!»

Mark, «Maalesef öyle», dedi. «Babanızın fazla bir şeysi yok ama anneniz üzüldü. Bugün yaramazlık yapmayın olur mu?»

Richard, «Çalışırım», diye cevap verdi.

Scoopy de hemen, «Yaramazlık filân etmem», dedi. Ka-

tiyen etmem.» Sonra parlak gözlerini Mark'ın yüzüne dikerek, «Babamın yarası ağır değil ya?» diye sordu.

— «Değil yavrum, değil.»

Mark çocukları ikna edemediğini biliyordu. Fakat biraz sonra dertlerini unutarak tekrar yarış etmeğe başladılar. Janet ise mutfakta bulaşık yıkıyordu. Mark onun yanına giderek,

— «Çocuklar neden mektepte değil?» diye sordu.

— «Tatil. Zaten mektep hemen her zaman tatil. Anlaşılan her gün bayram. Her gün!» Artık ağlamıyordu, yüzüne de biraz renk gelmişti. «Deminki hareketim için özür dilerim. Sinirlerim iyice bozuldu. Roger'e belli etmemeğe çalıştım. Fakat Bournemouth'da köpek Richard'ın üzerine saldırdığı zaman o hâdisenin bu mesele ile alâkası olduğunu anlamıştım. Yandaki kabinde kalan kadın bana o gün Roger'in okuduğu mektupta ne olduğunu sordu, «Yüzü bembeyaz kesilmişti», dedi. Bu sabah yine öyle esrarengiz bir mektup geldi. Tabiî Roger bana ondan da bahsetmedi ama... Ben anladım. Sinirlerim harab oldu. Richard'ın öyle acı acı bağırdığını duyunca... Neyse şimdi iyiyim artık. Roger'in kız kardeşine telefon edeceğim, belki gelip burada birkaç gün kalır.»

— «İyi olur.» Mark eline bir bez almış, tabakları dikkatle kurulamağa başlamıştı. «Öğleye sana Roger hakkındaki son tıbbî raporu getiririm, bu arada...»

Hemen hemen mahcup denilebilecek bir tavırla gülümsedi.

— «Bu arada ne?»

— «Elimden gelen her şeyi yapacağım.»

Janet, «Biliyorum», dedi. «Mark bana her şeyi açıkça söyleyeceksin değil mi? Benden bir şey saklama. Roger'i kabahatli bulmuyorum, fakat şimden sonra her şeyi bilmeliyim. Bilmemek daha da fena. İnsanın aklına öyle fecî şeyler geliyor ki. Meselâ demin Richard'ın düşmesi... Her şeyi bilmem lâzım Mark.»

Mark, «Merak etme, her şeyi söylerim» diye söz verdi.

On dakika sonra evden ayrılarak doğru Scotland Yard'a

gitti. Yolda düşündü durdu, fakat bir neticeye varamadı. Çıkıp Sloan'u gördü. Arzusu üzerine Sloan Chatworth'e telefon etti. Fakat Sir Guy o gün Yard'a gelmeyecekti.

Sloan, «Eğer benim yapabileceğim bir şeyse Mark», diye başladı.

— «Ona benim hâdiseye karışmama razı olup olmayacağını soracaktım.»

— «Chatworth işe yarayacak herkesi kullanır. Sen şu Eva Wedlake'in ağzından lâf alabilecek misin?»

Mark, «Bunu tecrübe edeceğim», dedi. «Elimden geleni de yapacağım. Şu melon şapkalı adamı bulabildiniz mi?»

— «Hayır.»

Mark, «Sadece o gün neden peşime takıldı acaba?» diye mırıldandı. «Acaba sonradan Eva Wedlake ile konuştuğumu da gördü mü? Eğer görmediyse bu herifler benim Eva ile görüştüğümü nereden öğrendiler?»

Sloan, «Bilmem», der gibi omzunu silkti.

Mark, «Gorley'den bir haber var mı?» diye sordu.

— «Hayır. Sanki yer yarıldı, yerin dibine geçti. Bence Eva ile Kennedy ailesinin peşini bırakmamak lâzım. Muammayı ancak bu suretle halledebiliriz.» Sloan katî bir tavırla konuşuyordu. «Fakat dikkatli ol. Yakında muhakkak sana da saldırırlar.»

Mark, «Merak etme», dedi. «Eva hakkında yeni haberler var mı?»

— «Eva bu sabah saat onda Kennedy'nin apartmanına gitti. Peter'le Charles ise bürodalar. Jacob evde istirahatte.»

— «Apartman göz altında mı?»

Sloan güldü.

— «Meselenin aslını öğreninceye kadar hepsini göz altında bulunduracağımızdan emin olabilirsin.» Bir sigara yaktı. «En iyisi sen Peel'le beraber çalış Mark. O da bütün işleri bırakıp yalnız bu mesele ile uğraşacak. Peel son derecede zekidir, üstelik Roger için canını bile verir. Onunla yemek yiyip meseleyi bir müzakere etsen?»

Bu teklif Mark'ın hoşuna gitmişti. Bunun birçok sebep-

leri vardı tabii. Zira Sloan bu sözlerle Chatworth istesin istemesin, onun bütün hâdiselerden haberdar olmasına karar verdiğini belirtiyordu.

Her zamanki gibi pembe yüzü sıhhatle parlayan, tabiî dalgaları belli olmasın diye saçlarını iyice ıslatıp taramış olan Detektif Çavuş Peel tıpkı kocaman bir çocuğa benziyordu. Mark'la mükemmel bir yemek yemişlerdi. Şimdi de kahvelerini içiyorlardı. Hâdiseleri her zaviyeden tetkik etmiş, konuşmuşlardı. Mark lüzumlu her şeyi de öğrenmişti artık.

Peel, «Yalnız bir tek şey var. Mr. Lessing», dedi. «Bu..»

— «Madem beraber çalışacağız, bu resmiyetten de vaz geçelim.»

—« Çok teşekkür ederim.» Bu teklif Peel'i pek memnun etmişti. «Bu düşünceme Sloan muhakkak ki gülecektir. Belki sen de gülersin Mark. Fakat Roger West'e iki defa hücum ettiler. Hücumlar hemen hemen birbirinin aynıydı. Hedefleri Roger'in yüzüydü. Veya... Gözleri... Vitriol atan bir insanın gayesi yaralamak veya kör etmektir. Zarfın içindeki şey ise doğrudan doğruya Roger'in gözleri için hazırlanmıştı. Bana biri onu kör etmek istiyormuş gibi geliyor.»

Mark, «Bu mümkün», dedi.

— «Bu fikrimi saçma bulmuyorsun ya?» Peel iyice heyecanlanmıştı.

Mark ağır ağır, «Karısı da senin gibi düşünüyor», dedi. «Alçaklar!»

— «Öyle olduğuna göre söylenecek bir tek şey var.»

— «Nedir o?»

— «Bu işte bir kadın parmağı var.»

* * *

Eva Wedlake, Kennedy'lerin apartmanından çıkarak sağa döndü. Mark Lessing ise köşede Jaquar'ın içinde bekliyordu. Eva'yı görür görmez aklına Peel'in, «Bu işte bir kadın parmağı var», dediği gelmiş ve kalbi garip bir şekilde çarpmağa başlamıştı. Eva sadece güzel değil, harikulâde, şahane güzeldi. Genç kadın Mark'ı görmemişti, onun kendisi-

ni gözetlediğinin de farkında değildi tabiî. Âhenkli adımlarla genç adamın bulunduğu köşeye doğru yürüyordu. Yürüyüşü, hareketleri fevkalâdeydi. Arkasına da beyaz garnitürlü lâcivert, son derecede şık bir elbise giymişti.

Tam arabanın yanına gelince Mark, «Benimle çay içer misiniz?» diye sordu.

Genç kadın irkilerek döndü. Mark bir an onun korktuğunu zannetti, fakat genç kadının yüzündeki ifade değişivermişti.

— «Çay vakti geçmedi mi?»

— «Beşi beş geçiyor.» Kennedy'lerin apartmanına doğru baktı. «Yoksa çayınızı orada mı içtiniz? Eğer öyleyse, o zaman size kokteyl teklif edeyim. Benimle içki içer misiniz?»

Eva, «Çayı tercih ederim», dedi.

— «Bravo!» Mark uzanarak otomobilin kapısını açtı. «Buyurun.»

Genç kadın Mark'ın yanına oturdu. Otomobil hareket etti. Yollar bir hayli kalabalıklaşmıştı. Bir müddet sonra Mark bir yan sokağa saptı ve kapısında «Lenora» yazılı bir çayhanenin önünde durdu.

Mark, «Buraya hiç gelmiş miydiniz?» diye sordu.

— «Bir iki defa geldim. Siz Londra'nın en iyi yerlerini biliyorsunuz.»

— «Tabiî. Onun için benimle tanıştığınıza memnun olmalısınız. Burada benim her istediğimi yaparlar. Üst kata çıkalım daha iyi. Oranın sandalyeleri daha rahattır. Üstelik yukarısı sessizdir de. Lenora'nın pastaları eşsizdir. Bence Londra'da onun gibi Fransız pastası yapan yok.»

Yukarı katta köşede boş bir masa buldular. Herkes âdeta fısıldayarak konuşuyordu. Siyah elbiseli garson kadından başka kimse de onlarla meşgul olmadı. Çay takımları hakikaten zarif ve güzeldi. Pastalar da Mark'ın methettiği gibi nefis...

Eva, «Bugün ne öğrenmek istiyorsunuz?» diye sordu.

— «Sadece nasıl olduğunuzu.»

— «Ya Jacob'un nasıl olduğunu merak etmiyor musu-

nuz?» Eva gülüyordu. «Ben iyiyim, Jacob da kendine geldi. Kaza onu benden çok sarstı ama zaten son zamanlarda Jacob'un sinirleri iyice bozulmuştu. Şimdi polis yardım edecek diye gayet memnun.»

Mark neşeli bir tavırla, «Akıllı adam doğrusu», dedi.

Genç kadın hafifçe irkildi. Belli belirsiz bir hareketti bu, eğer Mark böyle bir şey beklemiyor olsaydı, muhakkak ki farkına da varmaycaktı. Eva hemen gözlerini ondan kaçırdı. Maamafih o anda Mark'ın bu sözleri bilhassa söyleyip söylemediğini düşündüğü belliydi.

Sonra, «Hakikaten de öyle», diye mırıldandı. «Yalnız Peter hâlâ kızgın.»

Mark omuzlarını kaldırdı. «Peter fazla zekî değil.»

— «Öyle mi dersiniz?»

— «Aklı olsaydı Roger'e o sözleri söylemezdi.»

— «Demek ki sizin her şeyden haberiniz var.»

— «Her şeyden denemez. Meselâ bazan gözümden kaçan şeyler oluyor.» Mark gülümsedi. «Bir çay daha içmez misiniz?»

— «Mersi. Kusurlu olduğunuza bayağı sevindim Mark. Eğer söylemeseydiniz bunun farkına varmazdım doğrusu.» Gümüş çaydanlıktan fincanına çay koyarken müstehzi nazarlarla genç adamı süzüyordu. «Sukutu hayale uğramak istemem.»

Mark, «Ben de ayni şeyi sizin için düşünüyordum», diye cevap verdi. «Ne güzel anlaşıyoruz değil mi? Herkesin aksine ben sizin iyi bir insan olduğunuza kaniyim.»

— «Teşekkür ederim.»

— «Peter Kennedy size hiç lâyık değil.»

Genç kadın Mark'ın fincanını da doldurarak ona uzattı. Sonra cevap vermeden pastasını yemeğe başladı. Mark sözlerinin ikinci defa Eva'yı şaşırtmış olduğunun farkındaydı.

Nihayet genç kadın, «Peter aptal değildir», dedi. «Onun bilmediğiniz birçok meziyetleri var. Siz de zannettiğimden daha da cesursunuz.»

Yine Mark'la alay etmeğe başlamıştı.

Mark neşeyle, «Öyleyimdir», diye cevap verdi. «Size Peter'le evlenmeğe hakikten niyetiniz olup olmadığını soracaktım. Tabiî haddimi bilmem de lâzım.» Eva'ya doğru eğildi, genç kadın alaylı alaylı gülmüyordu artık. «Eva, ben Roger West'in arkadaşıyım, Kriminoloji beni hakikaten alâkadar eder. Fakat bu benim insan olmama mâni değil tabiî. Seni yakından tanımayı, iyice tanımayı istiyorum.»

Genç kadın kirpiklerinin arasından ona bakıyordu.

Nihayet, «Bilmem ki», dedi.

— «Bu söylediklerim hakikat Eva.»

Eva, «Sen de Roger West gibi hakikî bir polissin», diye mırıldandı. «Ben polisleri fazla sevmem. Onlar bana hiç uğurlu gelmiyorlar. Bir zamanlar Paul Wiseman'ın yanında çalışıyordum, senin Roger West onu hapse attırdı. Roger, Kennedy'i de yakaladı. Hapishane zavallı adamcağızı mahvetti.»

Mark soğukkanlılığını kaybetmedi.

— «Bu işte kabahatli olan Roger mi yani?»

— «Değil tabiî. Fakat bu hâdiseler polislerden çekinmeme sebep oldu.»

Mark ısrarla, «Bundan vazgeç», dedi. «Belki farkında değilsin Eva, fakat ahbapların korkunç insanlar. Jacob'un düzeldiğini zannediyorsun, öyle olsa bile bu onun ailesinin veya arkadaşlarının da değiştiğine delâlet etmez ki. Başın derde girebilir Eva. Öyle olursa beni çağır, sana hemen yardım ederim. Bunu senden rica ediyorum.»

Eva gülmüyordu artık.

— «Pekâlâ», dedi. Sonra yine neşesi yardımına yetişti. «Şimdi artık ciddî ciddî konuşalım. Beni neden görmek istedin?»

— «Demin söyledim ya.»

— «Sana inanmıyorum ama sözlerin hoşuma gitti doğrusu.» Eva çantasıyla eldivenlerini masadan aldı. «Gitmem lâzım artık. Peter'la altı buçukta buluşacağım. Elbisemi değiştirmeliyim.»

— «Seni apartmanına kadar götürebilir miyim?»

— «Teşekkür ederim, çok naziksin.»

Beş dakika sonra Lenora'dan çıkarak, kapıda bekleyen Jaquar'a doğru yürüdüler. Arabanın biraz ilerisinde bir adam duvara dayanmış, bekliyordu. Bir dilenciydi bu. Boynuna asılı işportadaki kibrit ve ayakkabı bağlarını satmağa çalışıyordu. Mark'la Eva önünden geçerken hiç kımıldamadı. Genç adam da işportanın üstündeki büyük kartta yazılı olanları ancak otomobile bindikten sonra farketti. Mark'ın gözüne bir şey takılmıştı. Telâşla dönerek baktı. Adamın yanında beyaz bir baston vardı. Duvara dayanmıştı.

Mark işportadaki kartı da okudu.

«KÖR - HARP MALÛLÜ»

Bir an felce uğramış gibi kaldı.

Eva, «Ne var?» diye sordu.

— «Hiç? Hiç, hiç!»

Mark motörü işletti, fakat sonra elinde olmadan tekrar tekrar dönüp kör dilenciye baktı. Adam yerinden kımıldamamış, onların önünden geçtiğini hissettiği halde seslenmemişti. Kör neden orasını seçmişti? Lenora'nın bulunduğu sokak gayet tenhaydı. Halbuki biraz ilerideki caddeye çıksa epey para kazanabilirdi. Günde belki binlerce Londralı geçiyordu o caddeden. Neden Lenora Çayhanesinin önünü seçmişti kör?

Altıyı biraz geçe Eva'nın apartmanına geldiler. Peter Kennedy kapıda bekliyordu.

17. KÖRÜN CEHRESİ

Peter'in yüzü mosmor kesilmişti, gözleri kinle parlıyordu. Yumruklarını sıkarak uzun bacaklarıyla süratle ilerledi ve otomobilin yanına dikildi. Bir Yunan İlâhı kadar yakışıklı fakat ayni zamanda da son derecede hiddetliydi. Yumruğunu o kadar sıkmıştı ki, elinin üstü bembeyaz kesilmişti. Yüzündeki ifadeden onlarla tatlı tatlı sohbet etmek niyetinde olmadığı da belliydi.

— «Bu herifle işin ne?» diye homurdandı.

Eva, «Peter», diye başladı.

— «Bu hayvanın arabasına neden bindin? Onun kim olduğunu biliyorsun. Mark Lessing... West'in sadık köpeği. Üstelik o West'den daha da aşağılık. Zira neticede West bir polis. Daha doğrusu polis olduğunu iddia ediyor. Halbuki bu herif bir centilmen olduğu iddiasında. O bir...»

— «Peter rica ederim sus!»

Eva'nın sesi bir hayli sertti.

Mark, «Bırak sayıklasın», diye mırıldandı.

Peter, «Belânı mı arıyorsun Lessing?» dedi. «Eğer öyleyse canına okurum. Mrs. Wedlake'in de yakasını bırak artık. Anladın mı? Onu da kirletmeni istemiyorum. Ona bir daha yaklaşma!»

Mark sakin bir tavırla, «Dünyanın hâkimisin demek?» diye sordu. «Fakat belki Mrs. Wedlake senin fikrinde değildir...»

— «Senin ne mal olduğunu öğrenince o da benim gibi düşünecek.»

Eva, «Geri çekil Peter», dedi. «Kapıyı açamıyorum.»

Peter gerileyerek arabanın kapısını açtı. Genç kadın otomobilden indi ve dönerek Mark'a baktı. Yüzü kızarmamıştı fakat gözlerinde tehlikeli bir pırıltı vardı. Hiddetten için için kaynadığı belliydi.

— «Çaya teşekkür ederim Mark», dedi. «Beni eve getirdiğin için de.»

Dönerek süratle Peter'in yanından geçti, apartmanın kapısına doğru yürümeğe başladı. Peter yüzünde sersemce bir ifadeyle arkasından bakıyordu. Genç kadının Mark'a ismiyle hitap etmesi onu en ince yerinden vurmuştu. Kendi kendine sayıklar gibi, «Mark», diye tekrarladı. Sanki kulaklarına inanamazmış gibi bir hali vardı.

Mark motörü işlettikten sonra gülümsiyerek Peter'e baktı.

— «Fena taktik kullanıyorsun dostum, budalanın birisin!»

Peter hiç sesini çıkarmadı fakat yüzünde kindar bir ifadeyle Mark'a baktı.

Mark, «Hem de tehlikeli bir budala galiba», diye ilâve etti. «Neyse bunu yakında öğrenirim. İleride seninle şöyle başbaşa bir konuşuruz. Allahaısmarladık.»

Arabayı hareket ettirdi.

Peter yine ağzını açmadan apartmana doğru döndü. Hemen içeri girmedi. Fakat Eva yukarı çıkarken kapıyı da kapamamıştı.

Mark aynadan Peter'in tereddüt ettiğini gördü. Bu işe memnun olmadı da değil. Eva ile Peter'in kavga etmesi işlerine yarayacaktı. Leicester meydanı civarındaki Göz hastahanesine doğru ilerledi. Fakat Roger'i düşündüğü yoktu. Zira Eva'nın hayali gözlerinin önünden gitmiyordu. Mark'ın ciddî şekilde konuşmuş olmasına rağmen genç kadın ona inanmamıştı. Mark Eva'ya bütün söylediklerinde samimiydi. Belki sonradan böyle hareket ettiğine pişman da olacaktı. Eva'nın hakikaten ahlâksız bir kadın olduğu meydana çıkabilirdi tabiî. Eğer öyleyse, Eva'nın fenalığı da güzelliği gibi müthiş bir şey olmalıydı.

Hastahanede Mark'ın Roger'i görmesine müsaade etmediler. Genç adam buna sinirlendi. Doktorların bu şekilde hareket etmesinin bir sebebi vardı herhalde. Fakat neydi bu sebep? Mark onların hareketlerine bir mâna veremiyordu. Kendisine Roger'in vaziyetinin değişmediğini, gözlerinin bir kaç gün sargılı duracağını, sargılar açıldıktan sonra da tekrar muayene edileceğini bildirdiler. Bu Janet'e götürülecek kadar iyi bir haber değildi. Mark Sloan'a da telefon etti. Maamafih onlar da yeni bir ipucu ele geçirememişlerdi. Doktor Gorley de hâlâ bulunmamıştı.

Hastahaneden çıktıktan sonra otomobiline doğru giderken köşede duran bir adam Mark'ın nazarı dikkatini çekti. Bir kördü bu. İşportaya dizdiği eşyaları satıyordu. Çayhanenin önünde gördüğü adam değildi. Körün o köşeyi seçmiş olması da tabiiydi. Bu suretle hastahaneye gelen ziyaretçiler büyük bir acıma hissine kapılarak ona para vereceklerdi.

Maamafih Mark böyle bir hisse kapılmadı. Genç adam arabayı hareket ettirdi. Janet'i görmesi lâzımdı, herhalde genç kadın onu bekliyordu. Sadece bir telefonla onu başından atmağa da Mark'ın gönlü razı değildi. Roger'in kız kardeşi geldiği takdirde vaziyet biraz daha düzelecekti.

Mark genç kadının neler hissettiğini biliyor ve ona acıyordu da.

Fakat Bell sokağına gitmeden evvel kendi apartmanına uğradı. Koltuğuna oturarak bir müddet hâdiseleri düşündü. Artık bitaraf olamadığı, işe hisleri karıştığı için müteessirdi. Lüzumu olunca hislerini öldürmesini de bilecekti tabiî. Fakat bu da pek hoş bir şey olmayacaktı.

Bell sokağına saptığı zaman ortalık kararmağa başlamıştı bile. Arabayla, ağır ağır yürüyen bir adamın yanından geçti. Otomobilin farları beyaz bir bastonu mu aydınlatmıştı? Körlerin kullandıklarına benzeyen beyaz bastonu? Bu kabil değildi! Arabayı durdurarak etrafına bakındı. Fakat adam köşeyi dönmüştü bile. Janet herhalde yukarı katta, çocuklara banyo yaptırıyordu. Anahtarıyla kapıyı açarak içeriye girdi. Snicker merdivenin altında nöbet bekliyordu. Bütün bu hâdiseler içinde Mark'ın yegâne hoşuna giden şey Snickerdi. Çocukların güldüğünü duydu. Richard'ın kahkahası ne kadar da hoştu. Bu gülüş ona Eva'yı hatırlatmıştı.

Zaten her şey ona Eva'yı hatırlatıyordu.

Merdivenden çıkarken yukarı seslendi. Çocuklar da içeriden neşeyle haykırıştılar. Richard küvetin yanında ayakta durmuş kocaman bir havluyla vücudünü kurulamağa çalışıyordu. Scoopy'nın sırtında ise çizgili pijamalar vardı, süt içmekteydi.

Janet gözlerini Mark'a dikti. Bu gözlerdeki mâna genç adamın kalbini burkmuştu. Mark yeni bir hâdise çıktığını da anladı. Fakat bunun ne olduğunu tahmin edemedi. Janet kendini zorlayarak çocuklarla tabiî bir şekilde konuşmağa çalışıyordu. Onlar ise hiçbir şeyin farkında değillerdi.

Yirmi dakika sonra çocuklar yataklarına yatmışlar, birbirlerine sesleniyorlardı. Scoopy ile Richard'ın odaları yan-

yanaydı. Aynı odada kaldıkları zaman çok gürültü ettikleri için anneleri onları ayırmıştı. Janet ile Mark merdivenden inmeğe başladılar. Genç kadının elinde havlular ve süt bardağı vardı. Tam merdivenin ortasında Janet Mark'a dönerek endişeyle, «Onu gördün mü?» diye sordu.

— «Kimi?»

— «Körü.»

Birdenbire buz gibi bir rüzgâr çıkmıştı sanki. Mark titredi.

— «Yooo, görmedim.» Sesinden yalan söylediği öyle belliydi ki. «Nerede?»

Janet, «Dışarıda», dedi. «Sen gittikten sonra birkaç defa evin önünden geçti. Bir aşağı bir yukarı gidiyor, bazan evlerin de kapısını çalıyordu. Bastonunu da yere vurup duruyordu tabiî. Bu... Korkunç bir şeydi. Ben... Dinle!»

Karanlık holde sessiz sedasız durdular. Ön kapı kapalıydı, fakat içeri hava girmesi için tepe camı açık bırakılmıştı. İşte sokağın sesi buradan içeri aksediyordu.

Tak-tak-tak-tak-tak.

Janet hıçkırdı. «Artık tahammül edemiyeceğim.»

Mark, «Kendine gel», dedi. «Endişelenecek bir şey yok ki.» Eve geldiği zaman nöbetteki polisi görmemişti. Fakat Peel ona Bell sokağındaki evin daima muhafaza altında bulundurulacağını söylediği için memurların civarda bir yerde olduklarından emindi. Ön kapıya gitti, elektriği yakmadan sokağa baktı. Köşedeki fenerin ışığı kaldırımın bir kısmını aydınlatmaktaydı. Baston sesi tekrar duyuldu. Tak-tak-tak-tak. Adam galiba eve doğru geliyordu. Zira bastonun sesi iyice yakınlaşmıştı.

Sonra kör, sokak fenerinin ışığında belirdi. Beyaz bastonu da donuk donuk parlıyordu. Adam evin önünde durmadı, fakat bastonu bahçe kapısına sürtündü. Kör hafifçe sendeledi sonra yoluna devam etti.

Tak-tak-tak-tak.

Karşıki tarafta ikinci bir gölge belirdi. Bir polisti bu.

Janet ise ön odanın kapısına dayanmış duruyordu.

Mark, «Bakalım bu kör nereye gidiyor», dedi. «Bu bir tesadüf tabiî. Fakat seni korkutması için de bir sebep yok. Evin etrafında polis memurları olduğunu biliyorsun.»

Janet, «Evet», diye fısıldadı. «Mark, elimde değil. Bu mesele beni mahvedecek. Bu akşam gel burada kal olur mu? Margaret yarın burada olacak. Belki o zaman bu kadar korkmam.»

Mark, «Onda dönerim», diye söz verdi.

Janet zorla gülümsemeğe çalışıyordu. «Çok iyisin.»

Mutfağa girerek elektriği yaktı ve acı acı haykırdı. Elindeki bardak büyük bir gürültüyle yere düşüp parça parça oldu.

* * *

Feryat evde garip aksi sedalar yaptı. Mutfağa doğru koşan Mark'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Scoopy yukarı kattan haykırdı, fakat ona cevap veren olmadı. Çocuk korkuyla bağırıyordu artık. Snicker de yerinden ok gibi fırlamış, mutfağa dalmıştı. Mark kapıda durdu. Janet'in yüzü bembeyaz kesilmişti, eli ağzında dim dik duruyordu. Çocuklar yukarıda koşuşuyorlardı. Scoopy'nın feryatlarına Richard'ın ki de katılmıştı şimdi. «Anne! Anne! Anneciğim!» Richard ağlamağa başladı.

Mark şaşkın şaşkın, «Bir şey yok çocuklar», diye seslendi. «Annenizin ayağı bir sandalyeye takıldı. Bir şeysi yok.»

Çocuklar sustular.

Janet hâlâ yerinden kımıldamamıştı.

Kapı tam pencerenin karşısındaydı... Ve pencerenin camına bir resim yapıştırılmıştı... Büyük bir resim. Bir kör resmiydi bu. Adamın çehresi sanki dehşetle gerilmiş, görmeyen gözlerini de yalvarırcasına semaya doğru kaldırmıştı.

Janet yere yığıldı...

* * *

Mark Yard'a telefon ettikten sonra Janet'i kucağına alarak yukarıya çıkardı ve yatağına yatırdı. Sonra da gidip çocukları yatıştırdı. Fakat onların fazla sessiz sedasız duramıyacakları belliydi, zira bir hayli korkmuşlardı. Nihayet kom-

şu Norah Thomas yardıma koştu. Genç kadın çocukların o akşam aynı odada yatmalarını teklif etti. Scoopy'nin karyolasını bir ucundan Mark, öbür ucundan da çocuklar tuttular ve bunu Richard'ın odasına taşıdılar. Biraz sonra küçükler yataklarına yatmış, neşeli neşeli konuşuyorlardı.

Sokak kapısı çaldı.

Norah Thomas Janet'in yatak odasının eşiğinde belirmişti.

— «Vaziyeti fena değil, ama yataktan çıkmaması daha iyi olur. Doktor çağırmamıza da lüzum yok. Evde uyku ilâcı varmış. Ben o uyuyuncaya kadar burada kalırım.»

Mark, «Çok teşekkür ederim», dedi. «Siz olmasaydınız bilmem ne yapardım?»

Kapı yine çalındı.

Komşu kadın, «Rica ederim», diyerek tekrar yatak odasına girdi ve kapıyı kapadı. Aşağıda Snicker hırıldamağa başlamıştı. Hayvanın ensesindeki tüyler dimdikti. Mark'ın yanından geçmesine müsaade etti fakat onun peşine de takılmaktan geri kalmadı. Genç adam kapıyı ihtiyatla açtı. Verandada Peel bekliyordu, arkasında da yine Yard'dan iki memur vardı.

Mark, «Tamam Snicker», dedi. «Bunlar arkadaş.»

Snicker bundan pek emin değildi, adamlar içeri girince homurdandı. Peel bir an tereddüt etti sonra köpeğin yanından geçti. Snicker'in hırıltısı hakikaten korkunçtu fakat kimsenin üzerine saldırmadı. Hep birlikte mutfağa girdiler. Sonra memurlardan biri tekrar dışarı çıktı. Camın üstündeki resmi alacaktı. Mark vaziyeti telefonda Peel'e izah etmişti. Bu defa hâdiseyi bütün teferrüatıyla anlattı. Kapının önünde bir aşağı bir yukarı dolaşan körden de bahsetti.

Yard'dan gelen memur içeri girdi. Elinde bir adam başı büyüklüğünde bir karton vardı. Resmi mutfak ışığında tetkik ettiler. Bunu muhakkak ki işini bilen biri yapmıştı. Saçlar, yanaklar ve dudaklar boyanmıştı. Kör gözlerdeki yalvaran ifade hakikaten insanın tüylerini ürpertecek gibiydi.

Peel başını kaldırdı, dişlerinin arasından, «Şeytanın işi bunlar», dedi.

Mark, «Kör etme arzusu hususunda yanılmamışın», diye cevap verdi. «Peki ama arka tarafta da polis yok muydu? Bahçeye nasıl girdiler?»

Peel, «Biri işini ihmal etti herhalde», diye homurdandı. «Onu pişman edeceğim tabiî. Gidip ön taraftaki polisi de göreyim, belki o kör hakkında bize malûmat verebilir. Lenora Çayhanesinin kapısında da mı bir kör vardı dedin?»

— «Evet.»

— «Aynı adam mı?»

— «Bundan emin değilim.»

Peel, «Bakalım, belki adamı buluruz», diyerek dışarı çıktı.

Bu arada Norah Thomas da aşağıya inmişti. Çay yapıp ekmek kızarttı. Janet akşam yemeği yememişti, fakat canı da bir şey istemiyordu. Yard'dan gelen diger memur pencerenin camını ve bahçeyi tetkikle meşguldu. Parmak ve ayak izleri arıyordu. Mark gizli düşmanlarının böyle izler bırakmış olacağından pek emin değildi.

Peel geri döndü.

— «Kör kapı kapı dolaşıp, mektup kutularına Körlere Yardım Cemiyetinin zarflarından koymuş. Bu resmî bir müessesedir. Onlar sık sık böyle zarflar da bırakırlar. Memur adamın birkaç defa aşağı yukarı gidip geldiğini görmüş ama neden böyle yaptığını sormamış. Kör yarım saat evvel evin önünden geçmiş ve uzaklaşıp gitmiş. Cemiyetin adamıysa onu bulması kolay. Ne olursa olsun onu bulmağa çalışacağım. Arka bahçeye gelince... İki ev aşağıda bir adamın bahçe duvarına tırmandığı görülmüş. Onun üzerine arkadaki nöbetçi o tarafa doğru koşmuş. Buradan ancak iki dakika ayrılmış... Zira duvara tırmanan şahıs, hemen yere atlayıp kaçmış... Tabiî o arada arkadaşı da bahçeye girip, resmi cama yapıştırıvermiştir.» Bir müddet derin derin düşündü. Sonra, «Akşamı burada mı geçireceksin?» diye sordu.

— «Geceyi de.»

Peel, «Aferin», dedi.

Adamları da işini bitirmişti, resmi yanlarına alarak evden ayrıldılar. Mark mutfağa giderk kapıyı açtı, ve elektriği yaktı. Pencere tam karşıdaydı. Resmin görülmemesi de imkânsızdı tabiî. Bunun Janet'e nasıl tesir ettiğini tahmin güç değildi tabiî. Bu resim oraya genç kadını dehşete düşürmek için yapıştırılmıştı. Bu hem zekî ve hem de son derecede merhametsizce bir şeydi. İşin fenası bu resmi kimbilir neler takip edecekti?

Roger'in ise gözleri görmüyordu.

Telefon çaldı. Mark ön odaya geçti. Hâlâ resimdeki körün suratını ve düşmanlarının zalimliğini düşünüyordu. Peki ama neden Roger'i kör etmek istiyorlardı?

Telefon hâlâ çalıyordu. Mark telâşla ilerlerken ayağı halıya takıldı. Kendini toplayarak telefonu açtı.

— «Allo?» Telefon edenin kim olduğunu bilmiyordu. Zaten Mark konuşmak değil, bir köşeye oturup hâdiseleri düşünmek istiyordu.

— «Mr. Lessing orada mı?»

Eva'nın sesiydi bu.

* * *

Bu tatlı ses Mark'ın derdini, hiddetini unutturuvermişti. Roger'in koltuğuna kendini atarak arkasına dayandı. Bir taraftan da Eva'nın onun burada olduğunu nereden öğrendiğini düşünüyordu. Hoş bir fikir değildi bu.

Ağır ağır, «Ben Mark», dedi. «Eva sensin değil mi?»

— «Mark buraya gelebilir misin?»

Genç kadın hiçbir girizgâha lüzum görmemişti.

— «Neden? Ne...»

— «Bana yardıma ihtiyacım olduğu takdirde seni çağırmamı söylemiştin. Lütfen hemen gel.» Sonra, «Ben apartmandayım», diye ilâve etti.

Mark'ın reddetmesine vakit bırakmadan telefonu kapayıverdi. Genç adam biran elinde ahize kala kaldı. Eva'nın sesinde saklıyamadığı bir endişe hattâ bir dehşet vardı.

Ama hakiki miydi bu?

Mark'ın neden bu evde kaldığını biliyor, onu buradan mahsus uzaklaştırmağa mı çalışıyordu? West'lere harp ilân etmiş kimseler muhakkak ki Janet'in yanında birinin beklemesini de istemezlerdi. Mark gözleri piyanoya dikili bir müddet bu meseleyi kendi kendine münakaşa etti. Sonra içini çekerek ayağ kalktı. Norah Thomas yukarıda, Janet'in yanındaydı. Onun bir saat için evden ayrılmasının hiçbir zararı olmayacaktı.

Kapıya doğru yürüdü.

Sokakta da polis vardı zaten. Onun için üzülmesine sebep yoktu. Eva'nın yanında da fazla kalmayacaktı. Eva'nın derdi mühim miydi caba? Öyle olduğu takdirde Yard'a telefon edip, Bell sokağına hemen dönemiyeceğini bildirirdi. O zaman nöbetçileri de arttırırlardı tabiî. Merdivenlere yaklaştı. Janet'le komşusu odada konuşup duruyorlardı. Mark onları rahatsız etmek istemedi. Bir not yazarak bunu mutfak masasının üstüne bıraktı. Sonra evden çıkarak otomobiline gitti. Bu sırada bir polis memuru da yanına yaklaşmıştı.

— «Gidiyor musunuz efendim?»

— «Biraz sonra döneceğim. Siz buradan ayrılmayın, olur mu?»

— «Merak etmeyin efendim. Zaten deminki hâdise bizi bir hayli mahcup etti.»

— «Aldırmayın canım.»

Eva onu neden çağırmıştı acaba? Bunu biraz sonra öğrenecekti tabiî. O zaman bunun mühim bir sebep olup olmadığına da karar verebilecekti. Ona yardım teklif ettiği zaman samimî olduğunu söylemişti. Hakikaten samimiydi de. Fakat Eva'nın rol ypmış olmsı ihtimali onu endişelendiriyordu.

Eva bir zamanlar Wiseman'ın yanında çalışmıştı. Şimdi de Kennedy için çalışıyordu. Neden?

Süratle Worral sokağına saptı. Otomobilin farları elektrik direklerini, karanlık pencereleri, kaldırımı ve binaların cephelerini aydınlattı. Sokak tenhaydı. 17 numaralı apartmanın önünde de kimse yoktu. Anide fren yaparak apartmanın önünde durdu. En üst katta bir odanın ışığı yanıyor-

du. Roger ona Eva'nın en üst katta oturduğunu söylemişti zaten.

Ön kapı kapalıydı. Mark, yanında Eva'nın kartı bulunan zile bastı. Sonra geri çekilerek bir sigara yaktı. Maamafih fazla beklemedi. Biraz sonr Eva kapıyı açıyordu. Sokağın ışığında genç kadının gözleri eskisinden de daha parlak duruyordu.

Mark'ı kolundan tutarak içeri çekti.

— «Geldiğin için teşekkür ederim.»

Bu basit kelimeler bir hayli tesirliydi. Genç kadın başka bir şey söylemeden merdivenlerden çıkmağa başladı. Mark da peşindeydi tabiî. Dairesinin kapısı arkasına kadar açıktı. İçerisinin ışığı göz alıyordu âdeta. Eva'nın yüzü bir hayli solgun duruyordu. Genç kadın holde durmadı, Mark da etrafına pek bakmadı. Eva onu doğrudan doğruya yatak odasına götürdü. Gardrobun kapağı açıktı. Mark'ın da ilk farkettiği şey bu oldu. Eva açık kapağın yanına geçerek dolaba doğru baktı.

Mark da onun peşinden gitti.

Dolapta bir adam vardı. İki kat olmuş, dolabın dibine oturmuştu. Başı dizlerine dayalıydı. Adamın ölmüş olduğu belliydi. Kafatası içeri çökmüştü. Grdrobun içi de, adamın sırtından sarkan elbiseleri de kana bulanmıştı.

18. ÜÇÜNCÜ ÖLÜ

Eva, «Dolabın kapağını açtım, onu gördüm», dedi.

Hafifçe sendeledi. Mark hemen genç kadını belinden kavrayarak oturma odasına götürdü ve bir kanapeye oturttu. Eva başını arkaya attı, gözleri ifadesizleşmişti. Mark içki dolabını bularak bir bardağa viski doldurdu ve bunu Eva'ya verdi. Genç kadın hiç itiraz etmeden içkiyi sonuna kadar içti.

Sonra titrek bir sesle, «Affedersin», dedi. «Şimdi kendime gelirim.»

— «Kendine geldin bile. Cesedi ne zaman buldun?»

— «Sana telefon etmeden bir iki dakika önce. Hemen telefona koştum.»

— «Jacob Kennedy veya diğerleri bu meseleden haberdar mı?»

— «Değil tabiî.»

Mark, «O belli olmaz», diye mırıldandı. Genç kadın cevap vermedi. Mark bir bardağa da kendine içki koydu, buna ihtiyacı vardı doğrusu. Açık gardroba doğru şöyle bir baktı. Sormak istediği bir sürü sual vardı. Fakat kendini tutarak ifadesiz bir sesle, «Polise haber vermek mecburiyetinde olduğumuzu tabiî ki biliyorsun», dedi.

Eva, «Biliyorum», diye cevap verdi. «Yalnız onların karşısına tek başına çıkmak beni korkuttu. Hattâ Roger West gelse bile onunla da yalnız rahatça konuşamazdım. Neden bilmem.» Hafifçe titredi. Mr. West'e telefon et istersen.»

Mark telefona gitti. Eva'nın Roger'in yaralandığını öğrenmemesi lâzımdı tabiî. Zaten Yard'dakilerden başka o meseleyi bilen de yoktu. Eva, Roger'in onu sorguya çekmeğe geleceğini zannediyordu. Bu da onun masum olduğunu göstermez miydi? Mark hemen numarayı çevirmedi, gözlerini genç kadına dikmiş onu seyrediyordu. Yüzünün sarılığı güzelliğini bozmamıştı. Sadece gözleri uçuk çehresinde fazla parlak duruyordu, işte o kadar. Eva'nın kendini toplamağa çalıştığı belliydi. Herhalde bu mesele sona ermeden bir sürü çetin sualle karşılaşacağını tahmin etmekteydi.

Mark, «İçerideki adamı tanıyor musun?» diye sordu.

— «Hayır.»

— «Hani Peter'le sokağa çıkacaktın? Neden gitmedin?»

— «Peter'le kavga ettik. O buradan hiddetle çıktı gitti. Ben de evde kaldım tabiî. Elbisemi asıp bir ev entarisi giymek istedim. O zamana kadar gardrobun kapağını açmamıştım.»

Eva lüzumsuz tek kelime bile söylememiş, cesedi gördüğü zaman hissettiklerini de anlatmağa kalkmamıştı.

Mark düşünceli düşünceli, «Peter'in anahtarı var», dedi.

Sonra Whitehall 1212'yi çevirdi.

Eva onun söylediği sözü tasdik edermiş gibi hafifçe başını salladı.

— «Peter sen yokken apartmana girdi mi acaba? Bunu biliyor musun?»

— «Kati olarak bilmiyorum. Fakat herhalde girmiştir. Galiba bizi uzakta gördü. Senin otomobilini tanıyınca hiddetlenip aşağıya koştu. Tabiî bunlar sadece tahmin, katî olarak bilmiyorum.»

Santraldeki kız, «Scotland Yard», dedi. «Buyurunuz efendim.»

— «Detektif Enspektör Bill Sloan'u rica ediyorum.»

— «Bir dakika.»

Eva, «Roger West'le neden konuşmuyorsun», dedi.

— «O bu akşam izinli.»

Eva hafifçe güldü. Yüzünde o kadar yorgun bir ifade vardı ki.

— «Ben West'in hiç uyumadığını, hele hiç dinlenmediğini zannediyordum.»

Mark, «Roger lüzumundan fazla çalışıyor», diye cevap verdi. Bu sırada Sloan da telefona gelmişti. Mark, «Allo Bill», dedi. «Mrs. Wedlake'in apartmanına gelebilir misin?... Cinayet... Hayır!» Sesinde müthiş bir telâş vardı. «Hayır, hayır, Mrs. Wedlake değil. Bir adam... Teşekkür ederim.»

Telefonu kapayarak içkisini bitirdi ve alnına düşen saçları eliyle dalgın arkaya itti. Mark'ın son derecede yakışıklı olduğundan haberi bile yoktu. Yatak odasının kapısına doğru gitti. Sanki dolaptaki ceset onu bir miknatıs gibi çekmekteydi. Genç adam Eva'ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Genç kadın, «O odayı görmen lâzım mı?» diye sordu.

— «Etrafa çabucak bakmak istiyorum Eva. Bu işi Peter'in yapmış olması ihtimal dahilinde. Bunu biliyorsun tabii.»

— «Evet.»

— «Bu seni çok üzecek mi?»

Eva, «Bir dereceye kadar», diyerek gözlerini kapadı. «Merak ediyorsan söyliyeyim, Peter'e âşık değilim.» Hafifçe güldü. Asabının iyice bozulmuş olduğu aşikârdı. Mark onun

rol yapmadığına inanıyordu. Eva, «Bunu Peter'e bu akşam söyledim», diye devam etti. «Onun bana emretmesine, her işime karışmasına tahammülüm kalmamıştı. Mark bana yardım etmelisin. Yalnız bu cinayet işinde değil. Ben kendi kendime bir şeyler yapmak istedim ama muvaffak olamadım. Belki de fazla bekledim ondan...» Eva sustu ve birdenbire ayağa fırladı. Sesindeki heyecan Mark'ı şaşırtmıştı. «Ben çıldırıyorum galiba! Polis bu cinayeti benim işlediğimi zannedemez!»

Mark cevap vermedi.

Eva, «Mark», dedi. «Polis gelmeden evvel sana her şeyi anlatmak istiyorum. Sen bana meseleyi onlara da açmam lâzım gelip gelmediğini söylersin. Benim vaktiyle evlenmiş olduğumu biliyorsun. Kocam çok zengindi. Fakat ölmeden evvel ise beş parası kalmamıştı. Bana kalırsa o müthiş bir sukutu hayale uğradığı için harpte aşırı bir cesaret gösterdi. Delice bir şeydi bu. Neticede de Almanya üzerinde düşüp öldü. Servetini kaybettiği zaman onu paranın mühim olmadığına, buna aldırmadığıma iknaya çalıştım. Hakikaten de parasının bence hiç ehemmiyeti yoktu. Zaten benim şahsî servetim de vardı. O da çalıştığı takdirde muvaffak olabilirdi. Fakat servetini kaybetmek ona çok fena tesir etti. Parayı nasıl kaybetti biliyor musun? Bazı hisse senetleri alarak. Tabii kanunî cihetten meşru bir kayıptı bu. Fakat ona parasını bu hisse senetlerine yatırmasını tavsiye etmişlerdi. Ona bu aklı ayrı ayrı iki kişi vermişti. Bunlar kimlerdi biliyor musun: Paul Wiseman ve Jacob Kennedy. İşte onlardan biri Cliff sayesinde milyonlarca para kazandı ve kocamın harpte çılgınlıklar yaparak intihar etmesine sebep oldu. İşte bu yüzden ben Paul Wiseman'ın yanında çalışmağa başladım. Belki bunu bir budalalık addedeceksin, fakat ben hakikati öğrenmek istiyordum.

«Sonra Wiseman hapse atıldı. Kennedy ise ondan önce mahkûm olmuştu zaten. O zaman artık yapacak başka bir şey olmadığına kanaat getirdim.

Evvelâ hakikaten de öyleydi. Fakat garip bir tesadüf

araştırmalara tekrar başlamama sebep oldu. Tuhaf bir şekilde Wiseman ile Kennedy'nin beraber çalıştığını öğrendim. Bu gizli bir anlaşmaydı tabiî. Wiseman'ın yanında çalışmış olmama rağmen bundan ben bile şüphelenmemiştim. Vaziyeti bana vaktiyle Wiseman'ın sekreterliğini yapmış bir kadın anlattı. O zaman hâlâ Cliff'in parasının nasıl batırıldığını öğrenme arzumun sönmemiş olduğunu farkettim. Hakikati öğrenmeliydim. Bu yüzden Kennedy'nin şirketinde iş buldum. Peter bana âşık oldu, ben de onun cesaretini kırmadım. Zira ondan bazı şeyler öğrenebilirdim. Bütün hakikati bilmem lâzımdı. Ondan sonra garip bir şey oldu...»

Birdenbire sustu. Zira köşeden süratle gelen bir araba, frenleri gıcırdayarak apartmanın önünde durmuştu. Bunu bir ikinci otomobil takip etti. Arabaların kapıları gürültüyle vurulup, kapandı.

Eva çabucak sözlerine devam etti. «İşe girdiğim zaman Jacob Kennery'nin dünyanın en ahlâksız, en fena insanı olduğuna inanıyordum. Şimdi ise onun dünyanın en iyi insanı olduğuna kaniim. Jacob o suçları şantaj yüzünden işlediğini iddia ediyor, ben de ona inanıyorum Mark. Tabiî meselenin esasını bilmiyorum fakat Kennedy'i o suçları işlemeğe zorladıklarından eminim. O bu hususta yemin ediyor. Bu tehditler, bu şantajlar yeni bir şey değil zaten...» Birdenbire susarak endişeyle, «Bunu polise anlatayım mı?» diye sordu.

Mark sakin bir tavırla, «Evet», dedi. «Her şeyi açıkça anlat. Pişman olmazsın.»

Dışarı çıkarak çabucak merdivenlerden indi ve sokak kapısını Sloan'la yanındaki Yard memurlarına açtı. Sloan onunla birlikte yukarı çıkarken Mark olanları izaha başladı. Fakat düşünmeden konuşuyor, kendi kendine Eva'nın sözlerinin doğru olup olmadığını soruyordu. Bu hikâye doğruysa birçok noktalar aydınlanmış olacaktı. Fakat Eva aradan o kadar sene geçmesine rağmen tekrar araştırmalarına neden başlamıştı?

Genç kadın polisi kapıda karşıladı.

— «Nasılsınız Mrs. Wedlake? Rahatsız ettiğimiz için

özür dileriz.» Böyle zamanlarda Sloan tıpkı bir mektep çocuğu gibi hareket ederdi. Onun bu tavrı çok katili kandırmış, adamlar Sloan'u aptal yerine koyarak istedikleri gibi hareket etmişlerdi. Çok geçmeden fena halde yanıldıklarını da anlamışlardı tabiî. «Sizi biraz sonra göreceğim Mrs. Wedlake. Kabilse tabiî. Ceset nerede Mr. Lessing?»

Gayet resmiydi Sloan...

— «Yatak odasında.»

— «Lütfen gösterir misiniz?»

Mark öne düştü. İnce uzun, siyah parlak gözlü bir Detektif, odanın kapısında kaldı. Eva ise büyük salonda odada yalnızdı. Yatak odasının kapısı yine açık duruyordu ve Mark ilk defa gözünden kaçan şeyleri odaya ikinci girişinde gördü. Açık mavi halıda ve gardrobun önünde de kan izleri vardı. Bunlardan adamı dolaba doğru sürüklemiş oldukları anlaşılıyordu. Ceset omzundan sürüklendiği takdirde ancak böyle izler bırakabilirdi.

Sloan gardrobun önüne gelip içeri baktı ve hayretle geriledi.

Mark, «Evet», dedi. «Onu tanıyorsun.»

Sloan, «Tabiî», diye homurdandı. Sesi gayet sertti. «Gayet iyi tanıyorum. Doktor Gorley o. Roger'le sen onu mahkûm ettirmiştiniz.»

Sert hatlı çenesini düşünceli düşünceli kaşımağa başlamıştı. Sloan bütün şaşkınlığına rağmen sesini yükseltmemişti. Eva'nın ölünün kim olduğunu duymadığı muhakkaktı. Sloan geri dönerek kapıyı kapadı. Sonra Mark'a, «Bu akşam neden buraya geldin?» diye sordu.

Mark vaziyeti ona kısaca anlattı.

Sloan bir an düşündü sonra ağır ağır, «Bu doğru olabilir», dedi. «Eva hakikaten Kennedy'nin yanına o sebepten girmiş olabilir demek istedim. Eva Kennedy'lerin peşindeyse, onlar da seninle Roger'den intikam almağa çalışıyorlarsa, kadının daha fazla bir şeyler öğrenmemesi ve üstelik şüpheli vaziyete düşmesi için apartmanında adam öldürtmüşlerdir.» Mark, Sloan'un aslında böyle düşünmediğini fakat

kendisini memnun etmek için bu sözleri söylediğini anlamıştı. Fakat sesini çıkarmadı. Sloan hâlâ çenesini kaşımaktaydı. «Yazık», diye içini çekti. «Şimdi Roger'i buraya çağıramıyacağız. Demek Peter Kennedy bu akşam buradaydı. İçeri girip Gorley'i de öldürmüş olabilir.»

— «Öyle.»

Sloan sanki kendi kendine konuşurmuş gibi, «Böyle bir halde Roger ne yapardı?» dedi. Sonra güldü. «Herhalde senin gidip Peter Kennedy ile konuşmanı isterdi. Bunu yapar mısın Mark?»

Genç adam ağır ağır, «İstiyorsan yaparım tabiî», diye cevap verdi.

— «İstiyorum ya. Çok ciddiyim.»

Mark, «Pekâlâ», dedi. «Bu akşam Bell sokağında olanları da unutma Bill. Oraya fazla geç dönmek istemiyorum.»

Sloan, «Merak etme», dedi. «Evin etrafı nöbetçi dolu.»

Bill Sloan'un Eva ile yalnız konuşmak istediği belliydi. Sabırsızlandığını göstermemeğe çalışmasına rağmen Mark'ın bir an evvel oradan ayrılmasını istediği de aşikârdı. Sloan gözlerini etrafta dolaştırıp duruyor, silâh arıyordu. Fakat odada böyle bir şey yoktu. Bu şaşılacak bir şey miydi?

Mark, ince uzun Yard Detektifinin kapısında durduğu büyük odaya geçti. Eva bir koltuğa oturmuş sigara içmekteydi. Genç adamı görünce ümitle ayağa fırladı.

Mark tabiî bir tavırla konuşmağa çalışarak, «Gitmem lâzım», dedi. «Biraz sonra dönerim. Enspektör Sloan'a, diğer Yard memurlarına da güvenebilirsin.»

Eva'nın gözlerindeki ümit ışığı sönüvermişti.

— «Tabiî», diye mırıldandı.

Sokakta rüzgâr uğulduyordu. Haftalardan beri ilk defa hava hakikaten serinlemişti. Mark otomobilinin direksiyonuna geçerek bir sigara yaktı, aşağılara doğru bakıyor ve düşünüyordu. Eva'nın apartmanı önünde iki üniformalı memur beklemekteydi. Yaşlı bir kadın ise ak saçlı bir adama hiddetli hiddetli bir şeyler anlatıyordu. Mark kadının

sözlerini duydu fakat zihni fazla meşgul olduğu için onun ne dediğini anlamadı bile.

Janet'in ona ihtiyacı vardı. Eva'nın da öyle. Yoksa Mark budalalık mı ediyordu? Sigarayı pencereden sokağa fırlatarak motörü işletti. Kennedy'lerin apartmanına doğru son süratle ilerlemeğe başladı. Peter annesiyle babasının yanında oturuyordu, Charles de öyle.

Genç adam merdivenlerden süratle çıktı, asansörü kullanmasına lüzum yoktu. Zira Kennedy'lerin dairesi hemen ikinci kattaydı. Zili çalarken Peter'i evde bulup bulamıyacağını düşünüyordu.

Kapıyı Charles Kennedy açtı.

O da kardeşi gibi uzun boylu, iri cüsseliydi. Fakat Peter veya Jacob kadar yakışıklı değildi. Charles daha sakin, daha çekingen tabiatlıydı. Maamafih son derecede müstehzi olduğu da söylenirdi. Mark'ı tanımamış gibi bir tavırla genç adamın yüzüne baktı.

— «Mr. Peter Kennedy burada mı?»

— «Evet.»

Mark, «Onunla görüşmek istiyorum», diyerek içeriye girdi.

Charles'in kardeşine haber götürmesine lüzum kalmamıştı. Zira geniş, süslü holde Peter belirmişti bile. Sırtında kendisini daha da iri gösteren yünlü bir rob dö şambr vardı. Koskocaman piposunu tüttürmekle meşguldü. Konuşurken de piponun sapını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, bu da sesinin daha tehditkâr bir şekilde çıkmasına sebep oluyordu.

— «Lessing! Defol!»

— «Budalalık etme. Ben...»

Peter hiddetten kudurmuştu âdeta. «Geri çekil Charles», diye haykırdı. «Kazara sana vurmak istemiyorum. Lessing, ne dediğimi duydun. Defol!» Yumruğunu sıkarak sağ kolunu kaldırdı. Mark'ın canını yakmak istediği her halinden belliydi. «Haydi», diye homurdandı. «Ne duruyorsun! Defol diyorum sana!»

Mark, «Seni köpek seni», dedi.

Geri değil ileri bir adım attı. Peter'in yumruğundan bu suretle kurtulmuştu. Eğilerek iri yarı gencin karnına iki yumruk attı, sonra doğrulup bir de çenesine indirdi. Peter o kadar şaşalamıştı ki, geri geri gitti, piposu ağzından düştü. Kül ve kızgın tütün halının üstüne saçıldı. Mark, kuvvetli bir el omuzuna yapışınca durdu.

Charles Kennedy, «Kâfi», dedi.

Peter geri geri gitti, bir sandalyeye çarpınca duraklıyarak, dikleşti. Bir eli midesindeydi. Daha bir gece evvel Roger de midesine vurmuştu ama bu kadar şiddetle değil. Dudaklarının kenarı yeşilimsi bir renk almış, gözlerindeki delice pırıltı sönmüştü. Eliyle etrafı aranarak bir koltuğa çöktü. Sonra öne doğru eğilerek hafifçe inledi.

Ağabeysi sokak kapısını kapadı.

Charles rahat rahat, «Onu görmek istemenizin bir sebebi olmalı», dedi. «Yoksa gelmezdiniz. Fakat rica ederim artık döğüşmeyin!»

— «Bu kardeşinize bağlı. Evde başka kimse yok mu?»

— «Hayır.»

— «Peter buraya kaçta döndü?»

Charles, «Bunu kendisine sorun», diye cevap verdi.

Mark, «O daha birkaç dakika konuşmak istemiyecektir», dedi. «Halbuki benim işim acele. Sorduğum suale cevap verirseniz iyi olur. O eve kaçta döndü?»

— «Yediden biraz sonra.» Charles gayet sakin ve tabiî bir tavırla konuşmaktaydı. Kardeşinin kavgacılığına alışmıştı anlaşılan. «Bu iş neden o kadar acele?»

— «Eva'nın apartmanında ne kadar kaldı?»

Peter başını kaldırarak hiddetle haykırdı. «Eva'yı işe karıştırma!»

— «Vazifem var benim! Zaten de Eva bu işe iyice karışmış vaziyette.»

Charles kaşlarını çattı. İlk defa endişelenmişti. Peter yine inliyerek doğruldu, kalkmağa çalıştı fakat sonra kendisini tekrar koltuğa bırakıverdi. Maamafih gözlerindeki o delice pırıltı belirmişti.

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Bu akşam Eva'nın apartmanında ne kadar kaldın?»

— «Yarım saat kadar fakat...»

— «O dönmeden evvel sen apartmandaydın değil mi?»

— «Evet. İstediğim zaman yine o apartmana gideceğim. Bu meseleyi neden o kadar merak ettin?»

— «Bu şahsî bir merak değil.» Mark hafifçe omuzlarını kaldırdı. «Ben sadece polisin ne diyeceğini düşünüyorum.»

Peter koltuğun kenarına tutunarak ayağa kalktı. Ayağa kalkması, hele yürümesi için bir hayli kuvvet sarfetmesi lâzım geliyordu fakat bunda muvaffak oldu. Charles sanki ikisinin arasına girmek istiyormuş gibi bir iki adım attı. Anlaşılan onların tekrar döğüşmesine razı değildi. Maamafih Peter de yumrukların hiçbir faydası dokunmayacağını anlamıştı.

Sert bir sesle, «Polis Eva'ya hiçbir şey yapamaz», dedi. «Ne demek istiyorsun?»

Mark, «Bunu sen benden daha iyi bilirsin», diye cevap verdi. «Eva'nın gardrobuna cesedi sakladığına göre...»

Peter'in yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. Mark tam mânasiyle emin olamazdı tabiî. Fakat Peter'in çehresindeki şaşkınlık ona hakikiymiş gibi gelmişti. Galiba Peter'in cinayetten hakikaten haberi yoktu. Charles de hayretle bir adım gerilemişti. İki kardeş de bir müddet kımıldamadan oldukları yerde durdular.

Sonra Peter midesinin sancımasına aldırmadan süratle dönerek odalardan birine girdi. Charles de kardeşinin peşinden koştu. Mark sakin bir tavırla holde bekliyordu. Nihayet Peter oda kapısında gözüktü, giyinmişti. Hiçbir şey söylemeden Mark'ın yanından geçerek kapıyı açtı ve dışarı fırladı.

Charles müstehzi bir tavırla,

— «Polise ne kadar budala olduklarını söylemeğe gitti herhalde» dedi. «Lessing neden gelip ona haber verdin? Onun kaçıp kaçmıyacağını mı merak ediyorsun?»

Mark, «Belki de hakikaten kaçıyor», diye cevap verdi.

Charles başını salladı. «Peter'in dünyada yapamıyacağı bir tek şey vardır: kaçmak. Hattâ kaçması lâzım geldiği za-

man bile kaçmaz o. Eva'nın apartmanında da kimseyi öldürmediğinden eminim. Peter ani bir hiddetle adam öldürebilir belki, fakat Eva'nın başına dert açmağı dünyada istemez. Bunu tahmin etmeliydin Lessing. Kaatilin Eva olmadığından eminsin ya?»

— «Bunu Peter'e sor. Baban nerede?»

— «Briç oynamağa gitti. Bu oyun onun sinirlerini yatıştırıyor. Halbuki briç beni sıkar.» Hafifçe güldü. «Zaten birçok şey canımı sıkar benim. Arkadaşın West nasıl? Şu anda halinden memnun...»

Charles birdenbire susarak döndü. O da ailenin diğer erkekleri gibi zarif halliydi, Peter'den daha akıllı olduğu muhakkaktı. Hattâ Jacob'dan da.

— «İçeri gel de bir içki iç bari», dedi.

— «Teşekkür ederim.» Mark onun peşi sıra salona doğru yürüdü.

Janet'e gitmesi, Eva'ya yardım etmeğe çalışması lâzımdı. Onun yerine yeşil ve sarı yaldızlı eşyalarla döşeli salona girerek, kadehlere içki koyan Charles Kennedy'i süzmeğe başladı. Adamın yüzü gayet ifadesizdi, sualin yarısında birdenbire sustuğunu hatırlamazmış gibi de bir hali vardı. Fakat bu sual çok mânalı olabilirdi!

Acaba o Roger'in körlüğünü mü îma edecekti? Öyleyse bunu nereden haber almıştı? Zira bu sırrı Yard sıkı sıkı saklamaktaydı.

* * *

Mark apartmanda yirmi dakika kadar kaldı fakat hiçbir şey öğrenemedi. Belki de Charles'ın hakikaten Roger'in başına gelenlerden haberi yoktu. Mark otomobiline atlayarak hemen Eva'n'ın apartmanına gitti. Polis hâlâ oradaydı. Mark binanın önünde durur durmaz aşağıya inen Sloan sabaha kadar evde çalışacaklarını söyledi. Eva'yı sorguya çekmişti. Şimdi de adamları Peter'le genç kadının konuşmasını dinliyorlardı.

Mark, «Benim bir şey yapmamı istiyor musun?» diye sordu.

— Şimdilik hayır. Biraz sonra Peter'i sıkıştırmağa başlayacağız. Kızdan şüphe edip etmediğimi merak ediyorsun değil mi?» Hafifçe güldü. «Zannetmiyorum. Zira o son derecede akıllı, böyle bir cinayet işleseydi herhalde cesedi apartmanda bırakmazdı. Veya adamı başka bir yerde öldürürdü. Senin Bell sokağına gitmen daha iyi olur Mark.»

— «Öyle. Mrs. Wedlake'e uğradığımı, yarın kendisine telefon edeceğimi söyler misin?»

— «Olur.»

Mark gaza bastı. Tam Bell sokağındaki eve yaklaşırken kendi kendine küfretmeğe başladı. «Sloan'a aldırmayıp, Eva'nın yanına gitmeliydim. Onun yanından ayrılmam için bir sebep yoktu ki zaten! Fakat yukarı çıkmam için de bir sebep var mıydı?» Muhakkak ki Peter bağırıp çağırıyor, polise çatıp duruyordu. Eva da herhalde konuşacak halde değildi.

Eva ona bütün bildiklerini söylemiş miydi acaba?

Bell sokağında West'lerin evinin önünde de üniformalı bir memur beklemekteydi. Peel de haber göndermiş o akşam dönmiyeceğini, kör hakkında bir şey öğrenemediğini bildirmişti. Fakat ertesi sabah hemen bu meseleyle meşgul olacaktı.

Mark, «Teşekkür ederim», dedi.

Norah Thomas oturma odasında, radyoda Beethoven'in eserlerinden birini dinliyordu.

— «Janet uyuyor», diye fısıldadı. «Herhalde sabaha kadar da uyanmaz. Zira iki veronal aldı. Çocukların da hiç sesi sedası çıkmadı bu gece...»

Maamafih çocuklar ertesi sabah yedide gürültüye başladılar.

Misafirlere mahsus yatak odasında uyuyan ve kapıyı da aralık bırakmış olan Mark ağır ağır uyandı. Evvelâ bu garip gürültünün ne olabileceğini düşündü. Fakat aralık kapının önünde nöbet bekleyen Snicker'i görünce nerede olduğunu hatırladı. Çocuklar kahkahalarla gülüp duruyorlardı. Mark onların yanına gitmeyerek, Janet'in aralık duran oda kapısından içeri baktı. Genç kadın uyuyordu. Mark hemen çeki-

lerek, Janet'in gürültüden uyanmaması için kapıyı sıkı sıkı kapadı. Sonra aşağı inerek çaydanlığı havagazına koydu. Kapının altından üç gazete atılmıştı. Esneyerek bunları yerden aldı. Başlıklara bakarak ağır ağır mutfağa doğru yürüdü, Snicker de peşinden geliyordu.

Gazeteler büyük puntolarla,

SCOTLAND YARD'A GÖNDERİLEN BOMBALI MEKTUP BAŞ ENSPEKTÖR YARALANDI

diye yazmışlardı.

Mark bu satırları tekrar tekrar okudu. Snicker yanından geçerek kitli olan arka kapıya gitti. Kuyruğunu sallayıp duruyordu. Mark başlığı tekrar okuduktan sonra hikâyeye de çabucak bir göz attı. Gazetelerin her şeyi bildiğinden şüphe yoktu. Halbuki Yard bu haberi basına bildirmemişti

Her gazetedeki yazı hemen hemen birbirinin aynıydı.

19. SIFIRA SIFIR

Janet o sabah daha iyiceydi. Mark'ın çocukların mektebe gitmek için hazırlanmalarına yardım edişine kahkahalarla güldü. Genç adam Richard'la Scoopy'i otomobiline bindirip mektebe götürürken o da arkalarından bakıyordu. Mark döndüğü zaman gündelikçi kadın mutfakta çalışmağa başlamıştı bile. Snicker ise yukarı katta yatakların yapılışını kontrol etmekteydi. Hastahanedekiler Roger'in vaziyetinde bir değişiklik olmadığını bildirmişlerdi. Bunu bekliyorlardı tabiî. Onun için bu haber görünüşte Janet'i fazla üzmedi. Hattâ Mark saat onda evden ayrılırken öndeki yatak odasının penceresinden ona neşeyle el salladı. Genç adam Eva'nın apartmanında olan hâdiselerin bir kısmını ona anlatmıştı. Janet, Mark'ın genç kadına karşı duyduğu hislerin farkında gibiydi.

Mark hemen Eva'nın apartmanına gitti. Bir polis kapının önünde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Birkaç kişi de

durmuş merakla binayı seyrediyordu. Bütün gazeteler cinayeti yazmışlardı. Artık Londra'da Eva Wedlake'i tanımayan yok gibiydi.

Mark polis memuruna, «İçeride sizinkilerden kimse var mı? diye sordu.

— «Bu sabah yok efendim.»

— «Ya Mrs. Wedlake.»

— «O evde efendim.»

Sokak kapısı her zamanki gibi açıktı. Maamafih o zehirli dilli yaşlı kadın muhakkak ki kapının gündüzleri de kapatılması için faaliyete geçecekti. Mark ağır ağır merdivenlerden çıktı. Eva'yı nasıl selâmlıyacağını, ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Fakat dairenin kapısını açıp, mütebessim bir çehreylye karşısına dikilen Eva bu meseleyi hallediverdi.

Genç kadın, «Erken geldin», dedi.

— «Geç bile kaldım. Çok geç.»

Eva'nın elini tuttu.

Genç kadın, «Dün gece geri dönemediğini mi kastediyorsun?» dedi. «Onun zararı yok.» Mark'ı oturma odasına götürerek genç adama sigara ikram etti. «Polisin seni tekrar yanıma bırakmıyacaklarını biliyordum. Zira onlar beni ve Peter'i merak ediyorlardı. Fakat bana karşı çok nazik davrandılar.» Nazik kelimesinin üstüne bilhassa basmıştı. «Sloan tıpkı kocaman bir köpek yavrusuna benziyor.»

— «O hali seni aldatmasın.»

Eva, «Onun aptal olmadığının farkındayım», diye cevap verdi. «Ben onu kasdetmedim zaten. Maamafih Roger West'le konuşmağı tercih ederdim. Masanın üstünde açık duran gazeteye şöyle bir baktı. «Nasıl o?»

— «Henüz bilmiyoruz.»

— «Herhalde çok kızdın.»

— «Evet. Hele karısı...»

Eva, «Evet», diyerek pencereye doğru döndü. Sessiz sedasız dışarıyı seyretmeğe başladı.

Mark ise dikkatle onu süzüyordu. Profili kusursuzdu Eva'nın. Genç kadın kaşlarını çatmıştı, alt dudağını ısırarak

düşünüyordu. Mark kendi kendine «Onun kafasının içini görebilseydim», dedi. «Ne düşündüğünü anlasaydım.» Genç kadına bakmak bile onu heyecanlandırıyordu.

Nihayet Eva döndü.

— «Mark, Jacob Kennedy'nin bu işle bir alâkası olduğunu zannetmiyorum. Peter'in de yapmadığından eminim. Bence Kennedy ailesi suçsuz. Senin ve polisin de düşündüğünü bilmiyorum tabiî. Fakat bu da Jacob'a yapılan şantajın bir devamı belki. Onu korkutmak isteyen şahıslar, bu şekilde kendisini büsbütün dehşete düşürmeğe çalışmış olamazlar mı? Mahkemedeki çocukça lâfları yüzünden West'e yapılan hücumda, polis evvelâ Jacob'dan şüphelenecek tabiî. Muhakkak ki bunu o meçhul şahıslar da biliyor. İstedikleri zaman Jacob'u şüpheli vaziyetlere sokacaklarından eminler. Meselâ dün geceki hâdiseyi al. Jacob'a adamı ailesinden birinin öldürdüğünü, bunu ispat edeceklerini, ancak para verdiği takdirde susacaklarını söyleyemezler mi?» Yüzünde yalvaran bir ifadeyle Mark'a doğru bir iki adım attı. «Bu mümkün değil mi? Bence Jacob Kennedy sizden intikam almak isteseydi, daha gizli bir yol seçerdi. Bilhassa evvelâ kendisinden şüphe edilmemesine çalışırdı. Halbuki bu vaziyette herkes evvelâ ondan şüphelendi.»

Genç kadın kendi heyecanına kendisi de şaşmış gibi bir tavırla birdenbire sustu.

Mark hafifçe güldü.

— «Bravo, iyi bir avukat olabilirsin. Belki haklısın da. Hattâ Roger de bu ihtimal üzerinde durdu. Fakat beni Kennedy ailesi alâkadar etmiyor, beni alâkadar eden sensin.»

— «Ben Jacob'a inanıyorum.»

Mark hafifçe, «Seni aldatmış olabilir Eva», dedi.

Genç kadın ellerini açtı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu, heyecanlı hali onu daha da güzelleştirmişti. Eva çok ciddiydi. O eski alaycı, müstehzi hali de kaybolmuştu. Genç adama yaklaştı. Mark onun ellerini kavradı. Genç kadın ayakta duruyordu, Mark ise bir koltuğa oturmuştu.

— «Onun beni aldattığını zannetmiyorum Mark.»

— «Pekâlâ... Peter'e gelelim.»

— «Peter'in dün akşam burada bulunan adamı öldürmediğinden eminim. Evet, o Roger West'e hücum edebilir. Zira babasını çok sever ve polislerden de nefret eder. Fakat bu açık bir hücum olur. Meselâ sokakta kavgaya filân başlar. Ama o sinsice hücum edecek, kirli işlerini görmeleri için bir takım sabıkalıları kiralıyacak tip bir insan değil. «Adamı öldürmüş olabilir», demenin de hiç lüzumu yok Mark, zira insanların karakterleri değişmez. Ama eğer Charles'ten şüphelenseydiniz...»

Birdenbire sustu.

— «Demek Charles'ten hoşlanmıyorsun.»

— «Ailede itimat etmediğim yegâne fert o.» Eva hafif bir sesle konuşmağa başlamıştı. «Bunun sebebini de bilmiyorum. O fazla konuşmaz, fakat hemen her yerde hazır ve nazırdır. Bir hayli düşünür, fakat fikrini asla söylemez. Çok akıllıdır. Korkak olduğunu iddia eder ama bunun doğru olduğunu da pek zannetmiyorum. Bence ailenin en akıllısı o. Böyle bir plân yapacak kadar dejenereleşmiş de olabilir. Fakat bir tek şey var.»

— «Neymiş o?»

— «Charles babasını çok sever.» Eva ellerini çekmedi. Ayakta durmuş Mark'ın yüzüne bakıyordu. O kadar güzeldi ki, genç adamın kafası durmuştu âdeta. Eva'nın söylediklerinin yarısını bile anlıyamıyordu. Genç kadınınki kusursuz, tabiî bir güzellikti. Eva, «Mark, beni dinle», dedi. «Sen de polis için çalışıyorsun. Onların da hakikatleri bilmesi lâzım. Kennedy ailesi birbirine o kadar düşkün ki, ömrümde böyle şey görmedim. Beraber çalışıyor, beraber eğleniyor, beraber plân yapıyorlar. Birbirlerine karşı olan düşkünlüklerine inanabilmek için onlarla beraber bulunmak lâzım. Bazan aralarında münakaşa ediyorlar tabiî. Fakat bu da gayet kısa sürüyor. Onlarla tanışalı epey oldu. Fakat Jacob'la Clara'nın münakaşa ettiklerini bir defa olsun görmedim. Aralarındaki aşk bağı o kadar kuvvetli ki, bunun kopmasına imkân yok. Harikulâde bir şey bu. Eğer onlar fena olsalardı, aralarında

böyle bir bağ olabilir miydi? Fakat aileden biri Jacob'un intikamını almağa kalksaydı, bu işi muhakkak ki Charles yapardı.»

Ellerini Mark'ın avuçlarından kurtararak geri çekildi. Zoraki bir kahkaha attı. Fakat bunun sahte olduğu o kadar belliydi ki.

— «Bu kadar ısrar ettiğim için kusuruma bakma. Affedersin.»

Mark hafifçe mırıldandı. «Rica ederim.» Ayağa kalkarak, «Dün akşam Peter'e ne oldu» diye sordu.

— «Sloan onu Yard'a götürdü. Onu sorguya çektiler zannederim. Fakat bu sabah büroya gitti. Erkeklerin hepsi de büroda zaten, demin Clara telefon edip söyledi.»

Mark, «Demek tevkif edilen olmadı», diye mırıldandı.

— «Kennedy'lerden hiçbiri tevkif edilmedi.»

— «Ya!» Mark tekrar Eva'nın ellerini tuttu. «Eva, hakikati bilmiyorum. Her şey vüzuhsuz. Bütün arzum senin bu meseleyle bir alâkan olmaması. Çünkü vaziyet tehlikeli. Bunun böyle olduğunu sen de biliyorsun.» Genç kadın buna itiraz etmedi, ellerini de çekmemişti «Benden sakladığın bir şey var mı Eva?»

— «Hayır, yok.»

— «Başka şeyler de öğrenirsen bana haber verir misin?»

— «Evet.»

— «Hattâ bu yüzden Kennedy'lerden birine ihanet etmen de lâzım gelse?»

Eva sakin bir tavırla, «Onları seviyorum», dedi. «O aileye hayranım. Fakat bütün bu işleri yapanlar onlarsa, o zaman yakalanmalarına yardım ederim. Senin ve West'in ismini de evvelden duymuştum tabiî. Fakat sizleri tanımıyordum. Şimdi tanıyorum. Senin ve West'in tehlikede olduğunu unutuyorsun galiba. Dikkatli ol, Mark.»

Genç adam, «Olur», dedi.

Sonra birdenbire içinden gelen sese uyarak genç kadını kendine çekti ve dudaklarından öptü. Eva'nın dudaklarının ve vücudunun ılık tazyikini hissediyordu. Genç kadının buse-

sinde gizli bir ihtiras da vardı. Çılgın bir an Mark, genç kadının da kendisine karşı lâkayt olmadığına inandı.

Sonra geri çekildi. Eva nefes nefeseydi. Mark, elini hafifçe sıkarak döndü.

Sokağa çıktığı zaman, Eva da pencereden ona bakıyordu.

* * *

Sloan, Yard'da Roger'in odasındaydı. Mark'ı görünce başını kaldırarak eliyle bir sandalyeyi işaret etti. Sonra da önündeki kâğıtları tetkike koyuldu. Mark sandalyeye oturarak bir sigara yaktı. Hâdiseleri düşünmeğe çalışıyor, muvaffak olamıyordu. Zira Eva'nın hayali gözünün önünden gitmiyordu. Sloan'ın sarı saçlarının üstünde bile genç kadının hayali belirmişti.

Sloan başını kaldırarak kâğıtları bir tarafa itti.

— «Kusura bakma. E, ne var ne yok bakalım?»

— «İyilik. Janet kendini biraz daha topladı.»

Sloan ağır ağır, «Çirkin işler bunlar», diye homurdandı. «Şu meseleyi bir halledebilseydik. Biraz malûmat topladık, ama mühim bir şey yok. Doktor Gorley Eva'nın apartmanına beşe doğru gitmiş, kapıyı da anahtarla açmış. O apartmanın anahtarları da herkesin elinde. Gorley'in oraya çağırıldığı anlaşılıyor. Saat beş buçukta ise başka bir şahıs arabayla gelmiş ve o da apartmana girmiş. Yirmi dakika sonra da yine yalnız başına çıkıp otomobiline binmiş ve uzaklaşmış. Gorley'in çıktığını gören olmamış tabii. Bütün bunları komşulardan öğrendik.

Mark başını salladı.

Sloan devam etti. «Apartmanda yirmi dakika kalan kısa boylu adam Gorley'in kaatili olabilir. Sırtında lâcivert elbise, başında da melon şapka varmış.»

— «Demek o yine ortaya çıktı.»

— «Ama arabasını hâlâ bulamadık. Bir şey daha var. O küçük adamdan sonra Peter Kennedy apartmana gelmiş. Zaten dün Eva'nın dairesine gelmeyen kalmamış. Aşağı kattaki bir kiracı bundan acı acı şikâyet etti.» Sloan hafifçe güldü.

«Bu acaip bir şey de değil. Kennedy bürosunda veya apartmanında konuşmak istemediği kimseleri Eva Wedlake'in dairesinde görürmüş. İleri sürdüğü sebep de basit: Herkesin kimlerle iş gördüğünü anlamasını istemiyomuş. Onun sık sık Eva'nın apartmanına gittiğini ve orada bazı kimselerle görüştüğünü emin yerlerden öğrendik. Anlıyacağın orası da büronun bir şubesi gibiymiş.»

Mark ağır ağır, «Anlıyorum», dedi.

— «Tıbbı adlinin raporuna göre Gorley saat dörtle yedi arası öldürülmüş. Bu da edindiğimiz malûmata uyuyor. Kennedy ailesinden yalnız Peter bu saatlerde nerede olduğunu ispat edemiyor, şahit gösteremiyor. Diğerleri o saatlerde apartmanın civarına bile gelmemiş.» Sloan sanki iyi bildiği bir dersi ezberden okuyormuş gibi çabuk çabuk konuşuyordu. «Gorley'in biriyle konuşup, onunla apartmanda buluşmağa karar verdiği meydanda. Bana kalırsa randevuyu veren de Kennedy'lerden biri. Tabiî kendisi gitmeyip, o kısa boylu, melon şapkalı adamı gönderdi. Gorley apartmanda bekliyordu. Adam onu öldürüverdi. Bunun sebebini tahmin güç değil. Zira Doktor Gorley bize Bertie Downs hakkında malûmat verebilirdi. Hattâ bu meseleyi Ben Marino'dan daha da iyi biliyordu. Kaatil Gorley'in ağzını ebediyen kapadı. Sen de dikkatli ol, Mark.»

— «Merak etme.»

— «Seni kandırmalarına da müsaade etme.»

Mark güldü. «Eva, apartmanına dönünceye kadar benimle beraberdi. Cinayeti o işlemiş olamaz.»

Sloan, «Bilâkis», dedi. «İşlemiş olabilir. Kendi kendini kandırma. Gorley'i Eva Wedlake öldürmüş olabilir. Hâdiseleri şöyle bir gözünün önünden geçir. Kısa boylu, melon şapkalı adam apartmanda yirmi dakika kalmış. Gorley belki de gardroba saklanmıştı, melon şapkalı adam onu görmedi bile. Eva Wedlake Peter'le kavga edip, onu yanından kovdu. Yani Eva sana telefon edinceye kadar apartmanda yalnızdı. Anladın mı?»

Mark hiç kımıldamadan oturuyordu. Bu duydukları onu ince yerinden vurmuştu.

Sloan devam etti. «Eva Wedlake şu şekilde hareket etmiş olabilir: Yatak odasına gitmiş, Gorley'in kendisini orada beklediğini görmüştür. Belki de Gorley onun bir sırrını biliyordu. Eva, Gorley'den korkuyordu belki de. O zaman yatak odasından çıkıp, Peter'le kavga etmiş, onu apartmandan kovmuştur. Sonra da tekrar odaya dönüp Gorley'in icabına bakmıştır. Bu olamaz mı? Adamın kafatası içeri çökmüştü. Bunu bir kadının yapabileceğini doktor bize bildirdi.»

Mark, «O halde Eva'yı neden tevkif etmediniz?» diye sordu.

— «Yapma Allahaşkına! Elimizdeki delillerin katî olmadığını sen de biliyorsun. Fakat onun masum olduğuna kanaat getirinceye kadar peşini bırakmıyacağız. Kusuruma bakma.» Bir an sustuktan sonra ilâve etti. «Her şeyi bilmen daha doğru olur diye düşündüm.»

— «Teşekkür ederim. Haklısın.»

Telefon çalmağa başlamıştı.

Sloan, «Bir dakika», diyerek telefonu açtı.

Mark'a bakmıyormuş gibi bir hali vardı fakat aslında gözünün ucuyla genç adamı gözetlemekteydi. Mark arkasına yaslanmış, ifadesiz bir çehreyle düşünüyordu. Gözleri kısılmıştı. Sloan'un Eva hakkında söylediği her söz hançer gibi kalbine işlemişti, bunların tesirinden hâlâ kurtulmuş da değildi. Sloan'un söyledikleri mantıklıydı, münakaşa götürecek gibi değildi. Evet, Sloan belki de haklıydı. İçinden bir ses, «Ya haklıysa?» diye sordu. «Ya haklıysa?»

O kısa boylu, melon şapkalı adam bir sabah peşine takılmıştı. Tam da Eva'nın onun karşısına çıkıp konuştuğu gün. Eva onu kendisiyle konuşmağa mecbur etmişti. Neden?

Sloan telefonda habire, «Evet», diyip duruyordu. Anlaşılan karşısındaki gevezenin biriydi.

En sonunda Sloan, «Eğer isterse, tabiî», dedi. «Kırkbeş dakikadan fazla bekleme. Güle güle.» Telefonu kapayarak Mark'a döndü. «Peel, dün akşam Bell sokağında dolaşan kö-

rü bulmuş. Biraz sonra onunla konuşacak. Dinlemek ister misin?»

Mark ayağa fırladı.

— «Neredelermiş?»

* * *

Kör, orta boylu, zayıf, ihtiyar bir adamcağızdı. İsmi Kaye'di. William Kaye. Birinci Dünya Harbinde kör olmuştu. Şimdi de Körlere Yardım Cemiyetinde çalışıyordu. Yollarda rahatça yürüyebildiği için ona zarf dağıtma işini vermişlerdi.

— «Chelsea'de dolaşıyor, kutulara zarf atıyordum», dedi. «Biri benden Bell sokağında çalışmamı, birkaç defa aşağı yukarı yürümemi istedi. Oradakilerin zarflara bol para koyduklarını anlatınca ben de inandım. Bana bilhassa akşam orada dolaşmamı söyledi. Hattâ beş liralık bir bağışta da bulundu.»

— «Kimdi bu?»

— «Yüzünü görmedim tabiî. Fakat genç bir kadındı. Gürültüden yanımda otomobilini durdurduğunu da anladım.»

* * *

William Kaye ile konuşan meçhul kadını gören olmamıştı. İkinci bir kör daha bulundu. Ondan da Lenora Çayhanesinin önünde durması istenmişti. Mark Lessing'in sık sık oraya gittiğini bilmeyen de yoktu. İkinci körle de yine bir kadın konuşmuş, aynı hikâyeyi anlatıp, para da vermişti. Paralar tetkik edildi. Fakat bunların üstünde de işe yarayacak parmak izleri yoktu.

Peel meseleyi bu cihetten günlerce takip edip durdu. Bazan Mark da ona yardım ediyordu. Fakat hiçbir neticeye varamadılar. Peel Doktor Gorley'in öldüğü gün yaptıklarını öğrenmeğe de çalıştı, fakat bunun da bir faydası dokunmadı. Eva Wedlake veya Kennedy ailesi hakkında da mühim ipuçları bulamadılar. Sloan, Chatworth'le konuştuktan sonra genç kadını tevkiften vazgeçti. Bekleyecekti. Eva her zamanki gibi büroya veya Kennedy'lerin apartmanına gidiyordu.

Genç kadın Peter'le de barışmıştı. Fakat söylediğine göre Peter eskisi gibi değildi. Yard, Kennedy'nin işinin de kanunî olduğunu öğrenmişti. Adamdan şüphelenmeleri için bir sebep de yoktu. O bir kaç gün zarfında Kennedy'i tehdit eden de olmadı. Bell sokağında veya Mark'ın apartmanında da yeni hâdiseler çıkmadı.

Hiçbir ilerleme kaydedilmemişti. Sıfıra sıfır elde var sıfır.

Beşinci gün Roger'in gözlerindeki sargılar çözülecekti.

20. GÜZEL BİR SABAH

Roger hastahanedeki küçük odasında bir koltuğa oturmuş bekliyordu. Sırtında elbiseleri vardı. Sadece ayakkabılarını giymemiş, kravatını da takmamıştı. Doktorlar kendisine kocasını görmesinde bir mahzur olmadığını söyledikleri zaman Janet ona terlik vesaire gibi lüzumlu şeyleri getirmişti.

Roger de şimdi karısıyla konuşuşlarını düşünüyordu.

Janet mühim bir şey söylememiş, hele hissettiklerinden hiç bahsetmemişti. Fakat bütün bunları Roger karısının sesinin tonundan öyle iyi anlamıştı ki. Kız kardeşi yanlarına eğlmişti, Mark'ın çok yardımı dokunmuştu, Snicker inanılmayacak kadar zekî bir köpekti, üzülecek bir mesele de çıkmamıştı...

Roger ilk defa karısını göremediği, onun yüzüne doya doya bakamadığı için ıstırapla kıvranmıştı.

Janet sanki Roger birkaç gün sonra etrafı görmeye başlayacakmış gibi tabiî ve neşeli denilebilecek bir tavırla konuştu. Kocasının yanında kırkbeş dakika kadar kaldıktan sonra çocukların son yaramazlıklarını hikâye etmiş ve çıkıp gitmişti.

Ondan sonra da her gün hastahaneye gelmişti Janet.

Sargıların o gün açılacağını da biliyordu.

Roger arkasına yaslanarak, hastabakıcının biraz evvel yakmış olduğu sigarasından derin bir nefes çekti. Tabla da

yanındaki masada kolayca uzanabileceği bir yerdeydi. Sigara paketiyle kibrit kutusu da öyle... Roger hâdiselerden haberdardı. Sloan, Peel ve Mark onu sık sık görmeye gelip, her şeyi anlatmışlardı. Roger onların anlattıklarını birbiriyle mukayese edip, bazı teferrüatı daha iyi kavramıştı. Arkadaşlarının kendisinden hiçbir şey saklamadıklarından emindi. Kendini zorlayarak meseleyi bitaraf bir şekilde tahlil de etmiş ve her seferinde Peel ve Janet'le ayni neticeye varmıştı. Biri onu kör etmek istiyordu.

Bundan daha korkunç bir intikam olabilir miydi?

Doktorlarla operatör öğle vakti gelip onu göreceklerdi. Hastabakıcı on ikiye yirmi olduğunu haber vermişti. Aradan on dakika geçmiş olmalıydı, zira sigarasını içerken ateşin dudağına git gide yaklaştığını hissediyordu. Demek ki sigara bitmek üzereydi. Bunu dikkatle tablaya bastırdı. Sonra omuzlarını dikleştirerek ancak bir budalanın hakikatleri görmemezlikten geleceğini düşündü.

Belki de kördü artık.

Doktorlar onunla açık konuşmanın iyi olacağını düşündükleri için her şeyi anlatmışlardı. Patlayan zarfta bir maddeye karıştırılmış son derecede ince cam zerreleri vardı. Bu optik sinirlere geldiği takdirde büyük zarar yapardı tabii. Şimdiki halde ilâçlı camın gözüne ne dereceye kadar tesir ettiğini tahmin imkânsızdı. Doktorlar ıstırabını azaltmağa muvaffak olmuşlardı. Evet gözleri zaman zaman ağrıyordu ama eskisi gibi insanı çıldırtacak derecede değil. Bu sancılarla istikbalin alâkası da yok. Hayır, istikbal bugünkü muayeneye bağlıydı.

Dışarıdan ayak sesleri aksetti.

Kapı açıldı ve içeriye doktorlarla operatör girdi.

* * *

Görebiliyordu. Roger görebiliyordu! Oda iyice karanlıktı, buna rağmen kapının altından süzülen hafif ışık bile gözlerini ağrıtıyordu onun. Fakat... Görüyordu, görebilecekti!

* * *

Operatör, «Yakında bir şeyiniz kalmaz Mr. West», dedi. Uzun boylu, saz benizli, sivri burunlu bir adamdı. Gözleri ise bakanlarda başkalarını göremiyecek, onları tedavi edemiyecek kadar zayıfmış gibi bir tesir bırakırdı. «Bir müddet biraz rahatsız olacaksınız. Birkaç hafta gözlerinizi fazla yormayın. Meselâ bir ay kadar. Ufak yazıları okumayın, sinemaya veya tiyatroya gitmeyin, otomobille dolaşmağa çıkarsanız siyah gözlük takın. Güneşte daima gözlük kullanın, aksi takdirde daha geç iyileşirsiniz. İşte bu kadar.»

* * *

Bell sokağındaki evin kapısını Mark açtı. Roger'in koluna girmiş olan Janet onun eşikten atlamasına yardım etti.

Operatör teşhis koyalıdanberi iki gün geçmişti. Roger siyah gözlükler takmıştı tabiî. Zaman zaman gözleri öyle ağrıyordu ki, o zaman genç adam meşhur mütehassısın yanılmış olmasından korkmağa başlıyordu. Maamafih etrafı artık gayet iyi görebilmekteydi. Janet'in kendisini odaya sokup, koltuğuna doğru götürmesine ses çıkarmadı. Snicker ise etrafında dolaşıyor, elini yalamağa çalışıyordu. Saat yarımı geçmişti, çocuklar on beş yirmi dakika sonra yemeğe geleceklerdi.

Leicester meydanından Bell sokağına gelinceye kadar Roger iyice yorulmuştu. Koltuğa çökerek arkasına yaslandı.

— «Eğer böyle devam edersem beni yakında tekaüde sevkederler. Hem de yarım maaşla!»

Janet, «Seni dörtte bir maaşla tekaüde sevketmelerine de razıyım», diye cevap verdi. «Ben gider çalışırım, sen de eve bakarsın sevgilim. Hiç olmazsa her dakika korkmam.»

— «Peki yavrum.»

Mark, «İçki isteyen var mı?» diye sordu.

Roger, «Hiç de fena fikir değil bu», dedi. «Cin ve biraz da portakal suyu. Tabiî buzlu şampanya varsa ona bir diyeceğim yok.»

— «Senin şampanyan benim.»

Janet elini omzuna koymuştu. Roger karısının sesinden genç kadının endişe ve korkularından biraz kurtulmuş oldu-

ğunu anladı. Bir hafta geçmiş, hiçbir şey olmamıştı. Belki de gizli düşmanlar bundan sonra onlarla uğraşmayacaklardı artık. Roger ise hayatından memnundu. Görüyordu ya, bu da ona kâfiydi. Başka bir şey düşünemiyordu.

Mark'ın bardağa içki koyduğunu duydu, sonra bahçe yolundan ayak sesleri aksetti.

Janet, «Postacı», dedi. «Gidip bakayım.»

Dışarı çıkarak, postacıyla neşeli neşeli konuştu... Sonra da birdenbire susuverdi. Postacı geri dönmüş bahçe kapısına doğru gidiyordu... Janet'in sesi sedası çıkmıyordu... Roger bütün vücudunun gerildiğini hissetti. Başını çevirdi. Siyah camların arkasından Mark'ın kapıya doğru baktığını farketti. Sonra genç adam ağır ağır ilerledi. Bu sırada çabucak Roger'e de bir göz atmıştı. Fakat yüzündeki ifadeyi arkadaşının görmesini istemediği de belliydi.

Janet'le Mark oda kapısında karşılaştılar.

Roger haykırdı. «Mektubu açma!»

Mark, «Ben açarım», dedi. «Merak etme dikkatli davranırım.» Zarfı ucundan tutarak kenarından yırttı, içindeki mektubu çıkarırken de bir şey olmadı. Sonra Janet'le beraber okumağa başladılar

— «Ne var? Nedir? Benden saklamayın!»

Roger'in sesi boğuklaşmıştı.

Janet hafifçe öksürdü, kâğıt hışırdadı ve Roger mektubun karısının elinde olduğunu farketti. Roger Janet'in suratını iyice göremiyordu fakat genç kadının en can alacak yerinden vurulmuş olduğu da belliydi.

Haykırdı. «Ne var?»

Mark, «Bir mektup daha», dedi. «Daktiloyla yazılmış. Şu büyük harfli daktilo makinesinde... Diyor ki...» Bir an sustu. Roger'e bu bekleyiş hiç sonuna ermeyecek gibi gelmişti. «Diyor ki... Bu sabah mektepte o kadar komik bir şey oldu ki. Ama işin daha başındayız!...»

Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra Roger, «Orada durma!» diye bağırdı. «Mektebe koş! Koş!»

* * *

Mektepte sabahleyin süt içen ikiyüz yirmi yedi talebe öğleye doğru fena halde hastalandı. Çoğu hastahaneye kaldırıldı, bir kısmı da evlerinde tedavi edildi. Richard'la Scoopy de eve getirildiler. Durmadan istifra ediyorlardı, ateşleri iyice yükselmişti. Mideleri de ağrıyordu. Nihayet doktor sancılarını kesebildi.

Süt mektebe kapalı şişelerde süthaneden gönderilmiş, orada da çocuklara dağıtılmıştı. İçine arsenik karıştırıldığı öğrenildi.

Talebeler arasında ölen olmadı.

* * *

Chatworth telefonda, «Çocuklar nasıl?» diye sordu.

Mektepteki zehirlenme hâdisesinin üstünden on gün geçmişti.

Janet, «Çok iyiler», dedi.

— «Kendilerine geldiler ya?»

— «Tabiî, tabiî.»

Janet piyano taburesine oturmuş olan Roger'e şöyle bir baktı. Genç adam gazeteleri okumakla meşguldu. Artık gözlüğe ihtiyacı kalmamıştı, gözleri gayet iyi görüyordu. Temmuz ortalarında yağmurlu bir gündü. Zaten o ay yağmurla başlamıştı, yine de yağmurla sona ereceğe benziyordu. Herkesin söylediği gibi sıcak ilkbaharın cezasını şimdi çekmekteydiler.

Chatworth, «İyi», dedi. «Sakın onlar için üzülme Janet. Peşlerinde daima gözcü var. Sakın endişelenme, anladın mı? Roger orada mı?»

— «Evet.» Janet tatlı tatlı sordu. «Onunla konuşmak mı istiyorsunuz?»

Chatworth, «Neden telefon ettiğimi zannediyorsun?» diye homurdandı.

Roger ayağa kalkarak Janet'e yaklaştı, genç kadının yanağından hafifçe öptükten sonra koltuğuna yerleşti. Sıhhati yerindeydi fakat henüz Yard'a gitmemişti. Sloan ile Peel ona her gün rapor veriyorlardı. Maamafih yeni ipuçları ele geç-

memiş, mektepteki zehirlenme hâdisesinden sonra da bir şey olmamıştı.

O sabah mektebe bir adam gelmiş, gaz sobasına bakacağını söyleyerek mutfağa da girmişti. Orada on dakika kadar yalnız da kalmıştı üstelik. Fakat hiç kimse bu yabancıyı polise doğru dürüst tarif edemedi.

Roger sakin sakin, «Allo», dedi.

— «Neyse telefona gelebildin! Nasılsın?»

— «İyiyim. Tam çalışacak gibi.»

Chatworth, «Bundan emin misin?» diye sordu.

— «Doktor bu fikirde, ben de öyle. Bunu kabul etmeyen bir tek kişi var: O da Janet.» Piyanoya dayanmış olan karısı yüzünü buruşturdu. «Bu akşam üzeri Yard'a gelip bir kaç saat çalışacağım, yarın da katî olarak işe başlamak istiyorum. Olur mu?»

Chatworth, «Hayır, olmaz», dedi.

Roger hiç sesini çıkarmadı. Kocasının yüzünün ifadesinin değiştiğini gören Janet endişeyle doğruldu.

— «Neden olmuyor efendim?»

Roger gayet resmî bir tavırla konuşmağa başlamıştı.

Chatworth bir kahkaha attı, Roger rahat bir nefes alarak tekrar arkasına yaslandı.

Chatworth, «Çünkü», dedi. «Bir dakika Roger...»

Roger karısına dönerek, «Bizim ihtiyar tilki bir işler karıştıracak», diye fısıldadı.

Chatworth'un sesi duyuluyordu. Herhalde büroda biriyle konuşmaktaydı. «Derhal yapılsın, anlaşıldı mı?... Allo, Roger?»

— «Buradayım.»

— «Âlâ... Ne diyordum. Ha. Bu mesele aydınlanıncaya kadar Yard'a gelmemen iyi olur. Yani esrar çözülünceye kadar. Senin başına gelenlerden maada, ki bunları küçümsediğimi zannetme, herifler üç cinayet işlediler. Hâlâ tahkikatta bir ilerleme olmadı. Tahkikata yeni başlamış gibiyiz. Masamda tepeme kadar rapor yığılı, ama bunların da bir işe yaradığı yok.»

Roger ifadesiz bir sesle cevap verdi. «Onları ben de okudum.» Âmirinin maksadının ne olduğunu hâlâ anlıyamadığı için tekrar endişelenmeğe başladı. «Tahkikatı kendim idare etmek istiyorum. Böylece...»

— «Ben de bundan bahsedecektim. Buraya geldiğin takdirde başka vakalarla da uğraşmak mecburiyetinde kalacaksın. Üstelik gizli düşmanlarına iyileştiğini de ilân etmiş olacaksın. Evinde oturup, tahkikatı oradan idare etsen olmaz mı? Elinin altında telefon var. Kaatiller senin çalışamıyacak vaziyette olduğunu zannederlerse, belki bir müddet sana ilişmezler. O zaman sen de işini rahatça yürütürsün. Ne demek istediğimi anlıyorsun ya?»

Roger ani bir neşeyle gülmeğe başladı.

— «Anlıyorum!»

— «Kabul edecek misin?»

Roger birdenbire sakinleşerek, «Belki böylesi daha iyi», dedi. «Bizim onları aldatmağa çalışmamız da bir yenilik! Demek ki hastalığımın nüksetmesini istiyorsunuz?»

— «Onun gibi bir şey. Göz hastahanesine hâlâ gidiyor musun?»

— «Onlara son ziyaretimi evvelki gün yaptım.»

Chatworth, «Oraya tekrar git», dedi. «Etrafa gözlerin için yeniden endişelenmeğe başladığını yay. Seni kör etmek isteyenler buna memnun olur, hücumdan vazgeçerler.»

Roger, «Öyle yaparım», diye cevap verdi.

— «Âlâ.» Chatworth bu defa daha katî bir tavırla konuşmağa başladı. Sanki söylemek istediği en mühim mevzuu anlatmış, artık sıra ehemmiyetsizlerine gelmişti. «Ufak bir mesele daha var Roger. Arkadaşın Mark Lessing meselesi. Onun yardım etmeğe çalıştığını, kendisine iki defa da hücum edildiğini biliyorum. Diger taraftan onun Eva Wedlake ile ahbaplık etmesi hiç hoşuma gitmiyor. Sen bu işe ne diyorsun?»

Roger cevap vermedi.

Chatworth rahat rahat, «Ses çıkarmadığına göre bu işin senin de hoşuna gitmediği anlaşılıyor», dedi. «Bu ahbaplık

nasıl başladı? Mark'ın kadınla tanışıp, ağzından lâf almasını mı istemiştin?»

— «Evet.»

— «Ama vaziyet artık öyle değil. Ahbaplıkları bir hayli ilerlemiş. Mark kadını hemen her gün görüyor. Hem Peel'le hem de Sloan'la konuştum. Onlar da Mark'ı senin kadar seviyorlar. Fakat bu mesele ikisini de endişelendiriyor. Kadından emin değiller. Onun bütün hakikati söylediğine de inanmıyorlar. Tabiî anlattıklarının bir kısmı doğru: Cliff Wedlake ile hakikaten evlenmiş, Wiseman'ın yanında da çalışmış. Fakat onun Kennedy ailesine o kadar bağlı olması beni düşündürüyor. Üstelik Peter Kennedy ile de gezip duruyor. Bir akşam Peter Kennedy bir akşam Mark Lessing. Hoş bir vaziyet değil bu.»

Roger ağır ağır, «Anlıyorum», diye mırıldandı.

— «Bu sebeple Sloan'la Peel'e Mark'a artık malûmat vermemelerini söyledim. Sen de aynı şekilde hareket etmelisin. Onun, senin başına gelen kazayı Eva Wedlake'e söylemiş olması imkân dahilinde. Bunun sen de farkındasın tabiî. Aksi takdirde gazeteler bunu nasıl öğrenebilirlerdi?»

Roger resmî bir tavırla, «Bu mümkün efendim», dedi. «Fakat böyle olmadığından eminim.»

— «Sen öyle düşünürsün tabiî. O halde bu haber nasıl sızdı?»

Roger müstehzi bir sesle, «Bombalı mektubu gönderen şahıs bunu gazetelere de bildirmiş olabilir», dedi. «Maamafih Mark'ın bunu ağzından kaçırmış olması da imkân dahilinde.»

Chatworth homurdandı. «Mark'ın haline bakılırsa Eva'nın onu ağzından lâf alması işten bile değil. Sonradan sukutu hayale uğrarsa çok acıyacağım. Ben Mark'ı severim, kendisine ne kadar bağlı olduğunu da biliyorum. Buna rağmen raporlardan onun Eva ile fazla sıkı fıkı olduğu, kadın hakkında fazla bir şey de bilinmediği anlaşılıyor. O vaktiyle Wiseman'ın yanında çalışmış, belki de hâlâ onun emrinde. Wiseman Fransa'da rahat rahat oturuyor, ama bu işleri Eva

Wedlake'e yaptırmadığı ne malûm? Bu mümkün değil mi?»

— «Mümkün tabiî.»

Chatworth birdenbire, «Bournemouth'daki kadını görmüştün», dedi. «O Mrs. Eva Wedlake olabilir mi?»

Roger tereddüt etti.

— «Olabilir değil mi Roger?»

Roger, «Saçları başka renkti», dedi. «Yüzüne de koyu pudra sürmüştü. Gözünde de kocaman gözlükler vardı. Onun için emin değilim. Tabiî kadının Eva olması imkân dahilinde, bunu ilk raporlarımda da belirtmiştim.»

Chatworth, «Ya», diye mırıldandı. «Demek ki Eva seni kandıramadı. Dediğim gibi belki Bornemouth'daki kadın oydu. Belki Gorley'i de o öldürdü. Körlerle konuşanın da o olması imkân dahilinde.»

Roger ağır ağır, «O meselede bir şeyi unuttuk», dedi.

Chatworth telâşla, «Nedir o?» diye sordu.

Roger sakin sakin cevap verdi. «Körlerin onlara para veren kadını tanıyabileceklerini. Zira körlerin kulakları çok hassastır ve birçok kişiyi seslerinden tanıyabilirler. Tabiî sesleri aradan zaman geçtikten sonra hatırlayıp hatırlayamadıklarını bilmiyorum ama bu işi bir tecrübe etmeli. Eva Wedlake'i körlerin yanında konuşturmamız lâzım. Belki onlarla konuşan kadının Eva olup olmadığını söyleyebilirler.»

Chatworth, «Hımmm», dedi. «Bu kabil. Pekâlâ. Sen bu işle meşgul ol. Fakat Roger... Mark Lessing kendinde değil artık. Ona fazla güvenme. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?»

Roger, «Evet», diye mırıldandı.

— «Âlâ. Şimdilik bu kadar. Bana telefonla sık sık haber ver. Sloan ve Peel'i karanlık bastıktan sonra gör. Göz hastahanesine gitmeği de unutma. Ben de etrafa gözlerinin seni tekrar rahatsız etmeğe başladığını çıtlatırım. Allah yardımcın olsun.»

Chatworth telefonu kapadı.

* * *

Oturup hâdiseyi Janet'le konuşmak hoş bir şeydi.

Karşılarında acaip, kanlı bir mesele vardı. Başlangıçta Mark'ın da kendisi kadar tehlikede olduğuna inanmıştı. Fakat son zamanlarda arkadaşına dokunmamışlardı bile. Chatworth bundan bahsetmemişti, fakat Roger bu ehemmiyetli noktanın çoktan farkına varmıştı. Mark Eva'yı sık sık görmeğe başladıktan sonra düşmanlar kendisine bir daha hücum etmemişlerdi. Belki de genç kadın kaatilleri tanıyordu. Israr etmiş, Mark'ın hayatını emniyete almıştı. Wiseman veya Jacob Kennedy adına çalışıyorsa, Mark'ın sağ kalması onunla ahbaplığı ilerletmesi de işine gelecekti tabiî.

Janet piyano taburesine oturarak kocasının anlattıklarını hiç sesini çıkarmadan dikkatle dinledi. Ev gayet sessizdi. Açık pencerelerden sokaktan geçen otomobillerin gürültüsü veya kaldırımda yürüyenlerin ayak sesleri içeri süzülüyordu.

Nihayet Roger, «E», dedi. «Sen ne dersin?»

Janet, «Mark, Eva'yı hakikaten sık sık görüyor», diye cevap verdi. «Onu çoktanberi tanıyoruz. Başından bir hayli macera geçti ama Mark'ı şimdiye kadar bu halde hiç görmemiştim. Ya sen?»

— «Ben gördüm!» Roger koltuğunda rahatsız rahatsız kımıldandı. «Evet. O...»

— «Fakat hiçbir kadın şimdiye kadar ona böyle tesir etmemişti!»

Bu doğruydu, Roger bu hususta münakaşa etmedi.

Janet, «İşin sonunun neye varacağını düşünüyorum», dedi. «Onun sukutu hayale uğramasını hiç istemem. Fakat Eva hakikaten ahlâksızsa, Mark mahvolacak. Bilmem kendine kolaylıkla gelebilecek mi o zaman? Kadına deli gibi âşık. Bunu gayet iyi biliyorum. Zannedersem Eva'nın suçlu olması ihtimali onu endişelendiriyor. Chatworth haklı sevgilim. Ne yapacaksın? Mark'a bunu söyleyecek misin? Yoksa hiçbir şeyden bahsetmemek mi istiyorsun?»

— «Ona bunu açarsam fikrimizi neden değiştirdiğimizi hemen anlayıverir.»

— «Bir şey söylemesen de bir müddet sonra işin farkına varır.» Janet başını kaldırdı. Bir otomobil geliyordu. Doğ-

rularak pencereden baktı. «Tahmin ettiğim gibi», dedi. «Mark'ın otomobili. O da tam zamanında geldi. Sevgilim ben...»

Birdenbire sustu.

Roger de ayağa kalkmıştı.

— «Ne var?»

Janet'in cevap vermesine lüzum kalmadı. Zira Roger de Mark'ın otomobilinden Eva Wedlake'in indiğini görmüştü.

21. YALAN

Eva arkasını eve dönmüştü. Bir kahkaha attı. Neşe ve saadet dolu bir kahkahaydı bu. Duyanlarda bile memnunluk uyandırıyordu. Mark, genç kadına bir şeyler söyledi.

Janet Roger'e döndü.

— «Ne...»

Roger, «Sen onları içeri al», dedi. «Evvelâ bir şey söyleme. On dakika kadar konuştuktan sonra ben bir bahaneyle odadan çıkarım. O zaman onlara gözlerim için endişelendiğini anlatırsın. Onları muhakkak inandırmalısın.»

Janet ağır ağır, «Başka çare de yok galiba», diye mırıldandı. «Mark'ı aldatmak hiç hoşuma gitmeyecek fakat...»

— «Hakikatleri olduğu gibi kabul etmeliyiz.»

Janet kararını vermiş gibi bir tavırla başını salladı. «Pekâlâ.» Sonra hole çıktı.

Roger koltuğunda arkasına yaslandı. Mark'la Eva'nın bahçe yolundan geldiklerini duyuyordu. Artık gülmüyorlar, neşeyle konuşuyorlardı. Âşıkların şen, mânasız konuşmasıydı bu. Fakat Roger seslerinde neşeden başka bir şey, bir heyecan olduğunu da farketti.

Janet onlar zili çalmadan kapıyı açtı. Snicker bu defa homurdanmadı maaamfih yeni gelenleri dikkatle süzüyordu. Köpek merdivenin yanındaydı. Roger'in aklına fena bir ihtimal daha geldi. Mark, Snicker'in Eva'ya alışmasına yardım edebilirdi.

Snicker'e lâf söyleyen olmadı.

Mark, «Uzun zamandanberi ikinizin tanışmasını istiyordum», demekteydi. «Janet, işte bu Eva. Eva, West ailesinin en zekî ve güzel ferdi Janet.»

Genç adamın son derecede mesut olduğu sesinden, tavrından belliydi. Saadetini istese de saklayamazdı artık.

Janet, «Hoş geldiniz», dedi. Tatlı tatlı tebessüm ediyordu. Mark'ı kandırabilirdi. Yalnız Mark'ı değil, herkesi. «Mark'ın her söylediğine inanmayın sakın.»

Eva güldü. «Maamafih onun söylediklerinin çoğuna inanıyorum.»

— «Âlâ, hemen iftiraya başladın bile. Roger nerede?»

— «Biraz kestirdi. Artık uyanmıştır zannederim.»

Eva hemen atıldı. «Aman kendisini uyandırmayalım.»

Janet, «Uyanmadıysa bile uyansın artık», diye cevap verdi.

Sanki Roger'i ne vaziyette bulacağını bilmiyormuş gibi kapıyı yavaşça açarak içeriye baktı. Genç adam hemen ayağa kalkarak misafirlerin duyacağı bir şekilde esnedi.

Janet, «Misafir geldi», dedi.

— «Ha? Ya? Kim?»

— «Mark'la Mrs. Wedlake.»

Roger hayret etmiş gibi, «Sahi mi?» dedi. Mark'la Eva içeri girerlerken o da öne doğru bir adım attı. Eva'nın sırtında kırmızı bir tayyör vardı. Genç kadına çok yakışmıştı bu. Zaten ona bütün elbiseleri yakışıyordu. «A, hoş geldiniz.»

Mark, «Koca tembel seni», diye güldü. «Modern Neron. Zaman yanarken o uyuyor. İşte profesyoneller böyledir Eva. Amatörler deli gibi çalışırlarken, onlar yatar uyurlar.»

Roger, «Ne oluyor yahu?» dedi.

Mark başını salladı. «Basit.» Genç adam hakikaten çok heyecanlıydı. Buna yalnız Eva'nın sebep olmadığı da bir bakışta anlaşılıyordu. Genç kadın sanki onların eski bir ahbabıymış gibi tabiî bir tavırla oturarak, ayak ayak üstüne attı. «Dinlemek ister misiniz?»

— «Bekliyorum.»

Mark, «Müthiş bir ipucu ele geçirdik», diye başladı. «Eva ile ben birkaç zaman önce iyice anlaştık. O Kennedy'lerin yanında çalışıp casusluk edecek, bu arada beni de sık sık görecekti. En kolay Peter'in ağzından lâf alabileceğimizi anlamıştık. Onun için Eva en çok onunla meşgul oldu. O kavgadanberi... Kavgayı biliyorsun değil mi?»

Mark âdeta çocuklaşmıştı.

— «Tabiî.»

— «İşte o kavgadanberi Peter kendini biraz topladı. Hattâ bir iki hafta gayet mahcup bir tavırla Eva'nın peşinde dolaştı durdu. Şimdi ise...»

Eva hafifçe, «Alay etme», dedi. «Bana kalırsa Peter çok ciddî. Onu kandırmak hoşuma gitmiyor. Fakat... Hakikati öğrenmem lâzım, Mr. West. Mark bana Bournemouth'da köpekle gözüken sonra da körlerle konuşan esrarengiz kadından bahsetti. Bu işte benim suçum yok.» Gözlerinde müstehzi bir ışık yandı söndü. «Scotland Yard'ın buna inanacağını zannetmiyorum. Fakat hakikaten suçlu değilim. Üstelik kadının kim olduğunu da anladım.»

Roger ifadesiz bir sesle, «Ya», dedi.

Diğerlerinin yüzünü göremediği Janet usulca kaşlarını kaldırdı. Roger garip bir arzuya kapılmıştı: Chatworth'un kapısının dışında durup bu konuşmayı dinlemesini öyle istiyordu ki. Acaba o zaman fikrini değiştirir miydi?

Mark şikâyet edermiş gibi, «Hiç olmazsa biraz heyecanlanmış gibi bir tavır takınsan», dedi. «Neyse... Eva, sen anlatmana devam et.»

Eva, «Mesele köpekle başladı», diye gülümsedi. «O Baksır'la.»

Roger hiç sesini çıkarmadı, fakat genç kadını dikkatle süzüyordu.

— «Koskocaman bir köpek bu. Ben köpeklerden pek korkmam ama bu ödümü patlattı. O köpeği Sussex'de Horsham yakınlarında bir kulübede saklıyorlar. O. kulübede yalnız yaşıyan bir genç kadını muhafaza ediyor. Bazan...» Eva öne doğru eğildi. Yüzünde ciddî hattâ mağmum bir ifade

vardı. «Bu mesele beni heyecanlandırıyor. Fakat bir kaatili yakalamağa çalışmak da korkunç bir şey. Ben... Ben böyle şeylere alışık değilim.»

Roger sakin sakin mırıldandı. «Belki bu defa yanıldınız.»

Mark hayretle arkadaşının yüzüne baktı. Eva Roger'in bu isteksizliğini anlamamazlıktan gelerek sözlerine devam etti.

— «Bu imkân dahilinde tabiî. Doğrusu yanılmış olmağı isterim. Kulübede oturan genç kadının ismi Mavis Hill. Dul o. Charles Kennedy'nin de... Arkadaşı. Daha geçen güne kadar Peter'in onun hakkında bir şey bildiğini pek zannetmiyordum. O günü Peter'le ben Jacobun bir işi için Worthing'e gitmiştik. Yanımızdan bir otomobil geçti. İçinde o kadınla Charles vardı. Köpek de arabanın arkasına oturmuştu. Charles bizi görmemezlikten gelmeğe çalıştı tabiî. Daha sonra Peter bana Charles'in Mavis Hill'i eskidenberi tanıdığını söyledi. O kulübeye de onu Charles yerleştirmiş. Genç kadın o Baksır'ın da sahibi.»

Eva, bu son sözleri zoraki bir tebessümle söylemişti. Genç kadının samimiyeti şüphe edilecek gibi değildi. Fakat o anda başka şeyler düşündüğü de anlaşılıyordu.

Birdenbire, «Bournemouth'daki köpeği görseydiniz tanır mıydınız?» diye sordu.

Roger tereddüt etti.

Mark ısrarla. «Tabiî tanırsın canım», dedi.

— «Şey... Evet... Herhalde.» Roger eliyle alnını ovalıyarak, «Vaziyet açık», diye sözlerine devam etti. «Kadının köpeğini gördünüz mü?»

— «Bu sabah kalktım o kulübeye gittim. Mark buna çok kızdı tabiî. Peter'den adresi almıştım, fakat Charles'in ona doğrusunu verip vermediğini anlamak istiyordum. Yakındaki köy ahalisi hem Mavis Hill'i hem de köpeği biliyor. Maamafih köpek kulübeden çok seyrek ayrılıyormuş. Mavis Hill'in başka bir sevgilisi daha varmış. O geldiği zaman kadın köpeği alıp onunla birlikte gezmeğe gidiyormuş. Bu ikinci âşığın otomobili çok güzelmiş. Bir Lagonda'ymış bu.»

Roger'in gözlerinin önünde Bournemouth'da Lagonda'nın süratle tepeye tırmanışı canlanmıştı.

Mark düşünceli düşünceli Roger'e bakarak, «Bütün bunlardan işin içine Charles'in de karışmış olduğu anlaşılıyor», dedi. «Zaten ailenin en anlaşılmaz ferdi o. Eva, elinden gelen her şeyi yaptı. Şimdi artık iş seninle Scotland Yard'a düşüyor.» Kaşlarını çattı. «Kendini iyi hissetmiyor musun yoksa?»

— «Ha? Yok, yok, iyiyim. Yukarıda birkaç rapor var. Baksırlar hakkında. Gidip onlara bir bakayım.» Eva'ya döndü. «Kulübenin adresi nedir?»

— «Horsham yakınında, Hilton da Mayıs Kulübesi. Londra yolunun birkaç mil gerisinde. Oraları pek tenha.»

— «Âlâ. Çok teşekkür ederim.»

Roger dışarı çıkarak kapıyı kapadı.

Janet'in istediği gibi hareket edeceğini bildiği için hemen yukarı çıktı.

Eva'nın anlattığı hikâye doğru olabilirdi. O zaman hakikaten ellerine müthiş bir ipucu geçmiş oluyordu. Maamafih, bu hikâye Roger'in sırf Eva'nın peşine düşmesine mâni olmak için de uydurulmuş olabilirdi. Fakat Mark'ın Eva'nın söylediklerine iyice inandığı da aşikârdı.

Aşağıda, Mark Roger'in ayak sesleri yukarıdaki odadan aksedinceye kadar bekledi. Sonra ayağa kalkarak Janet'in karşısına dikildi.

— «Ne var Janet? Roger hasta mı?»

— «Vallahi bilmiyorum. Evham mı hakikat mi anlıyamıyorum. Roger gözlerinden şikâyet etmeğe başladı.» Genç kadının yüzünde hafif bir endişe belirmişti. Ona inanmamaları, kendisinden şüphe etmeleri imkânsızdı. «Gözlerinin her zamankinden daha fazla ağrıdığını söylüyor. Bugün de onun için biraz uyumağa çalıştı. Başı da ağrıyor. Gözleri yine eskisi gibi görüyor ama...» Bir an sustu. Sonra, «Onu tekrar hastahaneye gitmeğe ikna ettim», dedi. «O bunu istemiyor tabiî. Yarın Yard'a dönmeği arzu ediyor. Ama bu halde çalışması doğru değil ki.»

Mark ağır ağır, «Hay Allah» dedi. «Fena bu.»

Eva, «Mrs. West», diye mırıldandı. «Sizin neler hissettiğinizi anlıyorum. Kocanız belki bana inanmıyor fakat emin olun ben elimden geleni yapmak istiyorum. Belki artık ona hücum edilmesine de mâni olurum.»

Janet, «Bir hayli yardım ettiniz zaten», dedi.

Mark homurdanıyordu. «Ben de ne budalayım. Onu böyle rahatsız etmeden evvel iyi olup olmadığını anlamalıydım. Ben zannediyordum ki...»

— «Bir iki gün öncesine kadar herkes öyle zannediyordu.»

Mark, «Fakat yine de sorup öğrenebilirdim», dedi. «Bu işi kendisi takip etmek isteyecek tabiî, ama yapamıyacak. Keşke vaziyeti Peel'e veya Sloan'a anlatsaydım. Fakat şimdi işi Roger'e bırakmalı. O istediğini yapsın.»

Janet, «Daha iyi olur», diye tasdik etti. Roger'in merdivenlerden indiğini duymuştu. Telâşla ilâve etti. «Sakın ona bu meseleyi size anlattığımı söylemeyin. Büsbütün endişelenir.»

Mark başını salladı. «Merak etme.»

Eva, «Eğer elimizden bir şey gelirse seve seve yaparız», dedi. «Lüzumu olunca bize haber verin.»

Janet genç kadının gözlerinin içine baktı. Eva hakikaten samimiydi. Janet, ona hayran olduğu için de Mark'a hak verdi.

Roger içeri girerek zorlaki bir neşeyle konuştu.

— «O raporlarda Mrs. Hill'in Baksır'ından hiç bahis yok. Ben hemen Sloan'a haber vereyim. Bu akşam Charles Kennedy'i görecek misiniz?»

Eva, «Göreceğimizi pek zannetmiyorum», dedi. «Zira Charles dışarı çıktı. Belki de kulübede Mrs. Mavis Hill'le beraberdir.»

* * *

Roger Yard'a telefon etmek için Mark'la Eva'nın evden çıkıp arabaya binmelerini bekledi. Numarayı çevirirken, Janet de dışarıda «Güle güle», diye seslenip, el sallıyordu. Ara-

ba hareket ettiği zaman Sloan da telefonun başındaydı. Bill Sloan'ın sesi bir hayli endişeli çıkıyordu. Herhalde o Chatworth'un teklifini duymuş, Roger'in bundan hoşlanmıyacağını da tahmin etmişti.

Roger'in anlattıklarını hiç sesini çıkarmadan dinledi.

Sonra, «Köpek meselesini hemen tahkik ettiririm», dedi.

Roger, «Hayvanı bana bırak», diye cevap verdi. «Köpeği görünce muhakkak tanırım, sen hiç merak etme. Sen yalnız şu Mavis Hill hakkında malûmat topla. Bournemouth hâdisesi esnasında ve körlerle konuşulduğu zaman nerede olduğunu öğrenmeğe çalış. Lagonda'lı sevgilisinin kim olduğunu anla. Kulübeyi de göz altında bulundur. Charles Kennedy oraya gittiği takdirde bana haber ver.» Yapılması lâzım gelen bir sürü iş vardı. «Kız kulübeden ayrılırsa, mubakkak takip ettir. Eğer onu kaybetmek ihtimali belirirse, o zaman hemen sorguya çekmek için Yard'a getirt. Körleri de topla. Zira hem Eva Wedlake'i ve hem de Mavis Hill'i onların yanında konuşturacağım. Anladın mı Bill?»

Sloan güldü.

— «Sen iyileşmişsin!»

— «Bilâkis, hastalığım nüksetti.» Roger de gülüyordu. «Charles Kennedy'nin kulübeye sık sık gittiğini öğrenirsen bana hemen haber ver.»

— «Olur.»

— «Teşekkür ederim. Ha... Chatworth'a da çok hastalandığımı söyle.»

Sloan bir kahkaha attı.

— «Biliyorum... O da biliyor ya. Sen Chatworth'a Eva Wedlake ve Mark hakkında söylediklerinin tamamiyle saçma olduğunu ispat etmeğe çalışıyorsun. İnşallah Chatworth hakikaten yanılmıştır. Şimdilik Allahaısmarladık.»

Sloan telefonu kapadı.

Roger arkasına yaslanarak kahkahayla gülmeğe başladı. Yanılmış olabileceğini biliyordu. Bunu düşününce bir kahkaha daha attı.

Janet mutfaktaydı. Çocukların sesi ise uzaklardan du-

yuluyordu. Daha evvel arkadaşlarına gitmişlerdi, herhalde artık eve dönmekteydiler. Ayağa kalkarak Snicker'i çağırdı. Birlikte dışarı çıktılar. Snicker uslu uslu yanında yürüyordu. Çocuklar onları uzaktan görmüşlerdi. Ellerini sallıyarak koşmağa başladılar. Bell sokağında vazife almış olan polis memuru yolun karşı tarafındaydı. Scoopy ile Richard'ın heyecanlı haline babacan bir tavırla güldü. Snicker olduğu yerde zıplamağa başlamıştı. Fakat müsaade edilmedikçe de çocukların yanına koşmak âdetinde değildi. Roger bekledi. Köşeden bir araba çıkarak Bell sokağına saptı ve onlara doğru ilerlemeğe başladı. Çocuklar hâlâ karşı kaldırımdaydılar. Roger onların tehlikeyi göze alarak yolu geçip geçmeyeceklerini merak ediyordu. Dikkatle baktı. Richard'la Scoopy onun bulunduğu tarafa geçmediler. Sadece kaldırımın kenarında sabırsız sabırsız otomobilin geçmesini beklediler.

Otomobil geçti.

Arabanın penceresinden elinde tabanca olan bir adam sarktı. Üç el ateş etti. İlk kurşunla Snicker acı acı havladı, ikincisinde inledi. Üçüncü kurşun hayvanın yakınında, kaldırımda bir yere çarptı. Roger koşmağa başlarken araba da süratlenmişti. Onunki ümitsiz, hiddetin sebep olduğu bir hareketti. Silâhlı adam tekrar ateş etmedi, geri çekilerek arkasına yaslandı. Arabanın penceresinden beyaz bir şey de atılmıştı. Roger'in dudağında polis düdüğü vardı şimdi. Bunun tiz sesi, çocukları büsbütün şaşırttı.

Snicker'i evvelâ Richard farketti.

— «Snicker yaralanmış», diye haykırdı. «Snicker yaralanmış!»

Koşarak yolu geçti.

Roger çocukların olanı görmelerine mâni olamazdı artık. Bir kurşun zavallı Snicker'in kafasına isabet etmişti, ikincisi ise vücudüne saplanmıştı. Yaralarından ince ince kan sızıyordu. Zavallı hayvancağız ağzı yarı açık, yan yatmıştı. Hareketsizdi artık. Ölmüştü...

Roger arabadan atılan beyaz şeyi aldı. Bu o mahut krem rengi zarflardan biriydi. Üstüne de daktiloyla ismi yazılmış-

tı. Harfler bir hayli büyüktü. Eva Wedlake'in makinesinde yazılmamıştı anlaşılan.

Roger hırsla zarfı açtı. İçindeki kâğıtta şu satırlar vardı:

«Elinden hiçbir şey gelmeyecek West. Görüyorsun ya, seni istediğimiz zaman öldürebiliriz. Bunu sakın unutma!»

* * *

Roger çılgın gibi haykırıyordu. «Bu söz de doğru tabii. Arabayla önümden geçtiler. Hiçbir şeye aldırdıkları da yoktu. İsteselerdi Snicker'in yerine beni de öldürebilirlerdi. Veya Janet'i... Veya çocuklardan birini! İşte o kadar! Şeytanî bir zekâları var, hiçbir şeyden de korkmuyorlar!» Sesi boğuklaşmıştı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, gözlerinde hiddetli bir pırıltı belirmişti. Saat dördü geçiyordu. Genç adam Chatworth'un ofisinde, âmirinin karşısındaydı. «Onları yakalıyacağım. Benden ne kadar da nefret ediyorlar! Ben de onlardan! Onları yakalıyacağım! Artık beklemeğe tahammülüm kalmadı! Onları yakalıyacağım! Bu akşam kulübeye gidecek o kadınla köpeği de göreceğim.»

— «Roger, rica ede...»

— «İşimin başına geri geldim, bu işi bitirinceye veya kovuluncaya kadar da kalacağım.» Bir düzine Chatworth, Dahiliye Nazırı ve hattâ bütün kabine onun bu şekilde konuşmasına mâni olamaz, onu susturamazdı artık. Roger, «Bu iş sürüngü durdu», diye homurdandı. «Aylar geçti! Daha devam ederse karım da ben de çıldıracağız! Allah bilir çocukların başına da daha neler gelecek!»

Chatworth arkasına yaslanarak kirpiklerinin arasından Roger'e baktı. Sonra genç adamı şaşırtacak kadar sakin bir sesle, «Anlıyorum», dedi. «Demek kulübeye gidip, kadınla köpeği göreceksin?»

— «Evet.»

— «Fakat Eva Wedlake belki de kaatilin suç ortağı. Sana o adresi de mahsus sen kulübeye gidesin diye vermiş olamaz mı?»

— «Olabilir.»

— «O zaman?»

— «Eğer köpekle kadın Bournemouth'dakiyse, o zaman Kennedy'nin apartmanını, bürosunu ve Guilford'daki yazlık villâsını arayacağım. Zira Charles Kennedy oralara gidiyor. Biz de onu bahane edip, her tarafı ararız. Charles Kennedy'nin, Mavis Hill'i tanıdığına ve onu sık sık ziyaret ettiğine kani olmadıkça bu işi yapamayız tabiî.» »

Chatworth masadan bir sigara aldı, fakat bunu yakmayarak Roger'e, «Bu hususta haklısın», dedi. «Roger beni dinle. Fena halde kızmışsın, hakkın da var. Fakat bu vaziyette bir hatâ yapabilirsin. O zaman kaatilleri yakalıyamazsın. Üstelik hem senin hem de ailenin başına da bir felâket gelebilir. Sen makul şekilde düşünecek halde değilsin. Bu da tehlikeli bir şey.»

Roger, «Artık karanlık köşelere saklanmaktan bıktım», diye cevap verdi. «Şimdiye kadar Janet'e ve çocuklara bir şey olacak diye ihtiyatlı davrandım. Elime ne geçti? Ailem hâlâ tehlikede. Bize her gün yeni bir şekilde hücum ediyorlar. Bana kalırsa lüzumundan fazla bekledik. Zekâ oyunu yaptık aklımız sıra. Etrafı gözetledik ve bekledik. Karşı taraf ise istediği gibi hareket etti. Sinirimi iyice bozmağa muvaffak da oldular. Bunu o kadar da kolaylıkla yaptılar ki, herhalde şimdi halimi düşünüp düşünüp kahkalarla gülüyorlar. Yard'da herkesin gözünü korkuttular. Hattâ sizin bile.»

Chatworth Roger'e şöyle bir baktı, sonra ağır ağır sigarasını yaktı. «Belki de haklısın Roger. Pekâlâ, istediğini yap. Ha, aklıma geldi. Yanınıza tabanca alın, belki lâzım olur.»

* * *

Roger'in otomobili Horsham'daki kulübenin biraz ilerisinde durduğu zaman saat ona geliyordu. Genç adam saatlerce Yard'da çalışmıştı. Görünüşte Eva'nın anlattıkları da doğruydu.

Roger'in yanında Horsham'lı bir Enspektör vardı.. Onlar arabadan inerlerken yakındaki agaçların arkasından çıkan bir adam yanlarına sokuldu.

— «Her şey yolunda efendim.»
Horsham'lı bir polisti bu.
Roger, «Haydi öyleyse», dedi.

22. KULÜBE

Kulübenin ön penceresinden dışarıya ışık süzülüyordu. Rüzgârın okşadığı ağaçların yapraklarından, fidanlar ve otlardan başka hiçbir şey kımıldamıyordu. Kulübede hiç ses yoktu. Evin etrafı alçak bir çitle çevrilmişti. Tam ortasındaki küçük bir kapı ince bir yola açılıyordu. Karanlıkta burasının şirinliği, hoşluğu belli değildi, fakat pencereden sızan ışık bu güzelliği ima ediyor gibiydi. Etrafta başka hiçbir bina gözükmüyordu. Bahçe kapısının önünden de tozlu bir araba yolu geçiyordu işte o kadar. Elektrik veya telefon da yoktu.

Roger'le Horsham'lı Enspektör bahçe kapısına gittiler. Yard'dan ve Horsham'dan memurlar etrafı çoktan sarmışlardı. Arkada, kulübenin mutfağına giden ince yola açılan bir bahçe kapısı daha vardı. Bahçesinin bir köşesinde de garaj kapkara bir kulübe gibi durmaktaydı.

Roger, «Her şey tamam mı?» diye sordu.

— «Düdük çalar çalmaz hepsi yaklaşacaklar.»

— «İyi. Evvelâ garaja bakalım.»

Roger bahçe kapısını itti. Kapı gıcırdadı. Roger bahçeye girdi. Kulübede ne ses ne de bir hareket vardı. Böyle anlarda Snicker homurdanmağa başlardı bile. Belki de Baksır da kulübenin içinde hırlayıp duruyordu. Roger çakıl yolda birkaç adım ilerledi, sonra çimin üstüne atladı. Sessizce yürüyordu, Horsham'lı Enspektör de yanındaydı tabiî. Garaja erişmek için tekrar çakıllı bir yoldan geçmeleri lâzım geldi. Büyük garajın çift kapısı kapalıydı, fakat neyseki kitlememişlerdi burasını. Kapıyı açtılar. Bu bahçe kapısından daha da çok gıcırdadı. Fakat kulübede hâlâ bir hareket yoktu.

Garajda küçük bir otomobil vardı.

Roger el fenerini yaktı. Fenerin kuvvetli ziyasında arabanın siyah şasisi pırıl pırıl parlıyordu. Roger eğilerek otomobilin arka plâkasına baktı. Doğrulduğu zaman hafifçe gülüyordu.

— «Üç plâka alt alta. Şimdiye kadar bu kadar ustalıkla hazırlanmış bir şey görmedim. Yolda istedikleri zaman plâkayı değiştiriveriyorlar, ondan sonra yakalayabilirsen yakala. Plâkaların hepsini de başka arabalardan çalmış olacaklar. Bunlar herhalde otomobilin içinden bir düğmeyle idare ediliyor.»

— «Aradığınız Austin bu mu?»

— «Zannederim.»

Roger ilerleyerek feneri arabanın önüne tuttu. Evet, bir Austindi bu. Sonra içeriye baktı. Boştu. Elini radyatörün üstüne koydu. Bu soğuk değil sadece ılıktı.

Horsham'lı Enspektör, «Herhalde bu adamlarımız kulübeyi sarmadan evvel buraya geldi», dedi.

— «Öyle. Şimdi kulübeye bakalım. Ben önden gitmek istiyorum. Olur mu?»

— «Beraber gitsek daha iyi olur.»

Roger karanlıkta tebessüm etti.

— «Biliyorum. İstersen hayatını tehlikeye at ama arkada bekleseydin daha iyi olurdu. Lüzumu olunca hemen yardıma koşardın.»

— «Hımmm... Pekâlâ.»

— «Mersi.»

Roger yine çimlerin üstünden kulübenin ön kapısına doğru ilerledi. Bu derin sessizlik ve hareketsizlik onu endişelendiriyordu. Ön kapıya giden çakıllı yola geldi. Oradan yürümekten başka çare yoktu. Kabil olduğu kadar gürültü etmemeğe çalışarak ilerledi. Köpeğin hiç sesi çıkmıyordu. Ayaklarının ucuna basarak ışık sızan pencereye yaklaştı. Evvelâ tavandaki kalın kirişleri görebildi. Odada kırmızı tuğladan bir şomine vardı. Kalın bacaklı tahta bir masanın üstünde de parafin lâmbası yanıyordu. Kulübe hakikaten sevimliydi. O anda baktığı oda da bir hayli büyüktü. Döşeme

cilalı meşeydi, bunun üstüne Acem halıları serilmişti. Pencerelerin önünde de oturmak için minderler vardı.

Roger pencereye büsbütün sokuldu. Birdenbire gözü köpeğe ilişti. Hayvan ocağın önüne yatmıştı. Evvelâ iri Baksırda hiçbir acaiplik görmedi. Sonra köpeğin kocaman başını dayadığı gazetenin üstündeki kırmızı lekeyi gördü. Kandı bu. Dikkatle bakınca köpeğin boğazının kesilmiş olduğunu farketti.

Odada kimse yoktu galiba. Pencerenin öbür ucuna geçerken Roger'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Odada arkası pencereye dönük, iki büyük koltuk vardı. Belki de bunlarda birileri oturuyorlardı.

Pencerenin diğer köşesinden bunlardan birinde bir kadının oturduğunu farketti. Kadın ayak ayak üstüne atmış, dirseğini de kenara dayamıştı. Roger, kadının sarı saçlarının yanağına düşmüş olduğunu da farketti. Bulunduğu yerden hali ona gayet normal gelmişti.

Fakat bir kadın ölü bir Baksırın karşısında mışıl mışıl uyur muydu?

Pencereden çekilerek Enspektöre işaret etti. Adam çimin üstünde sessizce ilerledi. Roger de hemen onun yanına gitti. Fısıltıyla Enspektöre gördüklerini anlattı. Derin sessizlikte bir iç çekişini andırıyordu bu fısıltı.

— «Kadın da öldü mü dersin?»

Roger, «Belki», dedi.« Evin başka tarafında ışık yok. Bu işi anlıyamadım. Köpeği öldürmüş, sonra da intihar etmiş olabilir. Fakat bunu neden yapsın?» Roger sualini cevaplandırmağa kalkmadı. Sadece, «İçeriye arka kapıdan girelim. Zannedersem...»

Birdenbire sustu.

Arkasını pencereye dönmüştü, karanlık kırlara doğru baktı. Tâ ilerlerdeki birkaç kulübenin ışıkları uzaktan ateş böcekleri gibi gözüküyordu. Yolun aşağısında bir otomobil belirmişti, süratle kulübeye doğru geliyordu. Tabiî bu araba yolundan ilerleyip başka yere de gidebilirdi.

Horsham'lı Enspektör de dönerek otomobili seyre koyuldu.

Farlar yaklaştı yaklaştı. Işık ağaçların dallarını yaldızlıyor, yapraklara solgun bir renk veriyordu. Araba süratle ilerliyor, bozuk yolda zıplayıp duruyordu. Biraz sonra motorun muntazam sesini de duymağa başladılar.

Horsham'lı Enspektör, «Buraya geliyor», dedi.

— «Saklanalım. Senin adamların gözükmez değil mi?»

— «Öyle bir şey yaparlarsa hepsini atarım.»

Kulübenin hemen köşesindeki mazıların arkasına gizlendiler. Farlar yoldaki ağaçları aydınlattı, polislerden hiç biri gözükmüyordu. Hepsi iyice saklanmışlardı. Araba bahçe kapısının önünde birdenbire durdu. Motor gürültüsü de birdenbire kesildi. Etrafı derin bir sessizlik kaplamıştı şimdi.

Arabadan bir adam inerek, bahçe kapısını açtı ve kulübeye doğru yürümeğe başladı. Bu uzun boylu, güçlü kuvvetli, çevik bir erkekti: Charles Kennedy.

* * *

Kulübeye yaklaşırken, Charles neşeyle, «Hey», diye bağırdı. «Ben geldim.»

Fakat ona cevap veren olmadı. Genç adam tekrar seslendi. Bu sırada ön kapıya da gelmişti zaten. Kapıya sert darbelerle vurdu. Fakat kulübede hiçbir hareket yoktu. Charles Kennedy'nin arkası Roger'le Enspektöre dönüktü, bu sebepten yüzünü iyice göremiyorlardı. Genç adam sağ elini cebine attı. Biraz sonra anahtarı kilide sokmuş, kapıyı açıyordu.

— «Mavis! Mavis neredesin?»

İçeri girdi. Pencereden onun doğrudan doğruya odaya girdiği, kulübenin holü olmadığı gözüküyordu.

— «Mavis!»

Roger, «Haydi», diye fısıldadı.

Saklandıkları yerden çıkarak çimenlerin üstünde koştular. Hiç gürültü etmemişlerdi. Pencereye sokulurken, Charles'in kızın oturduğu yüksek koltuğa yaklaştığını gördüler.

Yüzündeki ifade tahlil edilecek gibi değildi. Sadece gözleri kısılmış, dudakları ince birer hat halini almıştı.

Charles eğildi.

— «Mavis!»

Sesi iyice boğuklaşmıştı. Kadına dokunmak istermiş gibi elini uzattı, sonra da birdenbire geriledi. Pencereye, Roger'le Enspektöre doğru baktı. Onları görmüş müydü acaba?

Birdenbire başka biri, bir erkek arkasından, «Kımıldama Charles», dedi.

* * *

Roger, Charles Kennedy'nin başını çevirdiğini gördü, hemen kapıya doğru gitti. Bulunduğu yerden adamın kim olduğunu anlıyamamıştı. Kapıdan birkaç adım ötedeydi, fakat arada çakıllı yol vardı. Oradan yürüdüğü takdirde Charles Kennedy ile diğer şahıs onu muhakkak duyacaklardı. Adam, «Pekâlâ Kennedy, geri çekil, şöminenin önüne gel. Ama oyun yapmağa da kalkma, elimdeki tabanca oyuncak değil», derken o da çakılların üstünde bir adım attı.

Charles şöminenin önüne doğru gitti. Roger onu olduğu yerden görebiliyordu... Bekledi, elini cebine sokmuş, tabancasını da kavramıştı. Charles Kennedy ise konuşan kimdi acaba? Onu hâlâ görememişti.

Charles sert bir sesle, «Onu sen mi öldürdün?» diye sordu.

O konuşurken Roger de bir adım daha attı. Kennedy'nin sözleri çakılların sesini örtmüştü.

— «Öldürmüşsem ne olacak? Ne yapacaksın bakalım?» Adam alay ediyordu.

Roger de bu sırada iki adım daha atmıştı. İçeridekiler etrafı dinleyecek halde değillerdi. Muhakkak ki polisin kulübeyi sarmış olabileceği de akıllarından bile geçmiyordu.

Charles haykırdı, «Ne yapacağımı göreceksin!»

Bağırması bittiği zaman Roger de yolu yarılamıştı.

Görünmeyen adam bir kahkaha attı. Korkunç bir şeydi bu. Kahkahasını derin bir sessizlik takip etti. Sonra Charles

Kennedy küfretmeğe başladı. Adamın kini, gayzı taşmıştı âdeta. Kısık bir sesle söylüyor, söylüyordu. O böyle küfrederken Roger de kapıya erişmişti bile. Cebinden tabancasını çıkararak içeriye baktı. Büyük odanın eşiğindeydi. İçeride siyah saçlı, lâcivert elbiseli, melon şapkalı kısa boylu bir adam vardı. Roger'in biraz ilerisinde duruyordu, ona yan dönmüştü. Başını çevirmedikçe açık kapıyı görmesi de imkânsızdı.

Charles sustu.

Kısa boylu adam, «Boş lâflar», diye alay etti. «Bunların sana bir faydası dokunmaz ki. Ben seni iyi bilirim Kennedy. Oyunlarından da haberim var. Bütün kirli işlerini ben yaptım, karşılığında bana ne verdin? Hiç. Azıcık bir para. Öyle değil mi? Bana şantaj yaptın, işlerini gördüttün. Tabiî, her şeyi biliyorum ben... Ben şu karıdan emir alıyordum. Ona senin talimat verdiğini öğrenmiyeceğimi mi zannetmiştin? Öğrendim işte. Yüzünü görüyor musun onun? Boğazındaki çürükleri ben yaptım, canı bir hayli yandı. Buraya yeni emirleri öğrenmek bahanesiyle geldim, ama artık idareyi elime almağa karar vermiştim. Sonradan sana Horsham'dan telefon edip Mavis'in seni görmek istediğini söyleyen de bendim. Sonra geri dönüp burada olduğumu anlamıyasın diye arabamı garaja koydum. Kafam işliyor, öyle değil mi?»

Charles cevap vermedi.

Kısa boylu, melon şapkalı adam alay etti. «Dilini kedi kaptı galiba... Kımıldama!»

Roger, Charles Kennedy'i göremiyordu. Horsham'lı Enspektör belki hâlâ pencerenin önündeydi, Charles'i de seyredebiliyordu. Fakat onun da hiç sesi sedası çıkmıyordu. Kısa bir sessizlik oldu, sonra melon şapkalı adam bir kahkaha attı.

— «Âlâ! Sen bir şeyi unuttun Kennedy. Benim akıllı olduğumu unuttun. Ben düşünebiliyorum, anladın mı? Kafam çalışıyor. Sana düşündüklerimi anlatayım istersen. Senin emirlerini Doktor Gorley'e bildirdim. O da bunu Marino'ya, Marino da Bertie Downs'a söyledi. Tamam mı. Akıllıca bir

işti bu. Onların her biri ya emir aldığı veya emir verdiği şahsı polise ihbar edebilirdi, zira başkalarını tanımıyordu. Sonra Bertie öldü, arkasından da Marino. Sonra ben Gorley'i öldürdüm. Ama sen Gorley'in ölümü meselesinde bana ihanet etmeğe kalktın.»

Charles boğuk bir sesle, «Sen çıldırmışsın», dedi.

— «Çıldırmadım.»

— «Sen hem çıldırmışsın, hem de işin içyüzünü bilmiyorsun. Polis Gorley'in peşindeydi. O ağzını açtığı takdirde sen mahvolacaktın. Sana onu ortadan kaldırman ve şüpheyi Eva'nın üzerine çekmen için fırsat verdim. Senin için elimden gelen her şeyi yaptım.»

— «Öyle ya. Ondan sonra da bana durmadan Gorley'i öldürdüğümü hatırlattın. İstediklerini yapmadığım takdirde beni polise ihbar edecektin. Bunu Mavis'ten öğrendim. Bana elimden hiçbir şey gelemiyeceğini, istediğiniz şekilde hareket etmemi söyledi. Emir almağa devam etmediğim takdirde, kendimi polisin elinde bulacaktım. Hemen onlara haber vereceğini söyleyerek beni tehdit etti. Zaten aylardan beri bana böyle tehditlerle iş yaptırıyordu. Ama ben artık bu vaziyetten bıkmıştım. Onun için Mavis'den zorla kimin için çalıştığımı öğrendim. Onun halini görüyorsun ya. Evet, ondan senin için çalıştığımı öğrendim. Son zamanlarda fazla ileri gitmiştin Kennedy, işin sonu buna vardı işte. Bu son tehdit beni deliye döndürdü. Bu işten senin eline ne geçiyordu?»

Charles, «Orası benim bileceğim bir şey», dedi.

Beriki hafifçe güldü. «Benim de bilmem lâzım. Zira ben...»

Charles Kennedy sert ve haşin bir sesle, «Sana bir hayli para verdik», dedi. «Üstelik West seni hapse attırmıştı. Benim sayemde eline ondan intikam alma fırsatı da geçti ve...»

— «Bu o kadar mühim değil. Ben daha başka şeyler de istiyorum Kennedy. Bol para istiyorum. Bir de senin babanı neden o kadar çok sıkıştırdığını öğrenmek niyetindeyim. Mavis bana babanı tehdit etmemi söylemişti. Neden? Her

şeyi bilmeliyim. Anlıyor musun? Zira bu işte çok para var, ben de hissemi almalıyım. Haydi, anlat bakalım.»

— «Yanılıyorsun, ben...»

Silâh müthiş bir gürültüyle patladı. Roger alevi gördü, irkildi. Sonra ileriye doğru bir adım attı. Arkasında da bir hışırtı olmuştu. Fakat Horsham'lı Enspektör ona yaklaşmadı. Tabancanın sesinin aksi sedaları da yavaş yavaş dindi ve kısa boylu adam, «Nihayet ciddî olduğumu anladın», dedi. «Bana paradan bahset Kennedy. Baban olacak moruktan yüz bin İngiliz lirası alabilecek misin? Zira bu işi sen yapabilirsen, ben senden de daha iyi başarırım.

Charles cevap vermedi.

Melon şapkalı adam alaylı alaylı güldü.

— «Boş yere bekleme Kennedy. Seni buradan kimse kurtaramaz. Yardıma gelecek de yok. Sana son bir şans veriyorum, aksi takdirde seni geberteceğim. Bana babanın sırrını söyle. Ondan parayı nasıl sızdıracağımı anlat bana. O zaman belki yaşamana müsaade ederim. Seni burada cesetle bırakır, babanı görmeğe giderim. Bana istediğim parayı verirse ne âlâ o zaman ona seni nerede bulabileceğini söylerim. Aksi takdirde...»

Birdenbire sustu.

— «Benson, dinle.» Charles'in sesinden düştüğü ümitsizliği anlamak kabildi. «Sana anlatacağım...»

— «Yerinden kımıldama Kennedy!»

— «Beni dinle. Babamın yüzbin İngiliz lirası yok. Ne yaparsan yap bu kadar para alamazsın. Fakat sana bin lira vermeğe hazırım. Yarın sabah bankalar açılınca bu parayı alır sana veririm. Başka bir şey de yapamam. Ben...»

Benson haykırdı. «Bana istediklerimi söyleyeceksin, hem de bülbül gibi. Kımıldama!»

İçeriden ani bir gürültü geldi. Charles kısa boylu adama doğru atılmıştı. Benson ateş etti. Ayni anda Roger de kalçası hizasından melon şapkalı adama ateş etmişti. Benson sendeledi tabancası elinden düştü, hayretle kapıya doğru baktı. Roger içeri girdi. Ayni anda Charles Kennedy yüzü

koyun yere yuvarlandı. Benson onu tam alnının ortasından vurmuştu.

Roger, Benson'u iterek Charles'e doğru gitti.

Benson bir sandalyeye çarparak muvazenesini kaybetti.

Charles Kennedy yerde yüzükoyun, hareketsiz yatıyordu.

Horsham'lı Enspektör Benson'un yanına sokulmuştu. Melon şapkalı adamın sağ eli hareketsiz, yanına sarkmıştı. Dışarıda polisler birbirlerine sesleniyorlardı. Bunlardan biri, «Kennedy öldü», diye haykırdı. «Kadın da öyle.»

Birdenbire bir otomobil hareket etti. Herkes şaşalamıştı. Dışarıdakiler tekrar bağırıştılar. Bunlardan biri koşarak içeri girdi.

Roger, «Ne oluyor?» dedi.

— «Otomobilde biri daha varmış, motorü işletip kaçtı!» Memur nefes nefeseydi.

Horsham'lı Enspektör homurdandı. «Ne bekliyorsunuz, durdurun onu.»

Fakat Charles Kennedy ile birlikte gelmiş olan meçhul şahıs çoktan uzaklaşmıştı.

* * *

Roger Charles Kennedy'nin yanına gitti. Genç adamın daha yere yığılmadan can vermiş olduğu belliydi.

* * *

Roger Horsham'daki Polis Müdüriyetindeydi. Önündeki masaya kâğıtlar yayılmış, telefonun yanına da içinde sandviç ve çay olan bir tepsi bırakılmıştı. Roger Yard'a telefon etmişti, Sloan'u bulmalarını bekliyordu. Kulübeye onunla giden şişman, uçuk benizli Enspektör de masanın öbür tarafındaydı.

— «Allo! Bill?»

— «Sana bir şey olmadı ya Roger?»

— «Yok, yok. İşin sonuna geldik. Lâf aramızda bunu Eva Wedlake'in verdiği malûmata borçluyuz.» Gülümsedi. Sonra, «Austin'i ve melon şapkalı küçük adamı yakaladık»,

dedi. «İsmi Kib Benson. Hatırladın değil mi? Hırsızlık ve yaralama suçlarından dolayı yedi seneye mahkûm olmuştu. O zaman onun iki kişiyi de öldürmüş olduğunu bilmiyorduk. Charles Kennedy bunu öğrenmiş ve kirli işlerini gördürmek için Benson'a şantaj yapmış. Benson Mavis Hill'le Bournemouth'a da gelmiş. Kadının konuştuğu körleri de o bulmuş. Gorley'i de o öldürmüş. Mavis'den aldığı emirleri Gorley'e veren de oymuş. Arseniği de Gorley temin etmiş zaten. Benson'un arabasında da bir miktar zehir bulduk.»

Bir an sustu.

— «Hepsini yazdım.» Sloan'un sesinden bir hayli heyecanlandığı belliydi. «Başka?»

— «Şimdilik bu kadar. Benson'a göre Jacob Kennedy'i sıkıştıran da Charles'miş. Tabiî işi Benson görmüş ama ona emirleri Mavis Hill bildirirmiş. Kadın da bütün emirleri Charles'den alıyormuş. Zaten Charles bunu bu akşam hemen hemen itiraf etti. Fakat Benson'u fazla sıkıştırmışlar, o da dayanamayıp bu akşam Mavis'i zorla konuşturmuş. Benson kadınla Charles'i öldürmeseydi daha iyi olacaktı.»

— «Ne? Ne dedin?»

— «Maalesef öyle.»

— «Charles'in ortağı da varmıymış acaba?»

— «İşte bunu öğrenmemiz lâzım. Otomobilinde başka biri daha vardı ama kaçırdık. Charles kulübeye bir Lagonda'yla gelmişti. Mavis Hill'in garajında duran otomobil olacak bu. Tabiî bütün merkezlere haber verdik. Peel hâlâ Kennedy'lerin apartmanını gözetliyor mu?»

Sloan, «Evet», dedi. Bir an sustu. Duyduklarını iyice anlamağa çalıştığı belliydi. Sonra «Peel on dakika evvel telefon etti», diye sözlerine devam etti. «Mark ile Eva Wedlake de saat onda oraya gitmişler. Hâlâ da çıkmamışlar. Saat on biri çeyrek geçiyor. Peter apartmanda değil, nerede olduğunu da bilmiyoruz. Clara evde tabiî.» Zaten Clara Jacob Kennedy'i bırakarak sokağa katiyen çıkmazdı. «Apartmanı da basacak mısın?»

— «Sonra. Evvelâ Jacob Kennedy'nin Guilford'daki vil-

lâsına gideceğim. Guilford buraya yakın, onun için yarım saat sonra orada oluruz. Orayı iyice aramak istiyorum. Apartmandan çıkan olursa, onları geri çevirin.»

— «Buna Mark da dahil mi?»

— «Evet.»

Sloan ağır ağır, «Pekâlâ», dedi. «Maamafih Eva'nın samimî olduğuna artık inanmağa başladım. Eğer o haber vermeseydi...»

Roger, «Her şeyi öğreninceye kadar sabretsek daha iyi olur», diye cevap verdi. «Ben işim biter bitmez döneceğim... Janet'e telefon ediver. Her şeyin yolunda gittiğini, esrarın çözülmek üzere olduğunu söyle. Ha, aklıma geldi. Bir daktilo makinesi daha bulduk. Hani şu büyük harfli... O da kulübede. Kulübenin sahibi kim biliyor musun? Jacob Kennedy.»

— «Yani, bu ne mânaya geliyor?»

Roger, «Bilmem», dedi. «Yakında öğreniriz.» Horsham'lı Enspektör ona işaret edip, bir şeyler fısıldıyordu. Roger, «Bir dakika Bill», diyerek döndü, telefonu masanın üstüne bıraktı.

Enspektör, «Mavis Hill meselesini unuttun», dedi.

Roger güldü.

— «Ben en iyi haberi en sona saklamağı severim.» Yine telefonu aldı. «Allo, Bill. Ben Eva Wedlake'in sözlerine fazla inanmamamız lâzım geldiğine kaniim. Kulübedeki vesikalara birer birer baktık. Bunların içinde Mavis Hill'in nüfusu da vardı. Onun kızlık ismi de biliyor musun? Mavis Wedlake!»

Sloan haykırdı. «Ne? Ne dedin?»

Roger, «Eva'nın görümcesi de Mavis'in yaşında olmalı», diye cevap verdi. «Öyle değil mi? Eva'nın kocasının kız kardeşi yani...»

* * *

23. GUİLFORD,DA KEŞİF

Roger otomobilini kullanan Yard'lı Detektifin yanına oturmuş, gözlerini de kapamıştı. Tenha yollardan son süratle ilerlemekteydiler. Saat on biri geçmişti. Hâdiseler o kadar süratle gelişmişti ki, Roger'in başı dönüyordu âdeta. Maamafih bu kadar bekledikten sonra bu sürat bile ona kâfi gelmiyordu. Hoş bir şekilde yorgundu, son derecede de neşeliydi. Artık fazla tehlike kalmamıştı. Üzerine kâbus gibi çöken endişelerden kurtulmuştu. Janet'e ve çocuklara hücum tehlikesi ortadan kalkmıştı veya kalkmak üzereydi. «O adamı kulübeden kaçırmasaydık», diye düşündü. «Kimdi acaba? Peter Kennedy mi?» Benson onlara bir hayli izahat vermişti, fakat onun da bilmediği şeyler çoktu.

Roger gözlerini açarak doğruldu. Bir sigara yaktıktan sonra, «Ne kadar yolumuz kaldı Wilson?» diye sordu.

— «On dakika sonra oradayız, efendim.»

— «İyi. Bu mesele hakkındaki fikrin nedir?»

Detektiflik günlerinde kafası fikirler ve teorilerle doluydu, ama o zamanlar kimse kendisini dinlemezdi o da başka.

Wilson gözlerini bir an yoldan ayırarak tebessüm etti.

— «Bu mesele hakkında fazla bir fikrim yok efendim. Tabiî Eva Wedlake hariç. Onun hakkında bir hayli düşündüm. Rüya gibi bir kadın o. Ben rüyalara inanmam! Kennedy'leri de tetkik ettim. Bence içlerinde en fenaları Charles'di. Kennedy tahkikatının başında beni de cinayet kısmına vermişlerdi. Bilmem hatırlıyor musunuz, mahkemeden önceki raporların bir kısmını ben hazırlamıştım.»

— «Tabiî hatırlıyorum. »

Wilson, «Siz hiçbir şeyi unutmazsınız değil mi efendim?» dedi. «Sizce bu meselede Charles tek başına mı hareket ediyordu?»

— «Bilmem ki.»

Wilson düşünceli düşünceli, «Fakat babasına neden şantaj yapmağa kalktı», diye mırıldandı. «Bütün bunlardan bir şey anlaşılıyor. Jacob Kennedy hakikaten bir yere bir hayli

para saklamış olmalı. Bunu oğlundan daha iyi bilen olur mu? Galiba Charles bu paraya konmak istedi ve onun için bu dalavereyi çevirdi. İnsanın babasını soyması için dünyanın en ahlâksız insanı olması lâzım!»

Roger başını salladı. «Öyle.»

Wilson yine başını çevirerek çabucak onun yüzüne baktı. Araba süratle ilerliyordu. Çitten çıkan bir tavşan atlaya atlaya karşı tarafa geçti. Guilford yakınlarında bir tepeden iniyorlardı, kasabanın ışıkları iyice gözüküyordu artık. Ana caddeden ayrılmış, nisbeten tenha olan bu şoseye sapmışlardı. Onun için fazla trafik yoktu. Arkalarından içleri Yard'dan memurlarla dolu iki otomobil daha geliyordu.

Wilson, «Charles'in bütün bunları neden yaptığını biliyor musunuz?» diye sordu.

Roger, «Tahmin ediyorum», dedi. «Yanılmış da olabilirim. Maamafih her şeyi biraz sonra öğreneceğiz. Villânın nerede olduğunu biliyorum. Arabayı durdur da direksiyona ben geçeyim.»

Roger'in söylediğinden çok şeyler bildiğinden şüphelenen Wilson otomobili durdurdu. Diğer arabalar da yaklaştılar. Roger adamlarını etrafına toplayarak onlara talimat verdi. Horsham'daki gibi hareket edeceklerdi. Zaten Guilford polisi de villânın civarında onları beklemekteydi.

Fakat sessiz sedasız hareket etmelerine lüzum kalmadı, zira villâ boştu. Birkaç günden beri oraya uğrayan da olmamıştı. Roger'le bir zabıta memuru arka kapıyı açarak içeri girdiler ve etrafı sistematik bir şekilde tetkik ettiler. Villâ dokuz odalıydı. Roger adamlarını çağırarak iş bölümü yaptı. Kendisi de kütüphaneyi seçti. Duvarları kitap raflarıyla dolu, gayet zevkle döşenmiş küçük bir odaydı bu. Masraftan kaçınılmamış olduğu da belliydi. Ortada cevizden, oymalı bir yazıhane vardı. Roger çekmeleri birer birer açtı, fakat işe yarar bir şey bulamadı. Sonra duvarlardan birinde gizli bir kasa keşfetti. Fakat şifreyi bilmedikçe bunu açmak da imkânsızdı. Bu işi en sona bıraktı. En nihayet bulunan vesikaları, kâğıtları tetkik ederken Yard'ın kasa mütehassısı da

şifre üzerinde çalışmağa başladı. Diğer odaların araştırılması da bitmişti. Charles Kennedy'nin odasında birkaç vesika bulmuşlardı. Fakat bunlar da öyle mühim şeyler değildi. Sonra bütün gurup kütüphaneye doldu. Artık raflardaki kitapları teker teker arıyorlardı.

Roger Detektiflerden birinin diğerlerinden bir hayli büyük, kalın sahifeli bazı kitapları tetkik ettiğini görmüştü. O tarafa doğru yürüdü. Bu arada kasayla uğraşmakta olan mütehassısla da konuştu. Adam başını salladı. Şifreyi henüz bulamamıştı.

Roger detektifin yanına giderek o büyük kitaplardan birini aldı.

— «Nedir bunlar?»

— «Kör alfabesi ile yazılmış kitaplar efendim.»

Roger hafifçe, «Vay, vay, vay», dedi. «Kör alfabesi ile yazılmış kitaplar ha?»

— «Öyle efendim.» Wilson hayretle Baş Enspektörün yüzüne baktı. Bu kitaplara neden bu kadar ehemmiyet verdiğini anlıyamamıştı doğrusu. «İçlerine bir şey saklanılmamış efendim.»

Roger tekrar, «Vay, vay, vay», dedi. «Onları götürüp otomobile koyar mısın lütfen. Burada körlerle alâkalı başka şeyler de var mı?»

— «Ben görmedim efendim.»

Roger sesini yükseltti ve herkes işini bırakıp ona doğru döndü.

— «Körlük, göz veya buna benzer mevzularla alâkalı şeyler bulursanız bunları bir tarafa ayırın.» Memurlar, «Peki» diyerek tekrar işlerine döndüler. Roger gözden geçirilmiş olan bazı raflara tekrar baktı. Fakat mühim bir şey görmedi. Telefona giderek, Yard'ı açtı. Sloan Kennedy'nin apartmanlarının civarında bir yerde bekliyordu. Roger başka bir Enspektörle konuştu.

— «Kennedy ile Wiseman'ın hapishane dosyalarını lütfen benim masamın üstüne koy.»

— «Peki 'Yakışıklı!'»

— «Teşekkür ederim.»

Roger telefonu kapadı, bu sırada kasa mütehassısı, «Tamam!» diye seslendi. Kitapları otomobile bırakan Wilson da geri dönmüştü.

Roger bir iki adım attı. Kasa açılmıştı. Yard'ın mütehassısı da memnun bir tavırla ellerini birbirine sürtüp duruyordu.

Roger, «Bravo», dedi. «Şuna bir bakalım.»

Kasada fazla bir şey yoktu. İçinde elli İngiliz lirası olan ağzı açık bir kutu, bir miktar ecnebi parası, iki küçük not defteri ve bazı kâğıtlar. Roger bunları masaya götürerek, evvelâ not defterlerinden birini açtı.

Hayretle kaşlarını kaldırdı. Her sayfanın başına hariçte yaşayan bazı şahısların isim ve adresleri yazılmıştı. Bunların altlarında da bir sürü rakkam vardı. Roger bunları süratle tetkik etti. Rakkamların toplamı milyonları buluyodu.

Wilson, «İşe yarar bir şey buldunuz mu?» diye sordu.

Roger hafifçe tebessüm etti. «Zannederim. Şu rakkamlara bir bak. Paris'te yedi milyon dolar... İtalya'da sekiz milyon... İsviçre'de yüz bin... Jacob Kennedy de pek fakirmiş!»

Wilson'un gözleri parlıyordu. «Demek Kennedy yine harice para kaçırmağa, kara borsacılığa devam etmiş.»

— «Öyle gözüküyor. Onunla bu hususta konuşmalı.»

Roger not defterlerini bir tarafa bırakarak kâğıtları okumağa başladı. Bir taraftan da hayretle ıslık çalıp duruyordu. Sonra hiçbir şey söylemeden kâğıtları da defterlerin üstüne koydu. Diğer vesikaları tetkik etmekte olan bir Detektife dönerek,

— «Senden ne haber?» dedi. «Bir şeyler bulabildin mi?»

Adam güldü. «Bulabildin mi de ne demek? Burada bazı kimselerin dosyası var. Meselâ sizin... Sonra Mr. Lessing'in... Mrs. Wedlake, Mavis Wedlake, Benson, Gorley... Kennedy bi hayli malûmat toplamış. Yaş, vaziyet, mazi... Yard'daki dosyalar bunlardan daha mükemmel değil.»

—«Bu ev bir hazineymiş meğerse...» Roger neşeyle gülümsüyordu. «Bana kalırsa...»

Birdenbire sustu, dışarıda bir adam haykırmıştı. Biri koşmağa başladı, arkasından da başkaları... Roger de bu arada kapıya çıkmıştı. Bir adamın otomobile atlıyarak uzaklaştığını gördü. El fenerlerinin ışığında onun kim olduğunu tanımıştı.

— «Yakalayın!» diye haykırdı. «Peter Kennedy o!»

Diğerlerinden evvel arabasına koştu.

* * *

Guilford kasabasından çıktıktan sonra Peter Kennedy'i kaybettiler. Roger yoldaki telefon kulübelerinden birinin önünde durarak, indi. Yard'a telefon etti. Sloan da dönmüştü.

— «Bill, tekrar Kennedy'lerin apartmanının önüne git ve Peter'i bekle. Eğer o benden evvel gelirse kendisini katiyen içeri sokma. Eğer ben ondan önce gelebilirsem, o zaman seninle konuşuruz.»

Sloan, «Peki», dedi.

— «Mark hâlâ Kennedy'lerde mi?»

— «Öyle. Ziyareti bir hayli uzun sürdü.»

Roger, «Biraz sonra bu ziyaret sona erecek», diye cevap verdi. «Bill, bizim evin etrafına da kabil olduğu kadar fazla memur gönder. Peter oraya gidebilir. Evet, o da işin içinde. Ben bir saat sonra oradayım.»

Hakikaten de bir saat beş dakika sonra Kennedy'lerin apartmanının önündeydi. Sloan bir köşede onu bekliyordu. Sokak sessiz ve tenhaydı. Kennedy'lerin katında hâlâ ışık vardı.

Roger otomobilden, «Peter döndü mü?» diye sordu.

— «Hayır. Ne gelen oldu, ne giden. Mark hâlâ neden çıkmadı bunu bir türlü anlıyamadım.»

Roger ciddî bir tavırla, «Bunu biraz sonra anlayacağız», dedi.

* * *

O gece saat onbirde Mark Lessing, Eva'nın neden Jacob Kennedy'e o kadar itimad ettiğini, kan dâvasıyla alâkası ol-

madığına neden inandığını anladı. Kötü şöhretine ve son zamanlarda Yard'ın asabını bozan cinayetlere karışmış olması ihtimaline rağmen, Jacob Kennedy hakikaten cana yakın, sevimli bir adamdı. İnsan insandı. Tanıdıkça Clara'ya da ısınıyordu. Evet, kadın kuşa benziyordu. Fakat son derecede şirin bir kuşa. Üstelik bir hayli nüktedandı da. O akşam her zamankinden neşeliydi, gülüyor, hikâyeler anlatıyordu. Bütün bunların hepsi de rol müydü yoksa?

Onbire on kalaya kadar briç oynamışlardı. Clara ile Kennedy masadan galip kalktılar.

Kennedy, «İçki sırası geldi», dedi. Yeşil ve sarı yaldızlı eşyalarla döşeli salonun köşesinde duran içki dolabına doğru gitti. Mark ise gözlerini Eva'ya dikmişti. Genç kadın da gayet neşeliydi. Mark, «Gülmek ona ne kadar yakışıyor», diye düşündü. Eva birdenbire kaşlarını çatarak doğruldu.

Mark hemen dönüp Kennedy'e baktı.

Adam içki dolabının önünde durmuş, bir elini ileri doğru uzatmış, diğerini de alnına koymuştu. Birdenbire hastalanmış gibi bir hali vardı. Clara endişeyle haykırarak, ayağa fırladı. Karısı ona doğru koşarken, Jacob Kennedy elini alnından çekerek,

—«Bir şeyim yok», dedi. «Her şeyi izam etme!»

O gece ilk defa karısıyla sert bir şekilde konuşuyordu. Clara'nın elini de şiddetle itti. Kadın bir adım geriledi. Endişeli gözlerle kocasına bakıyordu.

Eva, «Hiçbir şeyin farkına varmamış gibi davran» diye fısıldadı.

— «Ne oldu?»

— «Bazan böyle oluyor. Nesi var bilmem.»

Kennedy yüksek sesle, «Viski ister misin Lessing?» dedi. Sesini yükseltmekle hiçbir şeyi olmadığını ispata çalışıyormuş gibiydi.

— «Lütfen.»

— «Ya sen Eva?»

— «Cin.»

Clara telâşla, «Jacob, gidip otursana», diye mırıldandı. «İçkileri ben veririm... Başın ağrıyor galiba.»

Jacob Kennedy'nin elinden şişeyi alarak bir kenara koydu ve adamın kolunu sıkı sıkı tuttu. Sonra kocasını sürüklercesine koltuğuna götürdü. Jacob Kennedy kendini koltuğa atıp başını arkaya dayadı, gözlerini de kapamıştı.

Clara neşeyle, «Sana da viski vereceğim», dedi. «Başının ağrısını hemen geçirir.» Jacob istediğini yaptığı, yerine oturduğu için artık sanki bir şey olmamış gibi davranıyordu. «Çocuklar da dönse artık. Bir hayli geç oldu.»

Kennedy daha tabii bir tavırla, «Sen de amma meraklısın», diye mırıldandı. «Daha saat on iki bile olmadı. Öyle değil mi?»

Kol saatine baktı.

Clara telâşla atıldı. «On biri çeyrek geçiyor.» Bardaklara viski doldurdu ve evvelâ kocasının içkisini verdi. «Vakit hakikaten geç değil ama ben çocukları merak ediyorum. Peter son zamanlarda biraz acaipleşti. Charles'in ise evde kaldığı yok. Hep sokakta ve...»

Jacob Kennedy kısaca, «Otuz beşinde o», dedi.

—«Tam budalalık edecek çağda.»

Kennedy güldü. «Hepimiz de öyle değil miyiz?» Bardağı ağır ağır dudağına götürdü, sonra başını çevirerek Mark'a tebessüm etti. «Belki gelecek sefer briçde kazanırsın.»

— «Belki.»

Clara Eva'ya cin ve portakal suyu verdi.

Mark, «Artık gitsem iyi olacak», diyerek viskiden bir yudum aldı.

Kennedy samimî bir tavırla cevap verdi. «Daha erken canım. Biz ekseri geç yatarız. Clara çocukların eve geleceğini bildiği akşamlar yatmayıp onları bekler. Peter bu akşam gelecek. Başka yerde kalacak olsa haber verirdi. Charles pek emin değildi galiba. Öyle değil mi Clara?»

Clara başını salladı. «Charles zaten hiçbir şeyden emin değildir. Son zamanlarda ona ne olduğunu da anlamıyorum. Artık eskisi gibi insanla açık açık konuşmuyor. Ben de ne

gevezeyim. Burada oturup konuşacağıma size yiyecek bir şeyler getirsem ya. Acıkmışsınızdır. Mutfakta her şey hazır.»

Telâşla odadan çıkarken Kennedy de gülmeğe başlamıştı.

— «Sabahtan akşam yatıncaya kadar böyle durmadan didinir. Zaten o uyku uyumayı hiç sevmez. Ona göre uyku zaman kaybı.»

Eva, «Ben de gidip Clara'ya yardım edeyim», dedi.

— «Zahmet etme canım. Ahçı gitmeden evvel her şeyi hazırladı...» Kennedy birdenbire sustu. Eva dışarı çıkmıştı bile. Kapıyı yavaşça kapadı. Kennedy bardağı masaya koyarken yine tebessüm etmeğe başlamıştı. Bardak masanın tam kenarına isabet etmişti, neredeyse düşecekti. Jacob Kennedy bunu hemen ortaya doğru itti ve sonra Mark Lessing'e döndü. Başı ağrıyordu galiba, gözleri bulanıklaşmıştı. «Lessing iyi ki yalnız kaldık, sana bir iki şey söylemek istiyorum. Yaşlı bir adamın bu cüretini mazur görürsün herhalde?»

Mark güldü.

— «Yaşlı mı?»

— «Yaşlı ya. Seninle Eva'nın vaziyetinden bahsetmek istiyorum. Onun senden hoşlanmasına memnun olduğumu iddia edemem. Zira Eva'nın Peter'le evlenmesini çok istiyordum. Eğer Peter'in biraz aklı başında olsaydı belki Eva'ya kendini sevdirebilirdi. Ama ne yaparsın, insanın her istediği olmuyor. Eva benim yanımda çalışmağa başlıyalı çok olmadı, fakat onu kızımmış gibi seviyorum.»

Mark cevap vermedi.

Kennedy, «Ona iyi bak», dedi. «Fazla sert davranma. Kendisine emir verilmesinden, disiplinden hiç hoşlanmaz. Fakat tanıdığım kadınların içinde onun kadar akıllı olanını görmedim. O...»

Birdenbire telefon çalmağa başladı.

Kennedy irkildi. Adam telefonun hemen yanında oturuyordu. Elini uzattı, fakat evvelâ ahizenin hemen yanına dokundu. Sonra telefonu açabildi.

— «Allo?»

Kapı açılarak içeriye Clara girdi. Bir hayli endişeliydi.

— «Sen...» diye başladı. Sonra susarak gözleri kocasının yüzünde merakla bekledi.

Kennedy karşıdakinin söylediğini dinledi, dinledi sonra, hafifçe, «Pekâlâ», dedi. «Teşekkür ederim.» Telefonu kapayarak karısına döndü. «Mühim bir şey değil sevgilim.»

Yalan söylediği belliydi.

Kocasına dikkatle bakan Clara'nın da bunu anladığını Mark hissetti. Kennedy'nin gözleri kapalıydı. Yüzündeki ifadeden müthiş bir darbeye maruz kalmış olduğu anlaşılıyordu. Mark yerinden kımıldamadan Clara'ya baktı. Kadının yüzü bembeyaz olmuştu. Birdenbire dönerek dışarı çıktı.

Mark bir sigara yaktı. Buradan bir an evvel ayrılması iyi olacaktı. Kennedy hastaydı. Üstelik fena bir haber de almıştı. Ne olduğunu öğrenebilseydi.

Clara tekrar içeriye girdi, gözleri ateşi varmış gibi alev alev yanıyordu, yüzü ise hâlâ bembeyazdı. Elindeki tepsiye çay takımları konulmuştu.

Eva, «Mark, gel de bana yardım et», diye seslendi.

Mark ayağa kalkarak dışarı çıktı. Fakat kapıyı mahsus kapamamıştı. Clara hâlâ dikkatle kocasına bakıyordu, onun fena bir haber aldığını muhakkak anlamıştı. Genç adam mutfağın kapısında Eva ile karşılaştı.

— «Ne oldu Mark?»

— «Biri telefon etti ve...»

— «Biliyorum. Clara geri geldiği zaman yüzü sapsarıydı. Bayılacak zannettim. Kendini topladı ama vaziyeti fena. Mark zekice hareket ettiğimiz takdirde belki bize bazı şeyleri söylerler.»

Mark kaşlarını çatarak, «Öyle ama», dedi. «Bu işi nasıl yapacağız? Lâfa nereden başlıyacağız?» Sonra dönerek sessiz sedasız salona doğru yürüdü. Birdenbire durakladı.

Zira içeride Clara bir tek kelime söylemişti.

— «Öldü!»

Bu daha ziyade bir iniltiye benziyordu.

Kennedy hiç sesini çıkarmadı.

Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra Clara bir iki adım

attı. Mark hemen dönerek mutfağa gitti. Eva elinde sandviç dolu iki tabakla bekliyordu. Bunları genç adama uzattı. Mark tam holden geçerken Clara salondan çıktı. Gözlerinde garip pırıltılar vardı. Mark'a baktı, fakat onu görmemişti galiba. Yatak odasına girerek kapıyı kapadı.

Eva, «Demin ne duydun?» diye fısıldadı.

— «İyi bir şey duymadım.»

Salona girdikleri zaman Kennedy başını arkasına yaslamış, gözlerini kapamış hareketsiz oturuyordu. O anda son nefesini veriyormuş gibi bir hali vardı.

Mark tabakları masanın üstüne bırakarak yaşlı adamın yanına gitti. Eva da sessiz sedasız peşinden geldi.

Mark, «Mr. Kennedy», dedi. «Benim polisin dostu olduğumu unutur, derdinizi anlatırsanız, belki size yardım ederim. Ne oldu?»

Kennedy cevap vermedi.

Kapıdan Clara seslendi. Kadının sesi garip bir şekilde boğuklaşmıştı.

— «Ne mi oldu? Ne olduğunu ben söyliyeyim. Charles öldü! Öldürdüler onu. Sevgili arkadaşın West öldürdü. Kımıldama! İkiniz de kımıldamayın!»

Elinde bir tabanca vardı.

24. WEST,E HABER

Clara kapıya arkasını dönmüş duruyordu. Elindeki tabanca titremiyordu bile. Mark'a nişan almıştı. Maamafih kımıldadığı takdirde namluyu hemen Eva'ya doğru çevireceği de belliydi. Clara ondan bir hayli uzakta olduğu için Mark'ın kadının eline vurup, silâhı yere düşürmesi de imkânsızdı. Clara'nın gözlerinde garip pırıltılar belirmişti. Dudakları gerilmiş, dişleri meydana çıkmıştı. Bu haliyle o kadar korkunçtu ki.

Jacob Kennedy ağır ağır ayağa kalktı.

Eva, «Clara ne olu...» diye söze başladı.

— «Kes sesini!»

— «Fakat anlıyamadım...»

— «Biraz sonra anlarsın güzelim. Bizim aleyhimize casusluk yapmanın ne demek olduğunu anlarsın. Senin neler yaptığını bilmediğimizi mi zannediyordun? Bunu ta başından beri biliyorduk. Charles'le Mavis'in alâkası olduğunu öğrendin değil mi? Polise kulübenin adresini verip, West'i oraya gönderdin.»

Eva, «Fakat meseleyi hâlâ anlıyamadım», dedi. «Mavis?»

— «Yalan söylüyorsun. Yalancı şıllık! Mavis ya! Mavis Hill. Görümcen Mavis. Sevgili kocanın güzel kızkardeşi Mavis! Sen onun nerede olduğunu öğrendin. Onun Charles'le birlikte çalıştığını biliyordun, meselenin içyüzünü anlamak için buraya geldin. Bunu bilmediğimizi mi zannediyordun? İşin ta başından beri biliyorduk ama seni yanımızdan uzaklaştırmadık güzelim. Zira işimize yarayacaktın. West senden şüphelenecek, bizimle fazla meşgul olmayacaktı. Sen...»

Kennedy, «Kâfi sevgilim», diye karısının sözünü kesti. Yüzü bir maske kadar ifadesizdi. Gözleri hariç. Tıpkı karısınınkiler gibi alev alev yanmaktaydı bu gözler. «Peter'den haber gelinceye kadar bekleriz sonra da...»

— «Peki ama niye bekliyoruz? Charles'i öldürdüklerine göre muhakkak ki Guilford'a gidecekler. Bunun böyle olacağını tahmin etmiştik. Oldu da işte. Artık yapılacak bir tek şey var...»

Kadın kelimeleri tükürür gibi söylüyordu.

Kennedy, «Biraz daha bekleyelim», dedi.

Mark'a yaklaştı. Maamafih tabancayla onun arasına girmemeğe de dikkat ediyordu. Birdenbire eğilerek genç adamın gözlerinin üstüne olanca şiddetiyle vurdu. Mark geri geri gitti, Eva ona yardım etmek için uzandı. Fakat Kennedy genç kadını itti. Yüzünde korkunç bir ifade belirmişti. Fakat Mark'a tekrar vurmadı.

Genç adamın gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Kennedy, «Nasıl?» diye alay etti. «Gözlerin fena halde acıyor değil mi? Evvelce de acımıştı, daha da acıyacak. Gözlerini

oyacağım senin. Anlıyor musun? Gözlerini oyacağım. Hem senin, hem de West'in.»

Clara haykırdı. «Bekleme artık!»

Kennedy, «Fazla bekleyecek değilim», dedi.

Eva, «Jacob», diye başladı. Sesi bir hayli boğuk çıkıyordu. «Neden? Anlıyamıyorum...»

Kennedy ona doğru döndü. «Fazla konuşmasan iyi olur Eva. Hiç ummazdım ama sana bağlandım. İyi kızsın. Clara senden daima nefret etti tabii. Hâlâ da ediyor. Senin neden benim yanımda çalışmağa başladığını ta başından biliyordum. Kocanın parasına ne olduğunu öğrenmek istiyordun, bu husta benim bir şeyler bildiğimden şüphelenmekteydin. Kocanın kız kardeşini aradığının da farkındaydım. Ama onu artık göremiyeceksin. Zira Mavis öldü.»

Clara haykırdı. «Mavis mi? Öldü mü?»

— «Evet, her ikisi de. Peter de Charles'le berabermiş ama polis onu görmemiş. Peter Mavis'le konuşması için Charles'i önden göndermiş. Kendisi de tam arabadan inerken yakında bir polisin durduğunu farketmiş. Hemen otomobilin içinde saklanmış. Sonra polislerden birinin seslendiğini duymuş. Adam Mavis ile... Char... Charles'in öldüğünü haber veriyormuş. Peter hemen oradan uzaklaşıp Guilford'a gitmiş.» Başını salladı. «Polis oraya da giderse bize telefon edip haber verecek. West, Horsham'daymış tabii.»

Kennedy sanki konuşmak kendisine güç geliyormuş gibi kelimeleri hafif bir sesle ağır ağır söylüyordu.

Mark kendisini zorlayarak Eva'ya döndü. «Eva, ne oluyor?»

Kennedy, «Ne olduğunu ben sana anlatayım», dedi. «Eva'nın kocası, kız kardeşi Mavis'in sözüne uyarak bütün parasını onun söylediği işlere yatırdı. Mavis Chris Wedlake'e parasını bizim müesseseye yatırmasını tavsiye etmişti. Zira kadın, Charles'in tesirindeydi, onun her dediğini yapıyordu. Oğluma deli gibi âşıktı. İşte Eva bunu öğrendi. Sonra...»

Eva hafif bir sesle, «Ben Mavis'i severdim Mark», diye fısıldadı. «Kocası benimki gibi harpte öldü. Sonradan Ma-

vis'i kaybettim. Halbuki Cliff'e ona bakacağıma dair söz vermiştim. Mavis de kocama çok benzerdi. O da onun gibi zayıf ve biraz da akılsızdı. Ama fena bir insan değildi. Fakat Charles veya başka biri ona kötülük aşıladı. Bütün bu işleri Charles'in yaptırdığından şüphe ediyordum ama bütün ailenin suç ortaklığı ettiğinden haberim yoktu. Bu akşama kadar Jacob'un bu işlerle hiç alâkası olmadığından emindim.»

Jacob pis pis güldü. «Alâkam vardı Eva. Seni nasıl da aldattım. Sana öyle yutturdum ki. Beni tehdit eden filân yoktu. Sen hiç de akıllı değilsin yavrum. Charles, Benson adında birini tutmuştu. Adam mektuplar yazıp, telefonla bizi tehdit filân etti. Bütün bunları seni kandırmak için yaptık şekerim. Zira o zaman bunları Mark'la polise anlatacağını biliyorduk. West'in ona hücum eden şahısların benim peşimde de olduğunu düşünmesi, buna inanması için kapının üstüne bir pusula iğneledik, evinin önünde yalandan bir vaka tertipledik. Senin apartmanında Peter'le kavgamız da yalandı. Bunu da West'in gözünü boyamak için yaptık. Peter'le ben daima senin makineni de kullandık, böylece işi büsbütün karıştırıp, polisin senden iyice şüphelenmesini temin ettik. Ne harikulâde bir plân değil mi? West ta işin başından benden şüphelendi, onun için de Mark Lessing'i benim peşime taktı. Onun üzerine biz de onda hayatımın tehlikede olduğu intibaını uyandırmağa çalıştık. Üstelik West'in senden şüphelenmesini de temin ettik. Gorley'i öldürttük. Sık sık West'e hücum ederek onu iyice de korkuttuk. Mahkemede yemin ettim, ondan intikamımı alacağım. Plânım hazır. Şansı iki defa yardım etti de kör olmaktan kurtuldu. Fakat üçüncü defa kurtulamıyacak. Bu defa onu kör edeceğim.»

Clara sert bir sesle ilâve etti. «Mark'ı da.»

Eva haykırdı. «Fakat neden? West sadece vazifesini yapmıştı. Mark'a gelince...»

Kennedy titrek bir sesle, «Çünkü onlar beni kör ettiler», dedi. «Yakında gözlerim görmiyecek. Hapishanede başladı bu. Bir sürü doktorla konuştum bana çare olmadığını, ameliyatın da bir fayda vermeyeceğini söylediler. Hapisten çık-

tıktan sonra da dünyanın en meşhur göz mütehassıslarına gittim. Hattâ bir Amerikalıyla bile görüştüm. Amerikalı ne dedi biliyor musun? «Daha evvel gelseydin, ameliyatla gözlerini kurtarabilirdim. Artık çok geç!» Anlıyor musun? West beni hapse attırarak kör olmama sebebiyet...»

Birdenbire susarak derin bir nefes aldı sonra ağır ağır sözlerine devam etti. «Bazan gözlerimin sancısı beni çıldırtıyor. Hapishanede de gözlerim ağrırdı... Ama son zamanlarda bunlar çok sıklaştı. Biraz önce de öyle bir kriz geçirdim.»

— «Evet, kör olacağım», Artık fısıldıyordu. «Madem bir daha iyileşmemin imkânı yok, o halde ben de West'le Mark'ı kör ederim. Onlar da benim gibi cehennem azabı çeksinler de görelim.»

* * *

Eva, «Sen çıldırmışsın», dedi.

Clara haykırdı. «Sesini kesmeyecek misin sen! Jacob artık...»

Birdenbire telefon çalmağa başladı. Mark, Kennedy'nin irkildiğini, karısının ise merakla telefona baktığını farketmişti. Bir daha eline fırsat geçmeyeceğini biliyordu. Kahve fincanlarından birini yakalıyarak Clara'ya fırlattı. Fakat o anda Kennedy dönerek yüzüne müthiş bir darbe indirdi, sonra da kasığına bir tekme attı. Mark ıstıraptan iki büklüm olmuştu. Eva atıldı, fakat Kennedy ona da şiddetli bir tokat attı, genç kadın geriledi. Hücumda muvaffak olamamışlardı.

Telefon hâlâ çalıyordu.

Kennedy, «Telefona bak Clara», dedi. «Silâhı da üzerlerinden ayırma.»

Sonra odanın bir köşesindeki ceviz yazıhaneye giderek, çekmelerin birinden bir kangal ip çıkardı. Yerde iki büklüm duran Mark'a yaklaştı. Genç adamın yüzü bembeyaz kesilmişti. İnlememek için dişlerini sıkmış, ellerini yumruk yapmıştı. Kennedy, onun kollarını arkaya çekerek, bileklerini birbirine bağladı.

Clara telefona, «Evet yavrum», demekteydi. «Evet... Evet yavrum.»

Telefonu kapadı.

— «Peter geliyor Jacob. West'le diğer polisler Guilford'dalarmış. Herhalde artık her şeyi öğrendiler. O vesaiki kulübeden aldırsaydık keşke. Hoş sonunda bunlar da bir şeyi farkettirmez ya. Peter yarım saat sonra burada. İşin sonunu o da görmek istiyor tabiî.»

Eva, «Daha ileri giderseniz, hem sizin ve hem de Peter'in aleyhine olur», dedi. «Zaten...»

Clara homurdandı. «Charles için daha fena olmaz, öyle değil mi? Jacob için de öyle. Dünyada körlükten daha feci bir şey yok. Hepimiz de tehlikeyi biliyoruz ama bunu göze aldık. West'le Mark'a azap çektirdik. Daha da çektireceğiz. Jacob bana kalırsa artık telefonu açıp Scotland Yard'la konuşmanın zamanı geldi. West'e çok müthiş bir şey öğrendiğini söylersen, muhakkak ki buraya koşa koşa gelir. Zaten onun zayıf tarafı da bu: tek başına muzaffer olacağına inandı mı, hemen koşar. Bunu evvelce öğrendik! Evet, West gelecek! Şuradan içeri girerken de gözlerini dağlayacağız.»

Kennedy lâkayt bir tavırla, «Öyle mi Clara», dedi. «Evet, onu öldürmeden kör edebileceğimizden eminim. Onun ölmesini istemiyorum. Kör olsun kâfi. Onların bir daha göremiyeceklerini bildiğim takdirde rahat rahat öleceğim.»

Eva neredeyse boğuluyordu. «Bu canavarlık! Bu...»

Clara hemen atılarak, Eva'nın ağzına müthiş bir şamar indirdi.

Hâlâ yerde olan Mark bütün bu sözleri duymuştu.

* * *

Roger'in otomobili sokağın köşesinde durmuştu. Genç adam arabadan atlarken Sloan da etrafına bakınıyordu. Yard'dan birkaç memur kapı içlerine saklanmışlardı, gözükmüyorlardı. Roger'in arkasından Wilson otomobilden indi. Peel de karşıdaki binanın kapısından çıkarak yanlarına geldi. Küçük grup daha büyükçe bir kapı aralığına gizlendiler. Artık yoldan geçenlerin onları görmesi imkânsızdı.

Roger, «Demek Peter Kennedy gelmedi», dedi.

— «Hayır. Yalnız Yard'dan bir haber geldi. Jacob Kennedy telefon edip müthiş bir şey öğrendiğini söylemiş ve senin gelmeni istemiş. Mark'ın yaralı olduğunu da ilâve etmiş. İçeri yalnız girme Roger.»

Roger sinirli sinirli gülümsedi.

— «Bakalım. Onun müthiş keşfinin ne olduğunu tahmin güç değil. Peter bizim Guilford'a gittiğimizi babasına haber verdi herhalde. Charles'in öldüğünü de öğrenmişlerdir. Dikkatli olmadığımız takdirde Mark'ı öldürebilirler. Meselenin içyüzünü öğrendim artık.»

Sloan, «Emin misin?» diye sordu.

— «Evet. Kennedy kör olmak üzere. Kör alfabesi öğrenmeğe başlamış bile. New York'lu göz mütehassısının verdiği raporu buldum. Dünyanın en büyük göz hekimi o. Tabiî bu rapor Kennedy'nin aklını başından almış... Aileye de tesir etmiş. Vaziyet aşikâr.»

Sloan, «Öyle mi», dedi. «Ama ben... Bak, bak! Peter!»

25. AİLE

Peter yoldan süratle ilerliyordu. Onun polisin evi gözetleyeceğini düşündüğü belliydi. Zira etrafta bir memur görmeyince bayağı şaşaladı. Yolun karşısına geçti ve apartmanın kapısına doğru koşarcasına yürüdü. Dört detektifin yanından geçtiğinin farkında bile değildi.

Apartmanın kapısından içeri süzüldü.

Roger de yoldan koşarak ilerledi, bir iki dakika sonra o da apartmanın holündeydi. Asansöre doğru giderek yukarıya seslendi.

— «Peter! Peter! Bir dakika!»

Asansörün durduğunu işitti. Tekrar seslendikten sonra merdivenlere koştu, süratle yukarı çıkmağa başladı. Kennedy'lerin dairesinin bulunduğu kata yaklaşırken sağ elini cebine attı. Fakat tabancaya lüzum yoktu. Peter sahanlıkta

onu beklemekteydi. Genç adamın yüzünde müthiş bir ifade belirmişti, West'i oracıkta öldürmeğe hazır olduğu her halinden belliydi.

— «Ne istiyorsun be?»

— «Ne var? Ne oluyor? Baban beni neden çağırttı?»

— «Babam seni mi çağırttı? Sahi mi?» Peter bir an şaşmış gibi bir tavırla ona baktı, sonra geri çekilerek, «Bilmem ki», dedi. «Ben de şimdi geldim.»

— «Mark Lessing'le Mrs. Eva Wedlake de burada. Ne oldu acaba?»

Peter güldü. «Vallahi bilmem. Gel içeri girip, anlayalım.»

Dönerek dairenin kapısına doğru yürümeğe başladı. Uzun bacaklarıyla o kadar çabuk yürüyordu ki, Roger arkada kaldı. Peter elini cebine daldırarak anahtarı aramağa başladı. Sonra da birdenbire müteredditbir tavırla durdu. Peter Kennedy fazla zeki değildi...

— «Zili çalsan daha iyi olur», dedi.

— «Öyle mi dersin?» Roger güldü ve sonra... Bütün kuvvetini toplayarak Peter'e müthiş bir yumruk indirdi. Yumruk Peter Kennedy'nin midesine isabet etmişti. Istırabı o kadar fazlaydı ki, inliyemiyordu bile. Yuvarlanırken, Roger onu iki kolundan yakaladı ve ağır ağır yere bıraktı. Peter iki büklüm kıvranırken, Roger elini onun cebine sokarak bir tomar anahtar çıkardı. Bunların arasında birkaç tane de Yale vardı. Roger hangisinin kapıya uyduğunu da bilmiyordu. Bir tanesini yavaşça kilide soktu, çevirdi, fakat kapı açılmadı.

Peter inlemeğe başlamıştı.

Roger ikinci anahtarı denedi ve kilit açıldı. Peter'e döndü. Genç adamın sesi yükselmeğe başlamıştı. Tam bu sırada Peel'le Sloan merdivenin başında sessiz sedasız beliriverdiler. Çabucak yaklaşarak, hiç ses çıkarmadan, hâlâ inleyen Peter'i uzağa sürüklediler.

Roger anahtarı tekrar çevirdikten sonra kapıyı itti. Clara'nın konuştuğunu duyuyor ve fakat kadının söylediklerini anlıyamıyordu. Kapıyı ardına kadar açtı. İçerideki di-

ğer kapıları da iyice aralıktı. Her birinden hole ışık süzülüyordu. Clara'nın sesi tam karşıdaki odadan gelmekteydi. O hole girerken Peel ile Sloan da kapıya dikildiler. Peter'i diğer memurlara bırakmışlardı.

Clara, «Peter neredeyse gelir», dedi.

Kennedy, «Polis de belki dışarıdadır», diye cevap verdi. «O zaman Peter'i durdururlar. Hoş bu da o kadar mühim değil. Bize lâzım olan West. Odaya adımını atar atmaz, canına okuyacağım onun.» Garip bir sesle gülmeğe başladı. Sonra da birdenbire sustu. «Ondan sonra sıra sana gelecek Mark.»

Derin bir sessizlik oldu, bunu acaip bir hışırtı takip etti. Birdenbire bir kadın acı acı haykırdı. Clara değildi bu. Roger duvara sokuldu, ağır ağır kapıya doğru yaklaştı. Nihayet odanın bir köşesini görebiliyordu. Burada bir sandalye vardı. Eva oturtulmuştu buna. Genç kadının elleri ve ayakları bağlıydı.

Roger, Mark'ı göremedi.

Clara boğuk bir sesle, «Evvelâ Mark'ın icabına bakalım», dedi. «Hattâ kızın da...»

Kennedy, «Olmaz», dedi. «Küçücük Evacığımızı kör edemem. Onun bu şekilde hareket etmesinin bir sebebi vardı. Eva'nın ailesine karşı duyduğu sadakat hissini de takdir etmeliyiz. Biz de onun gibi değil miyiz? Hiç olmazsa bu cihetten şanslıydık Clara. Çocuklarımız bakımından. Onları iyi yetiştirdik. Gayelerimiz aynıydı. Onlar kadar sadık evlât olamaz.»

Clara sinirli bir sesle, «Ve... Charles öldü», diye mırıldandı.

Kennedy cevap verdi. «Biraz sonra biz de onu takip edeceğiz. İşimiz bittikten sonra yakalanmamağa, intihar etmeğe karar vermemiş miydik? West'in bizi yakalayıp, muhakeme ettirmesine göz yummayacağız. Ona bu zevki vermeyeceğiz. Şununla evvelâ onu sonra da Mark'ı kör edeceğiz... Sen de hapları çantandan çıkar Clara. Pişman değiliz. İnşallah Peter, West gelmeden önce buraya döner.»

— «West gelmeyecek.» Mark'dı bu. Gayet boğuk bir sesle konuşuyordu. «Aptal değil o.»

Kennedy alay etti. «Sen West'i benim kadar tanımıyorsun. Kendinden o kadar emin ki hayatını daima tehlikeye atıyor. Tehlikeye bayılıyor! Sahte kahraman, ne olacak! Gazetelere geçmekten, kendisinden kahraman diye bahsedilmesinden hoşlanıyor. Onun için de başkalarını tehlikeden kurtarmağa çalışıyormuş gibi tavırlar takınıyor. Bu gururunu okşuyor da ondan. Ama bundan sonra gururlanamıyacak zira...»

O garip hışırtı tekrar duyuldu ve Roger kapının aralığından dil gibi uzanan alevi gördü.

Kennedy'nin plânının ne olduğunu anlamıştı. Adamın elinde bir nevi alev makinası vardı. Roger makinenin mesafesini tahmin edemedi, hoş belki bunun da ehemmiyeti yoktu. Alevin kendisine doğru çevrilmemesine çalışırdı ama Kennedy makineyi Mark'a veya Eva'ya döndürdüğü zaman ne olacaktı? Buna ancak bir şekilde mâni olabilirdi. Roger bu hususta bir tek şansı olduğunu da biliyordu, eline ikinci bir fırsat da geçmeyecekti.

Kapıya iyice yaklaşmıştı artık.

Kennedy, «Hapları çıkar» diye tekrarladı. «Siyanür çok çabuk tesir eder, şekerim. Çantan yatak odasında değil mi? Bu hapları Doktor Gorley sayesinde elde ettik. Zavallı Doktor o...»

Clara kapıya doğru döndü. Yine eskisi gibi telâşlı telâşlı yürümekteydi. Kadın kapıda belirdiği zaman Roger de iyice duvara yapışmıştı. Clara hole çıktı ve sonra açık sokak kapısını görerek durakladı.

Birdenbire müthiş bir feryat kopardı.

Roger ileri atıldı. Elinde uzun, hortum gibi namlulu bir silâh tutan Kennedy'nin Mark'a yaklaşmış olduğunu gördü. Roger tabancayı tutan ele ateş etti. Kennedy dönmeğe çalışırken Roger tekrar ateş etti. Adam tetiği çekmişti. Namludan alev fışkırdı ve halıyı yaladı. Halı tutuşmuştu. Odayı yanan yünün kokusu ve koyu renkli bir duman kapladı.

Clara tekrar haykırdı.

Sloan ile Peel o odaya giremeden kendisini sıkı sıkı yakaladılar.

* * *

Ertesi sabah saat on ikiye doğru Roger Chatworth'un odasına gitti. Sir Guy hemen ayağa kalkarak hayretle kendisine bakan Baş Enspektörün elini sıktı. Üstelik tebessüm de ediyordu. Roger'in önüne sigara kutusunu ittikten sonra oturması için de eliyle işaret etti.

— «Otur bakalım Roger. Hâdiseyi bana da anlat. Seni harekete geçirmek için en emin yolun seni iyice kızdırmak olduğunu anladım.»

Yüzünde hemen hemen gülünç denilebilecek bir tebessüm vardı.

Raporunu ezberlemiş olan Roger sandalyeye oturarak başını yana eğdi ve âmirini süzmeğe başladı.

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Ne demek istediğimi pekâlâ anladın. Kızdığın zaman, sakin ve soğuk kanlı olduğun zamankinden daha da çabuk netice alıyorsun. Ben bunun zaten çoktan farkına varmıştım.»

Roger derin bir nefes aldı. «Ya... Demek beni kızdıracağını düşünerek Mark Lessing hakkında o sözleri söylediniz.»

— «Öyle.»

Roger güldü. «Ama bu sözler beni kızdırmadı. Söylediklerinize inanıp, bildiklerimi Mark'a söylemekten vaz geçtim. Eğer köpeğimi öldürüp, istedikleri an beni veya çocukları ortadan kaldırabileceklerini ispat etmemiş olsalardı...»

Chatworth, «Malûm, malûm», dedi. «Çocuklar nasıl?»

— «İyiler.»

— «Âlâ. Ben ilk raporları gördüm Roger. Sen şimdi bana bilmediğim kısımları anlat.»

Roger sandalyesinde arkaya yaslandı.

— «Muhakkak ki hâdisenin esaslarını biliyorsunuz.

Kennedy kör olmağa başlamasından benimle Mark'ı mesul tutuyordu. Hapse gönderildiği için de beni kabahatli buluyordu zaten. Körlük meselesini de üstüme yıkmak ona kolay geldi. New York'lu göz mütehassısı ona «Hapishanedeyken seni muayene edebilseydim, gözlerin o zaman kurtulurdu», deyince Kennedy çileden çıktı ve intikam plânlarını hazırlamağa başladı.

«Biz önceleri ailesinin ona yardım ettiğini anlamadık. İntikam işine hepsi birden girmişlerdi, ipuçlarını da zekice ortadan kaldırmaktaydılar. Kennedy, Mark'ın kendisiyle alâkalandığını farkedince, bizim şüphelenmeğe başladığımızı anladı. Bunun üzerine peşimde olan meçhul şahsın kendisini de tehdit ettiğini açıkladı. O şantaj meselesi, polisten yardım isteme, otomobilde ona hücum edilmesi, bunların hepsi bizi aldatmak için tertiplenmiş sahnelerdi. Eva farkına varmadan Kennedy'e yardım etmiş oldu. Zira genç kadın Wiseman'ın yanında da çalışmıştı. Bu da bizim aklımızı bir hayli karıştırdı tabiî. Kennedy ile Peter işin başında kadının daktilo makinesini kullandılar. Bu sayede şüphelerin Eva üzerinde toplanmasını da temin etmiş oldular. Doktor Gorley'i de zaten ayni sebepten Eva'nın apartmanında öldürttüler. Eva, Wiseman ile Kennedy'nin bir zamanlar beraber çalıştıklarını iddia ediyordu. Bunda da haklıydı. Fakat bu son intikam hâdisesiyle Wiseman'ın bir alâkası yok.»

— «Bundan emin misin?»

— «Eminim. Eva bize hakikatin bir kısmını söylemişti. Yani Kennedy'nin yanına kocasının parasının ne olduğunu öğrenmek için girdiğini açıklamıştı. Fakat Kennedy'lere sokulmasının bir sebebi daha vardı. Genç kadın görümcesine ne olduğunu anlamağa çalışıyordu. Kolay iş değildi bu. Fakat böyle hareket etmesi iyi oldu. Son dakikaya kadar bize işin bu safhasını, kulübe ve köpeği açıklamadı. Charles ile Mavis'i otomobilde gördüğü, sonra da Peter'in ağzından lâf aldığı yalandı tabii. Bu suretle bunları daha evvelden bize neden anlatmadığını sormamıza mâni oldu. Aslında görümcesinin Charles Kennedy ile seviştiğini biliyordu, fakat Ma-

vis'in ismini hâdiseye karıştırmak istemiyordu. Mark bütün olanları anlattıktan sonra hakikati daha fazla saklamanın iyi olmayacağını anladı. Zira köpeği Mavis'in Richard'ın üzerine saldırttığını, Charles'in bu işte parmağı olduğunu tahmin etmişti. İşte bu yüzden Mark'a Horsham'daki kulübeyi söyleyerek, elimize son ipuçlarını vermiş oldu.»

Chatworth, «İyi kız o», dedi.

— «Onun kadar iyisi bulunmaz.» Roger mevzuu değiştirdi. «Kennedy ile diğer şüpheli şahısların mazilerini iyice tetkik ettiğimi zannediyordum. Fakat bir tek şey gözümden kaçtı. Onların hapishanedeki vaziyetlerini bildiren dosyalar. Eğer bunları tetkik etseydim, o zaman Kennedy'nin göz ağrılarından şikâyet ettiğini ve birçok mütehassıslara muayene ettirildiğini de öğrenecektim. Bu mütehassısların hepsi de iş işten geçtiğini, artık ameliyatla bile gözlerini kurtaramıyacaklarını söylemişler. Eninde sonunda Kennedy kör olacaktı. O yavaş yavaş kaderine rıza göstermeğe de başlıyordu. Hattâ hapisten çıktıktan sonra kör alfabesi öğrenmeğe bile karar verdi. Sonra ona New York'lu mütehassısı tavsiye ettiler. O doktorun söyledikleri Kennedy'nin aklını başından aldı. Adama daha evvelden gitseydi gözleri kurtulabilecekti. Bu düşünceyle çıldırdı âdeta. Ve intikam almağa karar verdi.

«Beni veya Mark'ı öldürmeği istemiyordu. Her ikimizi de kör etmek, bize ıstırap çektirmek arzusundaydı. Korku ve ıstırabı bizim de tatmamız en büyük emeliydi. İşte bu yüzden Mark'ın kitaplarını yırttırıp, gözüne amonyak sıktırdı. İşte bu yüzden mektepteki sütü zehirletti, köpeği Richard'ın üstüne saldırttı ve Snicker'i öldürttü.»

«Kennedy ailesi ellerine geçen her insandan istifade etti. Mavis Hill, Charles'e âşıktı. Charles genç kadının ahlâkını iyice bozdu. Eva, Kennedy'lerle alâkalanmağa başlayınca, ondan da istifade ettiler. Yard aleyhine girişilmiş ilk hareket bu. Bir nevi kan dâvası.»

— «Yard aleyhine mi?»

Roger hafifçe güldü. «Öyle diyemez miyiz? Biz Kennedy'i

yakalamadan evvel adam bir kenara bir hayli para saklamıştı. Birçok yabancı memleketlerde de parası var. Mark'la beni kör ettikten sonra fırsat bulduğu takdirde kaçacaktı. Tabiî şimdi...»

Chatwort birdenbire, «Şimdi asılacak», dedi. «Clara'ya ise en az on beş sene verecekler.»

* * *

Jacob, Peter Kennedy ve Benson'un asılmasından bir ay sonra güzel bir gün Mark ile Eva Wedlake Bell sokağındaki evin önünde otomobilden indiler. Onların geleceğini bilen Janet yatak odasının penceresinde bekliyordu. Gülerek elini salladıktan sonra gözden kayboldu. Biraz sonra sokak kapısında belirmişti. Roger de karısının hemen arkasındaydı. Görülmeyen bir köşeden de çocukların kahkahaları aksediyordu.

Mark, «Ne o, sen evde misin Roger?» dedi. «Canın istirahat etmek istedi galiba.»

Roger «Böyle konuşmağa devam edersen çok geçmez seni Yard'a müdür muavini yaparlar», diye cevap verdi. Sonra Eva'ya dönerek genç kadının elini samimiyetle sıktı. «Seni tekrar gördüğüme çok memnun oldum. Nasılsın Eva?»

Genç kadın gülümsedi. «Bundan daha mesut olamam.»

Roger genç kadının sağ eline baktı. Eva eldivenini çıkarmıştı bile. Narin parmağındaki pırlanta nişan yüzüğü göz alacak şekilde parlıyordu.

Janet Eva'ya sarılarak öptü.

— «Düğün ne zaman?»

Mark, «Yakında», dedi. «Ufak bir merasim. Ama Roger'in ve senin gelebileceğin bir günü seçeceğiz. Çocuklar da gelecek tabiî. Sahi, neredeler onlar?»

Kahkahalar artmıştı. Birdenbire çocuklar sahanlıkta belirdi, sonra zıplayarak merdivenlerden inmeğe başladılar. Peşlerinden de tüylü, yumak gibi bir mahlûk havlayarak koşuyordu. Az kalsın merdivenden de yuvarlanacaktı. Scoopy

Mark'ın boynuna atıldı, Richard Eva'nın. Küçük köpek ise bir o tarafa bir bu tarafa koşuyordu.

Mark Janet'e baktı.

— «Vaziyet düzeldi mi?»

— «Köpeklerden hâlâ çekiniyorlardı, onun için bu defa bu yavruyu aldık.»

Scoopy, «Ne güzel köpek değil mi?» diye haykırdı. «Ön kısmı benim, arkası Richard'ın. Yani köpek bizim!»

SON

AKBABA YAYINLARI

Size yalnızlığınızı unutturacak en tatlı, en yakın ve en iyi arkadaştır!

Sevgili Okurlarımıza:

AKBABA Yayınevi üç dal üstünden kitap yayınlarına başlamıştır:

⊙

1 — Sanat yayınları: Şiir, yerli roman, romanlaştırılmış biyografi, hâtıra ve seyahat edebiyatı...

⊙

2 — Mizah edebiyatı: Mizah hikâyeleri, mizah romanları, fıkralar, nükteler, hicivler...

Bu seriye bütün dünya mizahı girecektir.

⊙

3 — Tercüme romanlar: Bu romanlar, bütün dünya dillerine çevrilmiş romanlar arasından dikkatle seçilecek ve en başarılı kalemler tarafından titiz bir dikkatle dilimize çevirilecektir.

⊙

AKBABA Yayınevi kültür hayatımıza yapacağı yeni hizmetle iftihar eder.

Portreler

Yusuf Ziya Ortaç

İkinci baskısı yapılan bu eser, her kitaplığın temel kitabıdır.

⊙

Edebiyat dünyamızın en ünlü şairleri, romancıları, bu eserde, sevgileri, öfkeleri, nükteleri ve sanat değerleri ile canlandırılmıştır.

⊙

Birinci baskısı bir ayda satılıp biten PORTRELER'in ikinci baskısını kitapçınızdan isteyiniz.

⊙

Fiatı 750 kuruş

İKİNCİ ROMANIMIZ:

Aşkın Kanatları Vardır!

Bütün dünya dillerine çevirilmiş bir şaheser.

Çeviren :

Muzaffer AŞKIN

Bu romanı severek, düşünerek, duygulanarak, tatlı bir merak ve sürekli bir heyecan içinde okuyacaksınız.

Fiatı 5 lira